Sfânta muceniţă Cecilia

(22 noiembrie)

Sfânta muceniţă Cecilia s-a născut la Roma din părinţi foarte bogaţi. Făcând jurământul fecioriei înaintea lui Dumnezeu, Sfânta Cecilia a îmbrăcat pe dedesubtul hainelor strălucite la care o obliga rangul, cămaşa aspră, semnul nevoinţelor. Părinţii ei au obligat-o însă la căsătoria cu păgânul Valerian, dar Cecilia, sfătuindu-l pe mirele ei în noapte nunţii, l-a câştigat pentru dreapta credinţă. Acesta urmând sfatul ei, a mers la episcopul Urban şi s-a botezat. Valerian, mai târziu, l-a adus la Hristos şi pe fratele lui, Tiburtie. Nu la mult timp după aceea fraţii au fost osândiţi la moarte pentru credinţa lor. Deşi fiind la locul de ucidere, aceşti fraţi minunaţi l-au dobândit pentru Hristos şi pe coman-dantul gărzii, Maximus. Toţi au dobândit cununa mucenicească. Sfânta Cecilia a îngropat cu cinste la un acelaşi loc sfintele lor trupuri. Ea a fost apoi adusă la judecată, căci neobosită propovăduia în rândul păgânilor dreapta credinţă. Fiind întrebată de către judecător care este sursa curajului ei, sfânta a răspuns: “Con-

ştiinţa curată şi credinţa neîndoielnică”. Sfânta Cecilia a fost osândită la moarte prin tăierea capului. Călăul a lovit-o de trei ori cu sabia peste gât, fără ca să o poată ucide. Ea doar s-a rănit, iar din rănile ei au sângerat foarte mult. După trei zile, sfânta a adormit în Domnul. Sfânta Cecilia a luat cununa muceniciei împreună cu ceilalţi aproape de anul 230. Sfintele ei moaşte se află la Roma, în biserica închinată ei.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (noiembrie), ziua a douăzeci şi doua - Sfântul apostol Filimon, şi cei împreună cu dânsul. Şi sfânta muceniță Cecilia (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfânta muceniţă Cecilia 31
Imnografie 39
Vieţile Sfinţilor - Sfânta muceniţă Cecilia şi cei împreună cu dânsa, Sfinţii mucenici Valerian, Tivurtie şi Maxim 40
Sinaxar - Pomenirea Sfintei muceniţe Cecilia şi a Sfinţilor mucenici Valerian şi Tiburtie 50
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii apostoli Filimon, Arhip, Onisim şi Apfia; Sfânta muceniţă Cecilia 51
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinţii apostoli Filimon, Arhip, Onisim şi Apfia; Sfânta muceniţă Cecilia 53
Proloagele din 22 noiembrie 55
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei muceniţe Cecilia (22 noiembrie) 61
Sinaxar - Sfânta mare muceniţă Cecilia 66
Moaştele Sfintei muceniţe Cecilia 70
Pr. dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la pomenirea Sfintei muceniţe Cecilia 73
Oana-Ilinca Moldoveanu - Sfânta Cecilia, patroana muzicienilor 81
Ode pentru Sfânta Cecilia 88
De ce a permis Dumnezeu ca fecioarei Cecilia să i se facă nuntă pe pământ. 90
Biserica Sfânta Cecilia în Trastevere - Roma 92
(Foto) Paşi de pelerini la moaștele Sfintei muceniţe Cecilia în Trastevere, Roma 110
(Foto) Catacombele Sfântului Calist din Roma - Cripta Sfintei muceniţe Cecilia 131
Arhidiacon Sebastian Serdaru - Catacombele romane leagănul Bisericii din Roma 144
Arhidiacon Sebastian Serdaru - Catacombele lui Callist (papă în sec. III) . 149
Icoane 152

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

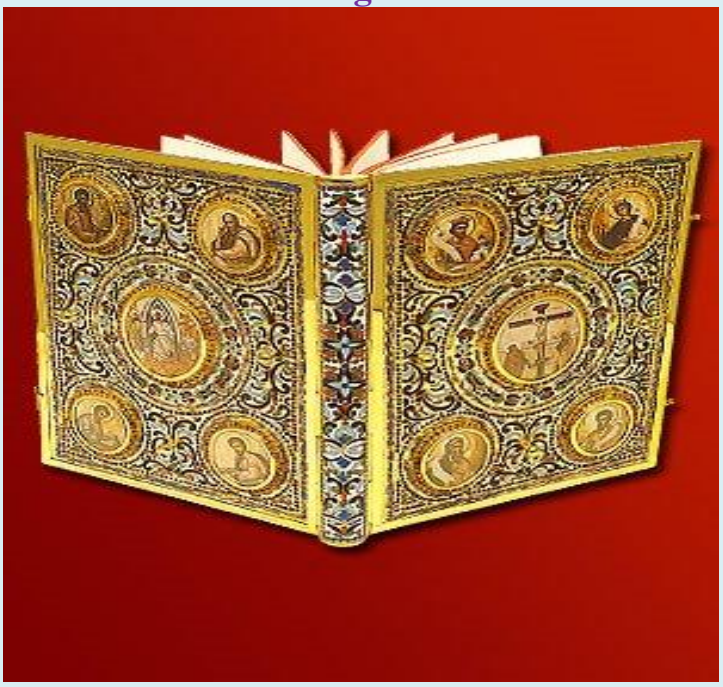

Ev. Matei 15, 21-28

21.Şi ieşind de acolo, a plecat Iisus în părţile Tirului şi ale Sidonului.
22.Şi iată o femeie cananeiancă, din acele ţinuturi, ieşind striga, zicând: Miluieşte-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon.
23.El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt şi apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozeşte-o, că strigă în urma noastră.
24.Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.

25.Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă.
26.El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci câinilor.
27.Dar ea a zis: Da, Doamne, dar şi câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.
28.Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credinţa ta; fie ţie după cum voieşti. Şi s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.

Apostol

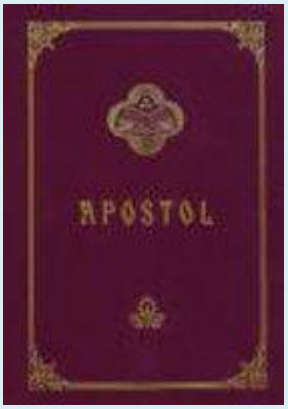

Epistola către Filimon a Sfântului apostol Pavel

Filimon 1, 1-25

1. Pavel, cel pus în lanţuri pentru Iisus Hristos şi fratele Timotei, iubitului Filimon, împreună-lucrător cu noi,
2. Şi surorii Apfia şi lui Arhip, cel împreună-oştean cu noi şi Bisericii din casa ta:
3. Har vouă şi pace, de la Dumnezeu, Tatăl nostru şi de la Domnul Iisus Hristos!
4. Mulţumesc pururea Dumnezeului meu, pomenindu-te în rugăciunile mele,
5. Auzind despre dragostea ta şi despre credinţa pe care o ai către Domnul Iisus şi către toţi sfinţii,
6. Ca părtăşia ta la credinţă să se facă lucrătoare în deplina cunoştinţă a oricărei fapte bune, pe care o faceţi pentru Hristos Iisus;
7. Căci am avut multă bucurie şi mângâiere, din dragostea ta, întrucât inimile sfinţilor s-au odihnit prin tine, frate.
8. De aceea, deşi având întru Hristos tot dreptul să-ţi poruncesc ce se cuvine,
9. Pentru dragoste, îţi fac mai degrabă o rugăminte. Aşa cum sunt eu, Pavel, ca un bătrân, iar acum şi pus în lanţuri pentru Iisus Hristos,
10. Te rog pe tine pentru fiul meu, pe care l-am născut fiind în lanţuri, Onisim,

11. Cel ce altădată nu-ţi era de folos, dar acum şi ţie şi mie de folos,
12. Pentru aceasta ţi l-am trimis, pe el însuşi, adică inima mea; primeşte-l.
13. Eu vream să-l ţin la mine, ca, în locul tău, să-mi slujească mie, care sunt în lanţuri pentru Evanghelie,
14. Dar n-am voit să fac nimic fără de încuviinţarea ta, ca fapta ta cea bună să nu fie ca de silă, ci de bunăvoie.
15. Căci poate pentru aceea a fost despărţit de tine câtva timp, ca veşnic să fie al tău,
16. Dar nu ca un rob, ci mai presus de rob, ca pe un frate iubit, mai ales pentru mine, dar cu atât mai vârtos pentru tine şi după trup şi în Domnul.
17. Deci, dacă mă socoteşti părtaş cu tine, primeşte-l pe el, ca pe mine.
18. Iar de te-a păgubit cu ceva sau îţi este dator ceva, pune aceasta în socoteala mea.
19. Eu, Pavel, am scris cu mâna mea; eu îţi voi plăti, ca să nu-ţi spun că şi tu îmi eşti dator cu tine însuţi.
20. Da, frate, eu te rog, fă-mi binele acesta în Domnul; linişteşte inima mea în Hristos!
21. Bine încredinţat de ascultarea ta, ţi-am scris ţie, ştiind că vei face chiar mai mult decât cele ce-ţi spun.
22. Ci odată cu aceasta pregăteşte-mi loc de găzduit, fiindcă nădăjduiesc că, prin rugăciunile voastre, voi fi dăruit vouă.
23. Te îmbrăţişează Epafras, cel închis împreună cu mine pentru Hristos Iisus,
24. Marcu, Aristarh, Dimas, Luca cei împreună-lucrători cu mine.
25. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru! Amin.

În această lună (noiembrie), ziua a douăzeci şi doua - Sfântul apostol Filimon, şi cei împreună cu dânsul. Şi sfânta muceniță Cecilia (Minei)

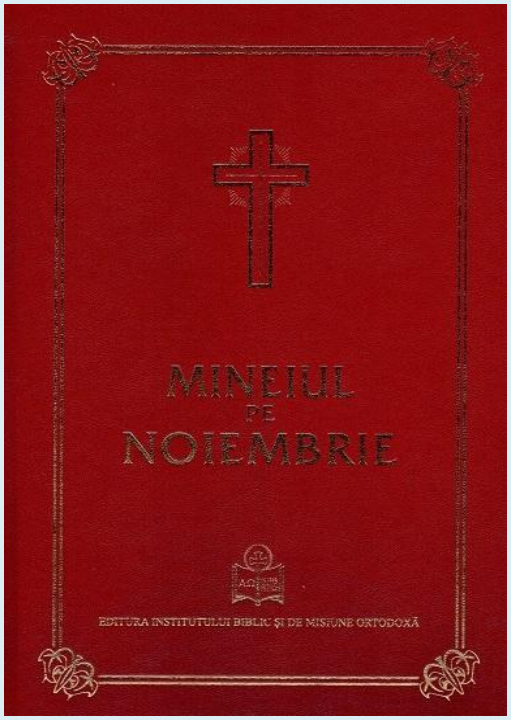

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6, ale praznicului 3, şi ale sfinţilor 3.

Stihirile praznicului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

O, prea slăvită minune! Acum se însemnează mai înainte cele negrăite ce vor să fie, cele închipuite, astăzi văzute se înţeleg; că ceea ce a strălucit Lumina cea dumnezeiască în lume, ca o mireasă se aduce în Biserica lui Dumnezeu, pe care să o lăudăm ca pe o Biserică dumnezeiască prea luminoasă, sfântă şi strălucită, a Dătătorului de lumină, Hristos.

Cu adevărat pârgă bine primită, au adus Ioachim înţeleptul, împreună cu Anna, Celui ce i-au învrednicit a le da lor rod dumnezeiesc, pe fiica lui Dumnezeu Fecioara Maria cu adevărat, prin care s-a izgonit pricina întristării. Pe care să o lăudăm cu bună credinţă veselindu-ne. Că aceasta s-a făcut pricină de bucurie a toată lumea.

Veniţi să alergăm, cu toţii tăinuit, şi luminându-ne cu luminările credinţei, să începem înainte acum întâmpinarea Fecioarei. Că lumina intră în Biserica lui Dumnezeu, mai înainte logodindu-se arătat prin Duhul. Căreia să-i prăznuim prăznuirea cea veselă, ospătându-ne toţi cu cuviinţă dumnezeiască la intrarea ei.

Alte **Stihiri** ale Sfinţilor apostoli, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Fiind viţă a viei celei de viaţă, slăvite Filimoane, ai picurat vin de dumnezeiască cunoştinţă, în sufletele cele cu durere şi ai veselit inimile cele întunecate cu întunericul înşelăciunii şi ţinute de negura nebuniei idoleşti. Pentru aceasta cu veselie prăznuim pomenirea ta cea luminată de Dumnezeu.

Cetatea Gazenilor te cinsteşte, că prin tine a văzut lumina cunoştinţei, fericite. Iar a Colosenilor, având ca o bogăţie dumnezeiescul tău trup, culege tămăduirile şi darul cel ce izvorăşte totdeauna. Pentru aceea săvârşind noi pomenirea ta, ne apărăm de primejdii, slăvite Filimoane, cu rugăciunile tale.

Cu credinţă să lăudăm împreună cu cinstita Apfia şi pe înţeleptul ierarh Arhip, cântând pe Filimon şi pe Onisim, sfinţiţii de Dumnezeu propovăduitori, prea cinstiţi dascăli, care au dezrădăcinat toată înşelăciunea mulţimii dumnezeilor cu cuvântul şi au sădit tuturor cunoştinţa adevărului, celor ce cinstesc totdeauna pomenirea lor cu bună credinţă.

Slavă..., a sfinţilor, glasul al 6-lea

Veniţi să lăudăm cu un glas, pe văzătorii Cuvântului şi tăinuitorii minunilor Lui. Pe Filimon şi Onisim, pe Apfia şi pe Arhip, pe apostolii lui Hristos, strigând către dânşii: Bucuraţi-vă, luminătorii lumii, părtinitorii Colosenilor. Bucuraţi-vă, cei ce sunteţi locuitori împreună cu îngerii, care aţi răsturnat bărbăteşte rătăcirea idolilor şi a-ţi propovăduit pe Mântuitorul Hristos, izbăvind pe oameni din rătăcire. Pentru aceasta, ca cei ce staţi lângă scaunul Sfintei Treimi, rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului, glasul 1, a lui Gheorghe Nicomideanul

Să se bucure astăzi Cerul de sus şi norii veselie să stropească, pentru foarte prea lăudate măririle Dumnezeului nostru. Că iată uşa ceea ce caută spre răsărituri,

născându-se după făgăduinţă din cea stearpă neroditoare şi lui Dumnezeu sfinţită fiind spre locaş, astăzi în Biserică ca o jertfă fără prihană se aduce. Să se bucure David, lovind în alăută; că zice: Aducese-vor Împăratului fecioare în urma ei, cele de aproape ale ei se vor aduce. Înlăuntru în cortul lui Dumnezeu înlăuntrul altarului, să se hrănească spre locaş, Celuia ce S-a născut mai înainte de veci din Tatăl fără stricăciune, spre mântuirea sufletelor noastre.

Vezi: Stihirile Sfintei Cecilia ale Vecerniei s-au pus la Laude.

La Stihoavnă

Stihirile praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Astăzi psalmiceşte, cetele fecioarelor, făclii aprinzând, luminat merg înaintea celei singure prea fără prihană.

Stih: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei.

Pe muntele cel gânditor, prea dumnezeiască masă, pe podul şi năstrapa, primeşte-o proorocule, pe cea singură fără prihană.

Stih: Aduce-se-vor întru bucurie şi veselie, aduce-se-vor în Biserica Împăratului.

Uşile altarului, deschizându-le, Zaharie, primeşte, proorocule, pe dumnezeiască uşa lui Dumnezeu, pe cea pururea Fecioară.

Slavă..., a sfinţilor, glasul al 2-lea

Veniţi adunarea credincioşilor, cu cântări de laude să lăudăm pe dumnezeiasca odraslă a Colosenilor, pe păstorul Gazenilor. Bucură-te, strigându-i lui, apostole mărite, care cu cuvintele tale cele de Dumnezeu înţelepţite ai întors pe oameni către dumnezeiasca cunoştinţă, vânând sufletele lor către calea pocăinţei. Bucură-te că ai prea iubit pe Sfinţi, pentru Hristos Dumnezeu, Filimoane prea lăudate. Pentru care şi Pavel scriind ţie, te cinsteşte cu laude, mărturisindu-te pe tine, odihna celor dinlăuntru ale lor. Şi acum în ceruri stând de faţă înaintea scaunului Împăratului a toate, Dumnezeu, cere nouă curăţire de păcate şi mare milă.

Şi acum..., a praznicului, asemenea

Astăzi în Biserică se aduce Fecioara cea cu totul fără prihană, spre sălăşluirea Împăratului a toate, Dumnezeu, şi Hrănitorului a toată viaţa noastră. Astăzi sfinţenia cea prea curată, ca o junice de trei ani, în Sfânta Sfintelor se aduce. Acesteia să-i strigăm ca îngerul: Bucură-te, ceea ce numai tu eşti între femei binecuvântată.

Troparul apostolilor, glasul al 3-lea: Sfinţilor apostoli, rugaţi pe milostivul Dumnezeu, ca să dea iertare de greşale sufletelor noastre.

Slavă..., Şi acum... al praznicului

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul praznicului, de două ori. Slavă..., al sfinţilor, Şi acum..., iar al praznicului.

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Pe tine, o înţelepte, când te-a trimis, mărite, Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, către toate marginile pământului, ca o stea prea luminată, fericite, ai luminat sufletele cele ce zăceau întru întuneric şi le-ai povăţuit pe ele la dumnezeiasca cunoştinţă, Filimoane apostole.

Slavă..., Şi acum...,

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Fecioare lăudaţi, maicilor prăznuiţi, popoare prea măriţi, preoţi binecuvântaţi pe prea curată Maica lui Dumnezeu, căci cu trupul pruncă fiind mai înainte, s-a adus în Biserică ca un locaş prea sfinţit al lui Dumnezeu. Pentru aceasta praznic duhovnicesc prăznuind, strigăm ei; ca ceea ce este folositoarea neamului omenesc.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Să cinstim credincioşilor cu un glas, slăvită pomenirea cinstitului Filimon, Onisim, Arhip şi Apfia, strigând către dânşii: Dumnezeieştilor propovăduitori şi slujitori ai Cuvântului, mântuiţi sufletele noastre de veşnica muncă, cu rugăciunile voastre.

Slavă..., glasul al 4-lea

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Dumnezeiască făclie luminoasă, te-ai pus cetăţii Colosenilor, mărite, sfinţite apostole Filimoane fericite, luminătorule al marginilor lumii.

Şi acum..., asemenea

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Davide mergi înainte în Biserica lui Dumnezeu, şi bucurându-te, primeşte pe Împărăteasa noastră, şi către dânsa strigă: Intră Doamnă, în Biserica Împăratului intră, a cărei slavă acoperită se cunoaşte; din care miere şi lapte va să curgă nouă tuturor, lumina Hristos.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.

9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canoanele al praznicului cel dintâi cu Irmosul pe 6, şi al Sfinţilor 2 pe 8.

Canonul Sfinţilor apostoli

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea

Irmos: Veniţi, popoare, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, cel ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a prea mărit.

Umblând prin locaşurile cele cereşti cu bucurie, lucrătorule de cele sfinte, dă-mi mie dar, celuia ce laud dumnezeieşte sfântă pomenirea ta, că tu te-ai prea mărit.

Cu râurile cuvintelor tale, ai adăpat inimile, şi le-ai gătit a lucra înţelegeri cereşti cu credinţă, fericite apostole Filimoane, vrednicule de laudă.

Lucrând cu sfinţenie sfinţita Evanghelie, cu strălucirile Duhului, ai luminat sufletele, izbăvindu-le de întunericul nebuniei idoleşti, înţelepte apostole.

A Născătoarei

Pe tine ceea ce eşti nespurcată, cu adevărat te-a însemnat de demult dumnezeiască ceata proorocilor cu multe feluri de însemnări, pe ceea ce singură ai născut pe Stăpânul.

Alt Canon, al Sfintei Cecilia

Cântarea 1-a, glasul 1

Irmos: Hristos Se naşte, slăviţi-L...

Locaş prea sfânt al lui Hristos, sălăşluire cu chip de lumină a lui Hristos, Biserică prea curată a lui Hristos; slăvită Cecilia, muceniță cinstită, cu rugăciunile tale luminează-ne pe noi cei ce te lăudăm.

Dorind de frumuseţea lui Hristos, întărindu-te de dragostea lui Hristos, supunându-te poruncilor lui Hristos, te-ai omorât lumii, şi tuturor celor din lume, muceniță cinstită, şi te-ai învrednicit vieţii celei veşnice.

Slavă...

Purtând suflet nespurcat şi trup curat şi prea lămurit, te-ai făcut mireasă lui Hristos Dumnezeu, care te păzeşte, curată, şi fără prihană muceniță în veci, în cămara Mirelui cea înţelegătoare, de Dumnezeu fericită.

Şi acum..., a Născătoarei

Roagă-te Fecioară fără prihană Domnului şi Stăpânului tău neîncetat, să ne mântuim noi robii tăi de stăpânirea patimilor, pe care L-ai întrupat prea curată din sângiurile tale, şi S-a împărtăşit cu noi.

Catavasie: Hristos Se naşte, slăviţi-L, Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L, Hristos pe pământ, înălţaţi-vă. Cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L, popoare, că S-a prea slăvit.

Canonul Sfinţilor apostoli

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel ce prin lemn ai omorât păcatul şi frica Ta sădeşte-o în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Propovăduind patimile lui Hristos şi învierea, ai ridicat ca din mormântul necredinţei şi al omorârii pe oameni, Filimoane vrednicule de laudă.

Pe Onisim cel dumnezeiesc, şi pe Filimon, pe Apfia şi pe Arhip, pe stelele care luminează marginile pământului, să-i lăudăm cu cântări sfinţite.

Curăţind puterea cea de vedere a gândului, aţi dobândit dumnezeieştile vederi, şi inimile cele rătăcite le-aţi întors spre cunoştinţă, prea sfinţiţilor.

A Născătoarei

Arătându-te curată şi cu totul nestricată, ai primit în pântece pe Dumnezeu Cuvântul, pe Cel ce a curăţit firea noastră, care era întinată cu căderile în păcate, Fecioară.

Alt Canon, al Sfintei Cecilia

Cântarea a 3-a

Irmos: Fiului, Celui Născut...

Căutând pe Hristos Dumnezeu, care S-a întrupat din Fecioară negrăit, cu cuget curat, strigai către Dânsul: După Tine am alergat, Stăpâne, şi de dragostea Ta mi-am legat sufletul meu.

Având cămară cerească şi zestre stătătoare, ai defăimat cea de pe pământ şi pieritoare, ca pe o vremelnică, curată muceniţă Cecilia, pentru Hristos păzindu-ţi fecioria nespurcată şi neîntinată.

Slavă...

Cu dragostea cea nematerialnică, ai veştejit dragostele cele materialnice, şi pe logodnicul tău cu cuvinte de viaţă, şi prea înţelepte, l-ai plecat să păzească fecioria împreună cu tine, cu care dimpreună te-ai adunat cu cetele îngerilor, muceniţă vrednică de laudă.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce ca un pământ nelucrat, şi ca o vie foarte roditoare, Preacurată, luând în pântece, şi născând Strugurul cel fără de stricăciune pe Hristos, din care curge vinul cunoştinţei de Dumnezeu, roagă-L pe Dânsul ca pe un Dumnezeu, să ne mântuim noi.

Catavasie: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat mai presus de fire lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti Doamne.

Condacul şi Icosul praznicului, şi **Condacul** Sfântului Filimon, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Sfinţite apostole al lui Hristos Filimoane, pe cei ce cu credinţă săvârşesc astăzi prea sfântă pomenirea ta, mântuieşte-i pe toţi de tot felul de ispite şi de necazuri.

Icos: Cine va putea lăuda după vrednicie, pe cel ce Pavel căpetenia apostolilor prea înălţându-l prin epistolă, îl mărturiseşte mare întru credinţa către Domnul, şi întru dragostea către Sfinţi, şi odihnă măruntaielor acelora, pentru covârşirea milosteniei? Sau cine va binecuvânta durerile, care pentru propovăduirea Evangheliei ai suferit Filimoane apostole, răsturnând înşelăciunea idolească, cea cu rea credinţă, şi întorcând neamurile către dreapta credinţă, şi vitejeşte nevoindute până la sânge. Ci cu credinţă prăznuind adormirea ta, strigăm ţie: Mântuieştene pe noi pe toţi de feluri de ispite şi de necazuri.

Sedealna apostolilor, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu plugul cuvântului, bine lucrând inimile cele înţelenite, lucrătorule de cele sfinte, le-ai gătit a lucra cunoştinţa cea dumnezeiască şi surpând capiştile idolilor ai ridicat Biserică întru slava Ziditorului tău, fericite. Pentru aceasta adunându-ne, slăvim sfântă pomenirea ta Filimoane, luminat sfinţindu-ne şi cu un glas strigăm ţie: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Slavă...,

Sedealna sfintei, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Având pe Hristos Mire adevărat, ai urât dragostea mirelui celui pământesc şi l-ai adus şi pe el la Dumnezeu, prin credinţă pătimind tare împreună cu tine Cecilia şi luând cununa biruinţei, adu-ţi aminte de noi, împreună cu el.

Şi acum..., a praznicului, asemenea

Roada drepţilor, a lui Ioachim şi a Annei, se aduce lui Dumnezeu în Biserica cea sfântă, cu trupul pruncă fiind hrănitoarea vieţii noastre, pe care o a binecuvântat sfinţitul Zaharia. Pe aceasta toţi pământenii cu frică, întru credinţă să o fericim.

Canonul Sfinţilor apostoli

Cântarea a 4-a

Irmos: Te laud, că glas am auzit, Doamne şi m-am spăimântat că ai venit până la mine, căutându-mă pe mine, cel rătăcit pentru aceea, prea slăvesc pogorârea Ta cea multă către mine, mult Milostive.

Cu vetreala Crucii zburând, ai trecut neviforat noianul cel cumplit al supărărilor vieţii, fericite, ocârmuind pe mulţi din primejdia mării, către limanul mântuirii, cu darul cel dumnezeiesc.

Luminători luminaţi pune înainte dumnezeiasca cetate a Colosenilor, pe sfinţitul Arhip şi pe Filimon şi pe Apfia şi pe Onisim cel mărit care luminează marginile lumii.

Izvorât-a râul cel dumnezeiesc al inimii tale, grăitorule de cele dumnezeieşti, şi au încetat apele şi râurile nedumnezeirii; iar sufletele cele topite de arsura necunoştinţei, le-a adăpat cu darul.

A Născătoarei

Te laud cu adevărat, prea lăudată, că ai născut mai presus de fire, pe Dumnezeu Cuvântul. Ci mă rog să tămăduieşti bolile smeritului meu suflet, ca una ce eşti bună, Mireasă a lui Dumnezeu.

Alt Canon, al Sfintei Cecilia

Cântarea a 4-a

Irmos: Toiag din rădăcina lui Iesei...

Înger luminos stând lângă tine şi dându-ţi-se ţie păzitor, te-a luminat cu lumină dumnezeiască, izbăvindu-te mărită de tot potrivnicul şi păzindu-te nestricată curată, plăcută lui Hristos cu credinţa şi cu darul, Cecilia.

Plecându-se dumnezeieştilor tale învăţături, o Cecilia! Valerian cel cu cuget viteaz, a părăsit întunericul cel prea adânc, venind cu bucurie către Botezul cel făcător de Dumnezeu şi luminându-i-se sufletul a strălucit cu lumina mucenициei.

Slavă...

Cămara cea de mire o ai schimbat cu cămara de mire curată, cea pământească cu cea cerească, ceea ce eşti vrednică de minune, întru care locuieşti cu bucurie, luminată cu frumuseţile fecioriei şi cu razele muceniciei, strălucită muceniţă Cecilia, mireasă a lui Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei

Toiag odrăslit fără de umezeală, te-a închipuit Aaron pe tine Fecioară, că ai înflorit pe Săditorul a toată lumea. Pe care roagă-L totdeauna, să sădească frica Sa în inimile tuturor bine credincioşilor, Stăpână cu totul fără de prihană.

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit, Tu Cel Lăudat, din muntele cel cu umbra deasă. Venit-ai Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu, Slavă puterii Tale, Doamne!

Canonul Sfinţilor apostoli

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi făcătorul veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor Tale îndreptează-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Văzând pe cei bolnăviţi de putrejunea relelor nebuniei idoleşti odinioară, i-ai vindecat cu cuvântul tău cel lucrător, mărite Filimoane, fiind tare primejduiţi.

Ca un îndreptător nerătăcit Filimoane, ai arătat căile cele cereşti celor rătăciţi cumplit şi i-ai povăţuit a iubi cu cuviinţă numai calea lui Hristos.

Praznic luminat face Biserica Colosenilor, cea cinstită a lui Hristos, cu bucurie cinstind pe dumnezeiescul Arhip şi pe grăitorul de Dumnezeu, Filimon.

A Născătoarei

Stăpână mântuieşte-ne pe noi, care suntem înviforaţi de furtuna cea cumplită a supărărilor şi de năvălirile barbarilor cele sălbatice şi de împresurările cele rele ale dracilor.

Alt Canon, al Sfintei Cecilia

Cântarea a 5-a

Irmos: Dumnezeu fiind păcii...

Căutând tu Valeriane baia cea dumnezeiască, şi s-a arătat înger luminându-ţi cugetul şi inima, cu descoperire de cuvinte sfinţite. Şi învăţându-te să te împreuni cu cetele cele cereşti, nevoindu-te pe pământ.

Trimisu-v-a vouă Hristos cununi văzute de trandafir dulce mirositor, căci v-aţi păzit cu fecioria şi trupul şi gândul şi a-ţi fost legaţi împreună întru Dumnezeiescul Duh. Că a lui Hristos bună mireasmă sunteţi, prin credinţă cu adevărat, prea lăudaţilor.

Slavă...

Părăsind rătăcirea cea urâtă Tiburtie, ai primit miros de dumnezeiască cunoştinţă şi cu osârdie ai mers pe calea, care duce către viaţa cea adevărată, crezând cu tot sufletul în Treime şi pătimind pentru Dânsa foarte cu dragoste.

Şi acum..., a Născătoarei

Arătatu-te-ai Fecioară curată mai aleasă decât Sfinţii Îngeri, că ai născut pe Îngerul Sfatului celui Mare, pe Dumnezeu Emmanuil, care a făcut pe oameni cereşti, cu pogorârea Sa, Fecioară, pentru milostivirea Sa cea nespusă.

Catavasie: Dumnezeul păcii fiind şi Tată al îndurărilor, pe Îngerul Sfatului Tău celui Mare dăruindu-ni-L, pace L-ai trimis nouă. Deci, povăţuiţi fiind la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim, Iubitorule de oameni.

Canonul Sfinţilor apostoli

Cântarea a 6-a

Irmos: Adâncul păcatelor cel mai de jos m-a înconjurat, ci precum pe proorocul Iona, ridică Doamne, din stricăciune viaţa mea.

Arătatu-te-ai Cer, povestind tuturor slava cea mântuitoare, a Celui ce te-a slăvit pe tine şi te-a pus în rânduiala celor şaptezeci de ucenici, prea fericite.

Înstrăinându-te de patrie, cu cuvântul tău cel străin ai vânat pe cei înstrăinaţi de Dumnezeu şi i-ai arătat locuitori Sionului, ierarhe Filimoane.

Strălucind cu sfinţite bunătăţi şi lui Dumnezeu slujind prea ales, te-ai suit spre Cer, dănţuind împreună cu îngerii, Apfie.

A Născătoarei

Întrupează-se Cuvântul în pântecele tău şi pentru milostivirea se cunoaşte Om, ca pe om să-l facă Dumnezeu, Fecioară cu totul fără prihană.

Alt Canon, al Sfintei Cecilia

Cântarea a 6-a

Irmos: Din pântece pe Iona...

Ridicând mâinile către Dumnezeu cu osârdie, au surpat capiştile cele idoleşti şi le-au sfărâmat şi înălţările dracilor le-au dat pierzării, mucenicii cei foarte tari. Pentru aceea au luat cunună de biruinţă frumoasă şi luminată.

Miei cuvântători fiind sfinţilor, nu v-aţi îngrozit de pornirile fiarelor, nu aţi dat cinste fără socoteală dracilor, nu aţi adus jertfă de pierzare. Ci mai vârtos pe voi înşivă v-aţi adus jertfe curate lui Dumnezeu.

Slavă...

Dragostea lui Dumnezeu şi dorirea de la inimă şi dumnezeiasca iubire te-a aprins pe tine cu totul şi te-a făcut înger cu trup, slăvită, că ai plecat grumazii la sabie prea cu osârdie şi pământul l-ai sfinţit cu sângiurile şi văzduhul cu sufletul.

Şi acum..., a Născătoarei

Până la tine a stătut moartea, Fecioară, că ai purtat în pântece pe Hristos, Viaţa; pe Cel ce dăruieşte celor ce cred întru El curat, veselia cea nemuritoare şi

dumnezeiască. Pe Acela roagă-L, Preasfântă Fecioară, să izbăvească pe robii tăi de primejdii.

Catavasie: Din pântece pe Iona ca pe un prunc l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit şi în Fecioară sălăşluindu-Se Cuvântul şi Trup luând, a ieşit, păzind-o nestricată; că Cel ce nu a pătimit stricăciune, pe ceea ce L-a născut, a păzit-o nevătămată.

Condacul sfintei, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Pe Cecilia, care s-a făcut mireasă lui Hristos de bunăvoie şi s-a împodobit cu bunătăţile inimii, cu cuviinţă dumnezeiască să o lăudăm mulţimea credincioşilor. Că aceasta a ruşinat semeţia lui Almachie, strălucind ca soarele în mijlocul celor ce o căutau şi după aceea s-a arătat celor de pe pământ, dumnezeiască întărire, întărind credinţa.

Icos: Începere de bună nădejde s-a dat sfinţilor, a face lucruri minunate, înfricoşate şi mari, care minuni sunt vrednice a fi de mirare, dimpreună cu care şi bunătatea fecioarei Cecilia şi luminarea cea neîntinată a ei este de mirare. Cum dezbrăcându-se, a scăpat de boierul întunericului, şi alergând către lupta vrăjmaşului, a stătut întărită fără de frică. Ci şi noi pentru minunea aceasta a lucrurilor ce s-au făcut, adevărat să zicem: Cum pentru Hristos cu călcâiul a dat în veliar, întărind credinţa.

Sinaxar

În această lună în ziua a douăzeci şi doua, pomenirea Sfinţilor apostoli din cei şaptezeci: Filimon, Arhip, Onisim şi Apfia, cei ce au fost ucenici apostolului Pavel.

Stih: Hristos chemându-vă v-aţi arătat cu străină alergare,
Ai lui Hristos ucenici, mergând către a lui chemare.
În douăzeci şi două de zile, aici a ridicat,
Pe Filimon cel prea lăudat.

Aceştia au fost pe vremea împărăţiei lui Nero, ucenici fiind Sfântului Pavel şi au mărturisit la Colose oraşul Frigiei, aproape de Laodicia. Făcând elinii praznic Artemidei, în capiştea lor din Colose, sfinţii cu alţii creştini dimpreună, lăudau

pe Dumnezeu în sfânta Biserică. Înduplecându-se aceştia la năvala idololatrilor, au rămas numai ei singuri cu Apfia, credincioasă fiind şi ea, dorind de mărturisirea lui Hristos. Deci prinzându-i, îi aduseră la Androcleu ighemonul Efesului şi au fost bătuţi de dânsul şi nesupunându-se a face jertfă la idolul ce se chema de dânşii Mina, îi îngropară până la brâu şi aşa îi uciseră cu pietre, săgetându-se întâi de copiii mici cu săgeţile.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei mucenițe Cecilia, Valerian şi Tiburtie.

Stih: O, Cecilia! Fierberea cea prin baie suferind,
Te speli însă cu baia sângelui prin sabie voind.
Pe Valerian şi pe cel împreună nevoitor al său,
Sabia îl omoară; căci cu ocară au surpat înşelăciunea celui rău.

Aceştia au suferit pe vremea împărăţiei lui Diocleţian, însă Cecilia era din Roma, din părinţi luminaţi. Deci măritându-o după Valerian, îl întoarse spre credinţa lui Hristos, şi-l plecă a petrece cu curăţenie. Iar Valerian, întoarse pe Tiburtie care îi era frate bun, şi la atâta faptă bună se sui Tiburtie, cât şi cu îngerii vorbea în toate zilele.

Aceştia dar fiind îngropători de moaştele mucenicilor lui Hristos, au fost pârâţi la Tuschie Almatie eparhul cetăţii, şi aducându-se înaintea lui şi pe Hristos mărturisind, s-au dat pe seama lui Capeclarie Maxim, să li se taie capetele. Care după ce tăiară pe sfinţi, văzând îngeri petrecând şi purtând ca nişte odoare sufletele mucenicilor, crezu şi el.

Iar Sfânta Cecilia, băgându-se într-o baie foarte tare înfierbântată, şi nelăsându-o să iasă, trei zile a stătut într-însa. Apoi din porunca eparhului, i-au tăiat capul acolo în aceea baie.

Tot în această zi, Sfântul Maxim Capiclarie, care bătut fiind s-a săvârşit.

Stih: Maxim al temniţei păzitor, este bătut,
Îndată ce poruncilor lui Dumnezeu, păzitor s-a făcut.

Tot în această zi, nevoinţa Sfinţilor mucenici, Marco, Ştefan şi a altui Marco.

Stih: Ştefane împreună cu doi Marco de sabie tăiat fiind,
Împreună cu ei eşti, multe cununi de biruinţă primind.

Aceştia erau pe vremea împăratului Diocleţian, şi a ighemonului Magnus, din cetatea Antiohiei Pisidiei. Deci fiind prinşi, şi pe Hristos în privelişte măr-

turisind, şi multe chinuri suferind, şi nevrând a se lepăda de Hristos, li s-a tăiat capetele.

Tot în această zi, chinuirea Sfântului mucenic Procopie, cel din Palestina.

Stih: Către tăiere ca spre Cer năvălind,
Şi Procopie odrasla Palestinei fiind.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Menign nălbitorul.

Stih: Menigne nălbitorule, capul de sabie ţi s-a tăiat.
Şi înălbindu-te pe sineţi, de înşelăciunea ce aveai te-ai spălat.

Acesta era din Colonia Elespontului din cetatea Parie. Şi auzind pe oarecari ostaşi strigând pe uliţă, că Nazarineanul Iisus venind noaptea, a furat pe legaţii noştrii, acesta foarte aprinzându-se cu duhul, multă grijă punea ca să câştige mucenicia. Căci în aceeaşi cetate a sfântului, mulţi mucenici fiind închişi prin închisori de păzitori, uşile fiind încuiate, sfinţii de dumnezeiesc înger au fost dezlegaţi din legături; care negăsindu-se, foarte s-au tulburat gonacii. Deci fiindcă Mening a auzit şi dumnezeiesc glas chemându-l pe el şi îndemnându-l către lupte, n-a prelungit. Ci dând înapoi stăpânilor, hainele ce le luase spre nălbire, şi poruncile date de tirani rupându-le, a fost bătut cumplit de muncitori, şi cu brânci aruncat pe pământ, şi fiind spânzurat pe lemn a fost strujit, şi degetele picioarelor i s-au tăiat. Deci aducându-se înaintea tiranilor, şi nevrând ca să jertfească, s-a osândit spre moarte, şi fiind lovit de gealat cu sabia, şi-a dat Domnului duhul.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Avva.

Stih: Pe cel ce este al Avvalilor închipuire prea arătat,
Îl cinstesc cuviincios după purtarea numelui ca un fiu adevărat.

Acesta era din neamul ismailetenesc. Deci lăsându-şi părinţii, şi patria şi bogăţia, a urmat unui monah, şi luând chipul monahicesc, petrecea împreună cu monahul câţiva ani. Mai în urmă s-au dus amândoi la marele Evsevie nevoitorul, care adormind întru Domnul, a rămas acesta la locul lui. Deci petrecând acolo treizeci şi opt de ani, pururea sporea întru fapte bune, ca şi cum atunci ar fi început. Căci încălţăminte pe picioarele lui nu a pus niciodată. Mâncarea lui era atât de puţină, încât să dea numai puţină putere trupului, de prisos socotea încă şi băutura de apă, fiind încins cu grele lanţuri de fier, prea puţin şedea; iar partea cea mai multă de zi şi noapte o cheltuia stând drept şi făcând rugăciune. Sta şi pe genunchi, aducând rugăciuni Domnului; iar de a se culca pe pat, pururea se lepăda, căci nimenea nu l-a văzut pe el culcat, ci şi după ce s-a făcut

egumen, şi proestos monahilor de acolo se punea pe sine înaintea ascultătorilor fraţi, chip şi pildă de înţelepciune şi de faptă bună. Deci prin aşa petrecere plin de zile făcându-se, s-a odihnit în Domnul.

Tot în această zi, Sfinţii Hristofor, şi Eufimia, care de sabie s-au săvârşit.

Stih: Pe Eufimia împreună a o lăuda am cunoscut arătat,
Care cu tine Hristofore cugetătorule de Hristos s-a junghiat.

Tot în această zi, Sfinţii Talaleu şi Antim, care de sabie s-au săvârşit.

Stih: Talaleu şi Antim tăiaţi fiind,
Ca nişte odrasle dumnezeieşti sunt pururea înflorind.

Tot în această zi, prea cuviosul Calist, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Calist azvârlind cu călcâiul pe vrăjmaşul cel prea rău,
Se apropie ales prieten fiind al lui Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfântul Tadeu, care de roată legat şi din deal slobozindu-se, s-a săvârşit.

Stih: Spre vale pe Tadeu, roata îl întoarce,
Căci pe glasul tunetului în roată, Psalmul zice.

Tot în această zi, chinuirea Sfinţilor mucenici Agapion, sfinţitul mucenic Sisinie şi Agapie.

Stih: Agapion nevătămându-se de fiară s-a mutat,
Căci pe acesta şi firea fiarelor l-a iubit arătat.
Mă aveai jertfitor, iar acum şi jertfă străină fiind,
Mă ai pe mine Sisinie, prin sabie cuvinte murind,
Pentru Dumnezeu cel ce S-a întins în locul Căpăţânii,
Capul tău Agapie îl întinzi sabiei.

Tot în această zi, pomenirea celui dintru Sfinţi părintelui nostru ierarhului şi făcătorului de minuni Clement, episcopul Bulgariei cel din Ahrida, care s-a numit şi Bulgaro Chiricos

Stih: Pe Clement propovăduitorul bulgarilor cel mare.
Care iubitor de faptă bună l-ar ascunde cu tăcere.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Sfinţilor apostoli

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira fiind cinstit, cei trei tineri au defăimat porunca cea prea fără de Dumnezeu şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se cântau: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Fiind frumoase picioarele tale cele cinstite, Filimoane, ai umblat cu dinadinsul pe cărările Evangheliei, şi ai vestit tuturor celor biruiţi pacea cea sfântă, şi ai împiedicat pornirile dracilor.

Cu lumina cuvintelor tale s-a izgonit întunericul cel adânc al gazenilor; că te-ai făcut între ei lucrător de cele sfinte, ca un prea sfinţit, păstorind pe toţi prea ales apostole şi învăţându-i a cânta: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Pentru întâia oară s-a împărtăşit de binele tău cetatea gazenilor, că te-ai arătat şi mai mare scaunului ei, şi ierarh mântuitor, ca un arătător de cele sfinte Filimoane, îndemnând să strige: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Iubind pe Hristos, care a iubit pe oameni pentru milostivire, pe cei ce erau urâţi pentru prieteşugul vrăjmaşului, i-ai făcut prieteni lui Dumnezeu Filimoane, ca să cânte: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei

Puterea celor smeriţi şi sfeşnic luminos, şi dumnezeiască masă, munte şi uşă neumblată, scaun lui Dumnezeu şi palat, şi toiag al lui Aaron şi năstrapă de aur eşti Fecioară, care porţi pe Hristos, cel ce este mana vieţii.

Alt Canon, al Sfintei Cecilia

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii în dreapta credinţă...

Cuptorul l-au prefăcut tinerii în rouă cu bună credinţă, iar tu Cecilia, răcorindute cu baia Botezului, nu te-ai ars în baia cea arzătoare, strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Tiburtie părăsind rătăcirea, cu învăţăturile tale cele nerătăcite, prea înţeleaptă, se îmbracă cu podoaba nestricăciunii cea dumnezeiască. Şi se numără împreună cu pătimitorii lui Hristos, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă..., a Treimii

Mărturisind cu bună credinţă, pătimitorilor, Raza cea în trei Sori a Dumnezeirii, aţi risipit negura cea cu mulţi dumnezei, făcându-vă luminători, şi luminând cugetele credincioşilor.

Şi acum..., a Născătoarei

Bucură-te, strigăm ţie, ceea ce ai născut bucuria, Preacurată, şi ne-ai izbăvit pe noi pe toţi de blestem, cu mijlocirea ta, curată, cea neispitită de nuntă, care cântăm: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Catavasie: Tinerii în dreaptă credinţă fiind crescuţi, păgânească poruncă nebă-gând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat, ci, în mijlocul văpăii stând, au cântat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Canonul Sfinţilor apostoli

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce în cuptorul cel cu foc la tinerii evrei S-a pogorât şi văpaia în rouă a prefăcut, pe Dumnezeu, lăudaţi toate lucrurile ca pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii

Purtând în inima ta Cuvântul ca un sfeşnic luminos, care aprinde pe cei mai de înainte stinşi, pe cei ce zăceau întru multul întuneric al necunoştinţei, i-ai sculat către ziua cunoştinţei de Dumnezeu, mărite.

Sfinţita ta mutare către Dumnezeu, s-a mărit cu sfinţite petreceri ale apostolilor, şi de gândurile celor fără de trup. A cărora vieţuire ai avut pe pământ, ca un tăinuitor sfinţit, Filimoane, grăitorule de cele dumnezeieşti.

Picând mir cu miros dulce de sfinţite minuni arătat, fericite, ai umplut de miros bun minţile şi cugetele cele cu bună credinţă, şi patimile cele împuţite le-ai gonit, de la cei ce prea înalţă pe Hristos, înţelepte Filimoane.

Ca nişte stele luminoase, împodobesc pururea cu cuviinţă întărirea Bisericii, minunatul Arhip, împreună cu Apfia, Filimon şi Onisim, luminând sufletele noastre.

A Născătoarei

Rai nou ni s-a arătat nouă cu adevărat, pântecele tău curată, odrăslind lemnul vieţii; şi pe cei morţi înviindu-i cu Roada lemnului, îi bagă iar în Rai, Născătoare de Dumnezeu.

Alt Canon, al Sfintei Cecilia

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel răcorit...

Cu dumnezeieştile ploi ale minunilor tale, speli spurcăciunea patimilor noastre, pe cei topiţi de arsura durerilor îi răcoreşti, cinstită muceniţă Cecilia, pururea pomenită, care strigă cu credinţă cântând: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Cu osârdie călduroasă, ai intrat în văpaia cea vâlvâietoare, cugetătoare de vitejie, şi nu te-a ars nicidecum, ci ai ieşit ca dintr-o baie de nestricăciune Cecilia, cântând lui Hristos, Împăratului tuturor: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

De răbdarea dumnezeiescului Valerian s-au spăimântat mulţimile îngerilor, că îndesându-se cu toiege de pretutindenea, şi cu mulţime de chinuri, foarte cu tărie răbdau, sfărâmând pe vrăjmaşi, şi cântând prea ales: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei

Năstrapă care porţi mana Dumnezeirii, te cunoaştem pe tine Fecioară. Sicriu şi masă şi sfeşnic, scaun al lui Dumnezeu, şi palat şi pod, care treci către viaţa cea dumnezeiască, pe cei ce cântă: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Catavasie:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire, că nu a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici Focul Dumnezeirii pântecele Fecioarei în care a intrat. Pentru aceasta cântând să strigăm: Bine să cuvânteze toată făptura pe Domnul, şi să-L prea înalţe pe Dânsul întru toţi vecii.

Canonul Sfinţilor apostoli

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău întru stricăciune prin mâncare, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi, credincioşii, cu un gând în cântări să-L slăvim.

Fiind încuviinţat întru prea sfinţita ceată a Sfinţilor apostoli, locuieşti în ceruri, îndumnezeindu-te cu împărtăşirea cea dumnezeiască, şi strălucind cu lumină nespusă. Şi fiind totdeauna plin de bucurie duhovnicească, ierarhe Filimoane.

Cât este de minunat obiceiul tău, cât este de bun, cât este de frumoasă vieţuirea ta, cât este de slăvită adormirea ta, fericite apostole, cât a fost de luminată ziua întru care ai lăsat cele de pe pământ, şi te-ai suit pe sferele cerurilor, veselindu-te.

Astăzi se veseleşte toată Biserica lui Hristos; săvârşind bucurie de praznic duhovnicesc, întru pomenirea ta, care păzeşte-o nemişcată cu rugăciunile tale cele bine primite către Mântuitorul şi Dumnezeu, Filimoane prea sfinţite.

Sicriul moaştelor tale, izvorăşte picături de vindecări celor ce merg către el, fericite Filimoane apostole, bolile încetează, şi sfinţeşte sufletele tuturor, celor ce pururea prăznuiesc dumnezeiască pomenirea ta.

A Născătoarei

Porţi pe Cel ce toate le poartă, şi hrăneşti pe Cel ce hrăneşte toate, neştiind nicicum mijlocirea zămislirii, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Minunea ta este mai presus de gând, că înfricoşează pe îngeri, şi pe oameni, care te ştiu pe tine singură Fecioară, Maica lui Dumnezeu.

Alt Canon, al Sfintei Cecilia

Cântarea a 9-a

Irmos: Chipul naşterii tale...

Grădină închisă eşti, izvor pecetluit, frumuseţe păstrată, mireasă aleasă, locaş cu chip luminos, rai bine înflorit şi dumnezeiesc, al Împăratului tuturor, cugetătoare de Dumnezeu, Cecilia.

Ajuns-a-ţi la limanul cel lin, povara bunei credinţe o aţi liniştit, şi cu razele Dumnezeirii celei în trei Luminători vă luminaţi, îndumnezeindu-vă după dar, vitejilor pătimitori, pururea lăudaţi, de Dumnezeu fericiţi.

Slavă...

Părinte, Fiule şi Duhule, Treime nedespărţită, dă dumnezeiască luminare, celor ce cu credinţă cer de la Tine, iertare de păcate, prin rugăciunile înţelepţilor Tăi mucenici, ca după datorie neîncetat să Te slăvim.

Şi acum..., a Născătoarei

Firea noastră cea lepădată prin strălucirea naşterii tale, a văzut lumină, cea cu totul fără prihană, şi a scăpat din noaptea necunoştinţei, şi din tulburarea cea întunecoasă a patimilor. Pentru aceea ca pe o pricină a mântuirii noastre, pe tine te cinstim.

Catavasie: Chipul naşterii tale celei curate, l-a arătat rugul cel ce ardea nears. Şi acum te rugăm, ca să stingi cuptorul ispitelor cel sălbătăcit asupra noastră, ca să te mărim pe tine Născătoare de Dumnezeu neîncetat.

Luminânda Sfinţilor:

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Arătându-vă apostoli, şi înşivă văzători Cuvântului, Arhipe prea sfinţite, Filimoane împreună cu Apfia, şi cu mucenița Cecilia, aduceţi rugăciune către Ziditorul, pentru noi care cu credinţă săvârşim sfinţită pomenirea voastră, ca să luăm iertare greşelilor şi să dobândim milă, că îndrăznind vă punem rugători către Stăpânul.

Slavă..., Şi acum..., a praznicului

Mieluşeaua cea fără prihană, Fecioara cea prea bună, astăzi intră în Biserică minunat, şi înaintea ei merg cetele celor fără de trup, şi mulţimile îngerilor, cu mulţime de fecioare, pe care a primit-o în braţe, dumnezeiescul preot, bucurându-se.

La Laude

Stihirile Sfinţilor pe 6, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Soarele cel slăvit, Iisus, Dumnezeul nostru, te-a trimis ca pe o rază cu multă lumină, la toate marginile lumii, pe tine Filimoane apostole, ca să goneşti întunericul răutăţii, şi să luminezi inimile cele întunecate de necunoştinţă, şi de biruirea patimilor, sfinţite propovăduitorule, prea fericite.

Făcutu-te-ai sălăşluire Treimii, curată, înfrumuseţându-ţi inima cu luminările bunătăţilor, pururea pomenită Apfio, şi strălucind cu lumina bunei credinţe mai luminat decât soarele, învăţându-te toată taina cea dumnezeiască. Pentru aceea te veseleşti împreună cu ceata celor fără de trupuri, ceea ce eşti aleasă de Dumnezeu.

Împreună cu dumnezeiescul Filimon, să lăudăm pe Arhip, pe propovăduitorul de cele sfinte, şi pe Onisim, ca pe nişte ierarhi cugetători de Dumnezeu, ca pe nişte mucenici prea mari, pe cei înţelepţi din apostoli, şi părtaşi luminării celei de sus, care stau lângă scaunul Slavei, şi ne cer nouă iertare păcatelor.

Alte **Stihiri** ale Sfintei, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Trupul ţi l-ai păzit neîntinat, şi cugetul neprimitor de desfătări, şi te-ai adus pe sine-ţi mireasă nestricată, Celui ce te-a împodobit şi te-a sfinţit cu mucenicia, pururea fericită. Pentru aceasta te-a şi primit în cămara de mire prea luminată şi nestricată, Cecilia prea lăudată.

Bine mirosindu-te Domnul pe tine ca pe trandafiri de mirosuri dulci, arătat vânează prin mijlocirea ta fecioară cinstită, pe doimea fraţilor, cuprinzându-i pe ei cu rugăciunea ta cea neîncetată. Pentru aceea părăsind credinţa cea învechită a rătăcirii, s-a învrednicit Mirelui celui dumnezeiesc, care pentru nespusa bunătate S-a născut din Fecioară pruncă.

Averea ai defăimat-o, poftind cea cerească, şi pe logodnicul tău nu l-ai băgat în seamă, numărându-te pe sineţi în cetele fecioarelor, prea înţelepţeşte. Şi te-ai adus pe sineţi, Mirelui celui Ceresc, prea cinstită. Pătimind prea tare, şi călcând la pământ bărbăteşte trufia vrăjmaşului, podoaba pătimitorilor.

Slavă..., glasul al 8-lea

Pe trâmbiţa cea bine glăsuitoare a Preasfântului Duh, pe Filimon apostolul să-l lăudăm. Căci acesta arătat propovăduind întruparea Cuvântului lui Dumnezeu a scăpat, de nebunia idolească noroadele cele rătăcite, fii lui Dumnezeu, făcându-i. Pe care cu dragoste lăudându-l, să-l rugăm, zicând: Roagă-te pentru noi, cei ce cu credinţă săvârşim pururea cinstită pomenirea ta.

Şi acum..., a praznicului, asemenea

După ce te-ai născut tu dumnezeiască Mireasă Stăpână, ai venit în Biserica Domnului, ca să te hrăneşti în Sfintele Sfinţilor, ca o sfinţită. Atunci şi Gavriil s-a trimis la tine cea cu totul fără prihană, hrană ţie aducându-ţi, cele cereşti toate s-au minunat, văzând pe Duhul Sfânt întru tine sălăşluindu-Se. Pentru aceasta nespurcată, neîntinată, ceea ce eşti în Cer şi pe pământ slăvită, Maica lui Dumnezeu, mântuieşte neamul nostru.

La Stihoavnă

Stihirile praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Primeşte, o Zaharie, înlăuntrul Bisericii, pe Sfânta Sfinţilor, în Sfintele Sfintelor, pe ceea ce este Născătoare de Dumnezeu.

Stih: Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, şi cele de aproape.

Din rădăcina lui David, ai odrăslit Fecioară aducându-ţi Gavriil bucurie striga: Că vei naşte pe Dumnezeu, prea curată.

Stih: Aduce-se-vor întru veselie şi bucurie, aduce-se-vor în Biserica Împăratului.

Ferice de sfinţita şi dumnezeiasca însoţire a lui Ioachim şi Annei, din care născându-te curată, te-ai adus acum Ziditorului tău.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 4-lea

Astăzi Biserica ceea ce a încăput pe Dumnezeu, Născătoarea de Dumnezeu în Biserica Domnului se aduce, şi Zaharia pe dânsa o primeşte; astăzi Sfintele Sfinţilor se bucură, şi ceata îngerilor cu taină prăznuieşte. Cu care împreună şi noi prăznuind astăzi, cu Gavriil să strigăm: Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, Domnul este cu tine, cel ce are mare milă.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfânta muceniţă Cecilia

Troparul Sfintei muceniţe Cecilia: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Cecilia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine şi mor pentru tine, ca să viez pentru Tine ci, ca o jertfă fără de prihană, primeşte-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Hristos Se naşte, slăviţi-L...

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Locaş prea sfânt al lui Hristos, sălăşluire cu chip de lumină a lui Hristos, Templu prea curat al lui Hristos, mărită şi cinstită muceniţă Cecilia, cu rugăciunile tale luminează-ne pe noi cei ce te lăudăm pe tine.

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind de frumuseţea lui Hristos, întărindu-te de dragostea lui Hristos, supunându-te poruncilor lui Hristos, ai devenit moartă pentru lume şi pentru toţi cei din lume, muceniţă cinstită şi te-ai învrednicit de viaţa cea veşnică.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Purtând suflet neîntinat şi trup curat şi neprihănit, te-ai făcut mireasă lui Hristos Dumnezeu, care te păzeşte curată şi fără prihană, muceniţă, în veci, în Cămara Mirelui cea înţelegătoare, de Dumnezeu fericită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Roagă-te, Fecioară fără prihană, Domnului şi Stăpânului tău neîncetat, să ne mântuim noi robii tăi de stăpânirea patimilor, pe care L-ai Întrupat, prea curată, din sângiurile tale şi S-a împărtăşit cu noi.

Catavasie: Hristos Se naşte, slăviţi-L, Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L, Hristos pe pământ, înălţaţi-vă. Cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L, popoare, că S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Fiului, Celui Născut...

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Căutând pe Hristos Dumnezeu, care S-a Întrupat din Fecioară în chip de negrăit, cu cuget curat strigai către Dânsul: după Tine am alergat, Stăpâne şi de dragostea Ta mi-am legat sufletul meu.

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având Cămară cerească şi zestre stătătoare, ai nesocotit pe cea de pe pământ şi pieritoare, ca vremelnică, curată muceniţă Cecilia, pentru Hristos păzindu-ţi fecioria neîntinată şi nemicşorată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu dragostea cea nematerialnică, ai veştejit dragostea cea materialnică şi pe logodnicul tău, cu cuvinte de viaţă şi prea înţelepte, l-ai înduplecat să păzească fecioria împreună cu tine, cu care dimpreună te-ai adunat cu cetele îngerilor, muceniţă vrednică de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ca un pământ nelucrat şi ca o vie foarte roditoare, Preacurată, luând în pântece şi născând Strugurele Cel fără de stricăciune, pe Hristos, din care curge vinul cunoştinţei de Dumnezeu, roagă-L pe Dânsul ca pe un Dumnezeu să ne mântuiască pe noi.

Irmosul: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat mai presus de fire lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Toiag din rădăcina lui Iesei...

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înger luminos stând lângă tine şi dându-ţi-se ţie păzitor, te-a luminat cu Lumină dumnezeiască, izbăvindu-te de tot potrivnicul şi păzindu-te nestricată, curată, plăcută lui Hristos cu credinţă şi cu harul, mărită Cecilia.

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plecându-se sfintelor tale învăţături, o, muceniţă Cecilia, Valerian cel cu gând viteaz a părăsit întunericul cel foarte adânc, venind cu bucurie către Botezul cel făcut de Dumnezeu şi luminându-i-se sufletul, a strălucit cu lumina muceniciei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cămara cea de mire ai schimbat-o cu cămara de mire cea curată, pe cea pământească cu cea cerească, ceea ce eşti vrednică de laudă, întru care locuieşti cu bucurie, luminată cu frumuseţile fecioriei şi cu razele muceniciei, strălucită muceniţă Cecilia, mireasă a lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Toiag odrăslit fără de umezeală te-a închipuit Aaron pe tine, Fecioară, că ai înflorit pe Săditorul a toată lumea pe care roagă-L totdeauna să sădească frica Sa în minţile tuturor binecredincioşilor, Stăpână cu totul fără de prihană.

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit, Tu Cel Lăudat, din muntele cel cu umbra deasă. Venit-ai Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu, Slavă Puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a

Irmos: Dumnezeu fiind păcii...

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Căutând tu, Valerian baia cea dumnezeiască, ţi s-a arătat înger, luminându-ţi cugetul şi inima cu descoperire de cuvinte sfinţite şi învăţându-te să te uneşti cu cetele cele cereşti, nevoindu-te pe pământ.

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trimisu-v-a vouă Hristos cununi văzute de trandafir dulce mirositor, căci v-aţi păzit cu fecioria şi trupul şi gândul şi aţi fost legaţi împreună întru Dumnezeiescul Duh, că a lui Hristos bună mireasmă sunteţi, prin credinţă cu adevărat, prea lăudaţilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Părăsind rătăcirea cea urâtă Tiburtie, ai primit miros de dumnezeiască cunoştinţă şi cu osârdie ai mers pe calea care duce către viaţa cea adevărată, crezând cu tot sufletul în Sfânta Treime şi luptând pentru Ea cu toată râvna.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai, Fecioară curată, mai Aleasă decât sfinţii îngeri, că ai născut pe Îngerul Sfatului Celui Mare, pe Dumnezeu Emmanuel, care a făcut pe oameni cereşti, cu pogorârea Sa, Fecioară, pentru milostivirea Sa cea nespusă.

Catavasie: Dumnezeul păcii fiind şi Tată al îndurărilor, pe Îngerul Sfatului Tău celui Mare dăruindu-ni-L, Pace L-ai trimis nouă. Deci, povăţuiţi fiind la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 6-a

Irmos: Din pântece pe Iona...

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ridicând cu osârdie mâinile către Dumnezeu, au surpat capiştile cele idoleşti şi le-au sfărâmat şi îngâmfările demonilor le-au aruncat în adâncul pierzării mucenicii cei foarte tari pentru aceea au luat cununile de biruinţă cuvenite şi strălucite.

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Miei cugetători fiind, sfinţilor, nu v-aţi îngrozit de pornirile fiarelor, nu aţi dat cinste nesocotită demonilor, nu aţi adus jertfă de piericiune ci, mai vârtos pe voi înşivă v-aţi adus jertfe curate lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dorirea de Dumnezeu şi dragostea de la inimă şi dumnezeiasca iubire te-a aprins pe tine cu totul şi te-a făcut înger cu trup, mărite, că ai plecat cu grăbire grumajii la sabie şi pământul l-ai sfinţit cu sângiurile şi văzduhul cu sufletul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Până la tine se ridica moartea, Fecioară, că ai purtat în pântece pe Hristos Viaţa; pe Cel ce dăruieşte celor ce cred cu curăţie în El, Veselia cea nemuritoare şi dumnezeiască pe Acela roagă-L, Preasfântă Fecioară, să izbăvească pe robii tăi de primejdii.

Irmosul: Din pântece pe Iona ca pe un prunc l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit şi în Fecioară sălăşluindu-Se Cuvântul şi Trup luând, a ieşit, păzind-o nestricată; că Cel ce nu a pătimit stricăciune, pe ceea ce L-a născut, a păzit-o nevătămată.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hris-toase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Pe Sfânta Cecilia, care s-a făcut mireasă lui Hristos de bună voie şi şi-a împodobit inima cu virtuţi, cu sfântă cuviinţă să o lăudăm mulţimea credincioşilor. Că ea a ruşinat semeţia lui Almachie, strălucind ca soarele în mijlocul celor ce o căutau şi după aceea s-a arătat celor de pe pământ dumnezeiesc sprijin, întărind credinţa.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii în dreapta credinţă...

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuptorul l-au prefăcut tinerii în rouă cu dreapta credinţă, iar tu, Sfântă Cecilia, răcorindu-te cu baia Botezului, nu te-ai ars în baia cea arzătoare, strigând: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tiburtie părăsind rătăcirea, cu învăţăturile tale cele nerătăcite, prea înţelepte, se îmbracă cu podoaba nestricăciunii cea dumnezeiască şi se numără împreună cu pătimitorii lui Hristos, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (a Preasfintei Treimi).

Mărturisind cu dreaptă credinţă, pătimitorilor, Raza cea în Trei Sori a Dumnezeirii, aţi risipit negura cea cu mulţi dumnezei, făcându-vă luminători şi luminând cugetele credincioşilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Bucură-te, strigăm ţie, ceea ce ai născut Bucuria, Preacurată şi ne-ai izbăvit de blestem, cu mijlocirea ta, curată, ceea ce eşti neispitită de nuntă, pe noi pe toţi care cântăm: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Catavasie: Tinerii în dreaptă credinţă fiind crescuţi, păgânească poruncă nebăgând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat, ci, în mijlocul văpăii stând, au cântat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel răcorit...

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dumnezeieştile ploi ale minunilor tale speli necurăţia patimilor noastre, pe cei topiţi de arsura durerilor îi răcoreşti, cinstită muceniţă Cecilia, pururea pomenită, pe cei care strigă cu credinţă, cântând: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu osârdie călduroasă ai intrat în văpaia cea vâlvâietoare, cugetătoare de vitejie şi nu te-a ars nicidecum, ci ai ieşit ca dintr-o baie de nestricăciune, Sfântă Cecilia, cântând lui Hristos Împăratul tuturor: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

De răbdarea dumnezeiescului Valerian s-au înspăimântat mulţimile îngerilor, că fiind izbit de toiege din toate părţile, mulţime de chinuri a răbdat cu mare tărie, sfărâmând pe vrăjmaşi şi cântând prea ales: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Năstrapă care porţi Mana Dumnezeirii te cunoaştem pe tine, Fecioară, chivot şi masă şi sfeşnic, scaun al lui Dumnezeu şi cămară şi pod care duci către Viaţa cea dumnezeiască pe cei ce cântă: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire, că nu a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici Focul Dumnezeirii nu a ars pântecele Fecioarei în care a intrat pentru aceasta, cântând să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe pe Dânsul întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Chipul naşterii tale...

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Grădină închisă eşti, izvor pecetluit, frumuseţe păstrată, mireasă aleasă, locaş cu chip luminos, rai bine înflorit şi dumnezeiesc al Împăratului Puterilor, cugetătoare de Dumnezeu, Sfântă muceniţă Cecilia.

Stih: ***Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ajuns-aţi la limanul cel lin, povara dreptei credinţe aţi adăpostit-o şi cu Razele Dumnezeirii celei în Trei Luminători vă luminaţi, sfinţindu-vă după har, vitejilor pătimitori, pururea lăudaţi, de Dumnezeu fericiţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Părinte şi Fiule şi Duhule, Treime Nedespărţită, dă dumnezeiască Luminare celor ce cu credinţă cer de la Tine iertare de păcate, prin rugăciunile înţelepţilor Tăi mucenici, ca după datorie neîncetat să Te slăvim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Firea noastră cea lepădată, prin strălucirea naşterii tale a văzut lumină, Ceea ce eşti cu totul fără prihană şi a scăpat din noaptea necunoştinţei şi din tulburarea cea întunecoasă a patimilor pentru aceea, ca pe o pricină a mântuirii noastre, pe tine te cinstim.

Irmosul: Chipul naşterii tale celei curate l-a arătat rugul cel ce ardea nears şi acum te rugăm să stingi cuptorul ispitelor cel sălbătăcit asupra noastră, ca să te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, neîncetat.

Catavasie: Taină străină văd şi prea slăvită, cer fiind peştera, scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care s-a culcat cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe Care lăudându-L Îl mărim.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Având pe Hristos Mire Adevărat, ai urât dragostea mirelui celui pământesc şi l-ai adus şi pe el la Dumnezeu, prin credinţă pătimind tare împreună cu tine, Sfântă muceniţă Cecilia şi luând cununa biruinţei, adu-ţi aminte de noi împreună cu el.

Sedelna Praznicului Intrării în Biserică a Maicii Domnului, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Roada drepţilor, a Sfinţilor Ioachim şi Ana, este adusă lui Dumnezeu în Templul cel Sfânt, cu trupul Pruncă fiind, hrănitoarea Vieţii noastre, pe care a binecuvântat-o sfinţitul Zaharia, pe aceasta toţi pământenii cu frică, întru credinţă, să o fericim.

Imnografie

Condacul Sfintei muceniţe Cecilia: Pe Sfânta Cecilia, care s-a făcut mireasă lui Hristos de bună voie şi şi-a împodobit inima cu virtuţi, cu sfântă cuviinţă să o lăudăm mulţimea credincioşilor. Că ea a ruşinat semeţia lui Almachie, strălucind ca soarele în mijlocul celor ce o căutau şi după aceea s-a arătat celor de pe pământ dumnezeiesc sprijin, întărind credinţa.

Troparul Sfintei muceniţe Cecilia: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Cecilia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Vieţile Sfinţilor - Sfânta muceniţă Cecilia şi cei împreună cu dânsa, Sfinţii mucenici Valerian, Tivurtie şi Maxim

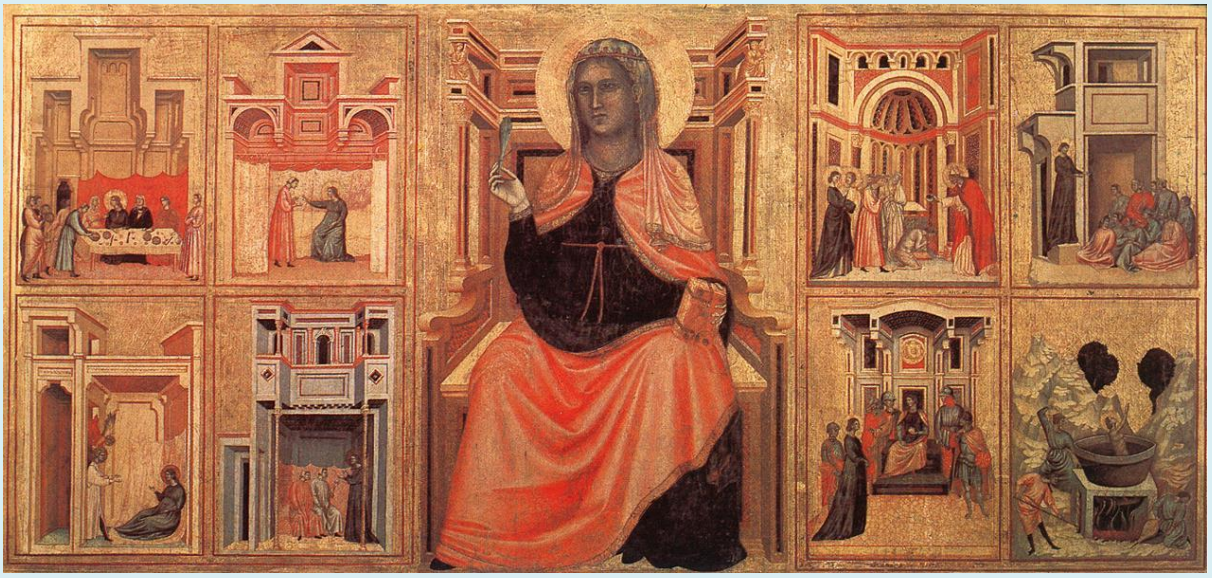

Sfânta fecioară Cecilia s-a născut în Roma din părinţi cinstiţi şi bogaţi. Apoi, auzind propovăduirea Sfintei Evanghelii, a crezut în Hristos şi rănindu-se cu dragostea inimii către Dânsul, a pus în mintea sa ca să nu se mărite; ci curată să-şi păzească fecioria, închinând-o Mirelui Hristos Dumnezeu. Însă fără voia sa, părinţii au logodit-o cu un tânăr de bun neam, dar necredincios, anume Valerian, care în toate zilele o împodobea cu haine de mult preţ şi cu podoabe de aur. Iar ea pe dedesubtul hainelor de mult preţ purta o haină aspră de păr, iar în inimă purta pe Hristos şi neîncetat se ruga către Dânsul cu căldura Duhului; ca El, cu judecăţile pe care le ştie, să o păzească curată şi slobodă de legătura nunţii.

Deci, sosind ziua nunţii şi cântând organele muzicale, ea, oftând din inimă, în taină se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***Fie inima mea fără prihană, întru îndreptările Tale, Doamne, ca să nu mă ruşinez.*** Şi îl rugă pe El cu sârguinţă şi cu multe lacrimi să-i trimită pe îngerul Său pentru păzirea fecioriei sale. ***Sosind noaptea şi fiind tinerii în casă, fecioara a zis către Valerian, mirele său: "Iubite, tinere, voiesc să-ţi descopăr o taină. Iată, precum mă vezi, eu am pe îngerul lui Dumnezeu care îmi păzeşte fecioria şi pe care tu nu-l vezi. De te vei atinge de mine, apoi îndată te va omorî, pentru că stă aici gata să mă apere, pe mine roaba Sa".***

Auzind acestea Valerian s-a temut căci, cu adevărat stă acolo îngerul nevăzut trimis din cer, ca să păzească pe mireasa lui Hristos de necurăţia necredinciosului tânăr. ***Atunci a început Valerian a ruga pe fecioară să-i arate şi lui îngerul ca să-l vadă.***

Fecioara a răspuns: *"Tu eşti om care nu cunoşti pe Dumnezeul cel adevărat. Pentru aceasta dar, nu poţi să vezi pe îngerul lui Dumnezeu, până când nu te vei lepăda de necurăţia necredinţei tale".*

Atunci Valerian a întrebat-o: "Cum mă voi curăţi?"

Fecioara a răspuns: *"Este un bătrân cu numele Urban episcopul, acela ştie a curăţi cu Sfântul Botez pe cei necredincioşi şi mai înainte a-i pregăti pentru vederea îngerească. De voieşti să te cureţi şi să vezi pe îngerul lui Dumnezeu, apoi mergi la dânsul şi-i spune toate cele ce ai auzit de la mine. Apoi, după ce te va curăţi, să te întorci aici şi vei vedea îngerul şi tot ce vrei vei obţine de la dânsul".*

Valerian a zis: "Unde voi găsi pe bătrânul acela?"

Fecioara a răspuns: *"Mergi pe calea lui Apie. Acolo vei afla nişte săraci lângă cale şi zi către dânşii: "Cecilia m-a trimis la voi, ca să mă duceţi la bătrânul Urban, pentru că voieşte să-i spună lui o taină prin mine".*

Deci, mergând Valerian, a aflat lângă calea lui Apie, după cuvântul logodnicei sale, nişte săraci care ştiau bine pe Sfânta Cecilia, pentru milostenia ce primeau de la dânsa. Aceia l-au dus la fericitul Urban episcopul, care se ascundea dinaintea chinuitorilor prin morminte, prin peşteri şi prin casele săracilor.

Atunci Urban, când i-a spus Valerian toate cuvintele sfintei fecioare, s-a umplut de mare bucurie şi plecându-şi genunchii la pământ şi mâinile ridicându-le către cer, a zis cu lacrimi: "Au doar astfel este roaba ta Cecilia, Doamne Iisuse, care, ca o albină iubitoare de osteneală, aduce miere Bisericii Tale? Căci iată pe tânărul acesta l-a primit ca pe un leu în cămara sa, iar către mine l-a trimis ca pe un miel şi de n-ar fi crezut el învăţătura ei, n-ar fi venit la mine. Deci deschide, Doamne, inima lui, până la sfârşit ca să Te cunoască pe Tine adevăratul Dumnezeu, iar de satana şi de toate lucrurile lui să se lepede".

Aşa rugându-se el, îndată s-a arătat un bătrân cinstit, îmbrăcat în veşminte albe ca zăpada şi avea în mâna sa o carte. Acela, stând înaintea lui Valerian, i-a deschis cartea ca să citească, iar Valerian înfricoşându-se de o vedenie ca aceasta, a căzut la pământ. ***Dar cinstitul bătrân care se arătase l-a ridicat şi i-a zis: "Citeşte, fiule, cele ce sunt scrise în această carte, ca să te învredniceşti a fi curăţat şi să-l vezi pe îngerul pe care a făgăduit logodnica ta a-l arăta ţie".*** Privind Valerian pe carte, a văzut şi a citit aceste cuvinte scrise cu slove de aur: ***"Un Domn, o credinţă, un Botez; un Dumnezeu şi Părintele tuturor, Care este peste toţi şi prin toţi şi întru noi toţi. Amin".***

Acestea citindu-le Valerian, i-a zis bătrânul care se arătase: "Oare crezi, fiule, că acestea sunt adevărate sau încă te îndoieşti?"

Iar Valerian a răspuns cu mare glas: "Cu adevărat nu este nimic sub cer mai vrednic de crezut decât aceasta".

Şi îndată, cel ce se arătase, s-a făcut nevăzut. Apoi fericitul episcop Urban a început cu cuvintele a învăţa din destul pe Valerian şi botezându-l, l-a trimis la sfânta lui logodnică.

Întorcându-se Valerian, a aflat pe fecioară în casă, rugându-se şi a văzut îngerul stând lângă dânsa cu mare strălucire şi frumuseţe nepovestită, ţinând în mâinile sale două cununi împletite din trandafiri roşii şi din crini albi, care împrăştiau bună mireasmă. O cunună a pus-o pe capul fecioarei, iar cealaltă pe capul lui Valerian, zicând: "Păziţi-vă cununile acestea cu inimă curată şi cu trup neîntinat, căci din Raiul lui Dumnezeu vi le-am adus şi au puterea aceasta, că niciodată nu se veştejesc, nici îşi pierd buna mireasmă şi nimeni nu poate să le vadă, fără numai cel ce iubeşte curăţia ca şi voi. Iar tu Valerian, de vreme ce te-ai învoit la sfatul curăţiei, pentru aceea m-a trimis Dumnezeu ca să mă arăt ţie, ca să primeşti orice vei cere de la El".

Valerian, căzând în genunchi şi închinându-se, a zis: "Nimic nu-mi este mai iubit, în lumea aceasta, decât fratele meu Tivurtie; deci mă rog Domnului ca, precum pe mine, aşa şi pe fratele meu, izbăvindu-l de pierderea drăcească, să-l întoarcă spre Sine şi să ne dea nouă, amândurora, numele Său cel sfânt."

Iar îngerul a zis către dânsul, cu faţa veselă: "Bineplăcută este Domnului cererea ta, şi-ţi va împlini dorinţa inimii tale; precum te-a mântuit pe tine prin această fecioară, aşa va mântui şi pe fratele tău Tivurtie, prin tine şi împreună cu dânsul vei intra la nevoinţa mucenicească". Acestea zicând, îngerul s-a făcut nevăzut.

Iar fericitul Valerian, dimpreună cu sfânta fecioară, veselindu-se întru Hristos, se îndeletniceau cu vorbe folositoare de suflet.

În acea vreme a intrat la dânşii Tivurtie, fratele lui Valerian şi a zis: "Mă minunez foarte că am mirosit aici o bună mireasmă de trandafiri şi de crini. De unde vine această mireasmă atât de plăcută prin care atât m-am îndulcit, încât mi se pare a fi cu totul înnoit?"

Iar Valerian a zis către dânsul: "Da, ai mirosit bună mireasmă, iubite frate, căci eu am rugat pe Dumnezeu pentru tine, ca şi tu să te învredniceşti cununii

celei neveştejite şi să iubeşti pe Acela al Cărui sânge este roşu ca trandafirul, iar trupul alb cum e crinul".

Tivurtie a zis: "Oare în vis aud eu aceste cuvinte sau adevărat grăieşti, frate?"

Valerian a răspuns: "Până acum că în somn am vieţuit, închinându-ne zeilor celor mincinoşi şi necuraţilor draci. Iar acum umblăm întru adevăr şi în darul lui Dumnezeu".

Tivurtie a zis: "Cine te-a învăţat pe tine acestea?"

Iar Valerian a răspuns: "Îngerul lui Dumnezeu m-a învăţat, pe care şi tu vei putea să-l vezi, dacă te vei lepăda de închinăciunile idoleşti".

Tivurtie voia să vadă îngerul, dar Valerian îl sfătuia să creadă mai întâi într-Unul adevăratul Dumnezeu şi să primească Sfântul Botez şi după aceea să aştepte arătarea îngerească.

Iar Sfânta fecioară Cecilia, deschizându-şi gura sa cea plină de dar, a început a-l învăţa Sfânta credinţă, arătându-i înşelăciunea zeilor păgâni, celor mincinoşi şi neputinţa idolilor celor fără de suflet, descoperindu-i puterea adevăratului Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos.

Atât de puternică a fost învăţătura sfintei fecioare de Dumnezeu înţelepţită, încât îndată s-a schimbat Tivurtie. Din necredincios, a devenit credincios şi a zis: *"Cred că nu este alt Dumnezeu afară de Cel creştinesc şi de acum înainte Acestuia voiesc a-I sluji".*

Acestea auzindu-le fecioara, s-a umplut de multă bucurie, învăţându-l cu mai multă sârguinţă şi spunându-i despre întruparea Fiului lui Dumnezeu, despre minunile Lui, despre patima şi moartea cea de bunăvoie, pe care le-a luat pentru dragostea către neamul omenesc. ***Iar Tivurtie, ascultând nişte cuvinte ca acestea, se umilea cu inima şi se aprindea cu dragostea Domnului.***

Văzând fecioara întru dânsul atâta credinţă arzătoare, a zis către el: "Dacă crezi în Domnul nostru Iisus Hristos, apoi mergi împreună cu fratele tău la episcopul nostru creştinesc şi primeşte de la dânsul Sfântul Botez, prin care, curăţindu-te de păcate, te vei învrednici vederii îngereşti".

Iar Tivurtie, adresându-se către fratele său, a zis: "Către cine vrei să mă duci?"

Valerian i-a răspuns: "Către Urban, omul lui Dumnezeu, vom merge. Acela este episcop creştinesc, om bătrân, înţelept şi drept, a cărui faţă este ca de înger şi graiurile lui adevărate".

Iar Tivurtie a zis: "Dar despre acel Urban spui, de care am auzit că a fost osândit la moarte de două ori? De vom merge la dânsul, apoi cei ce-l caută pe el să-l ucidă şi pe noi ne vor ucide, aflându-ne la dânsul".

La aceste cuvinte ale lui Tivurtie, răspunzând fecioara, a început a grăi despre viaţa cea veşnică şi neschimbată în veci, care este în cer şi despre răsplătirea sfinţilor mucenici, pentru moartea pe care o au răbdat pentru Hristos.

Atunci Tivurtie aprinzându-se cu dorire dumnezeiască, a zis: ***"Această viaţă de puţină vreme s-o iubească oamenii cei fără de minte, iar eu viaţa cea veşnică o iubesc. Deci, du-mă, frate, degrabă la episcopul Urban, ca să mă curăţească şi să mă facă părtaş al vieţii veşnice".***

Ducându-l fratele său la fericitul Urban, i-a vestit toate cele ce se făcuseră. Iar Urban s-a bucurat foarte mult de întoarcerea lui Tivurtie şi primindu-l cu dragoste, l-a botezat şi l-a ţinut la sine şapte zile, până când l-a învăţat desăvârşit tainele Sfintei credinţe. ***După botez s-a învrednicit Sfântul Tivurtie de atâta dar încât adesea vedea pe Sfinţii Îngeri şi vorbea cu dânşii şi toate cele ce le cerea de la Dumnezeu le primea.*** Şi multe minuni făcea, împreună cu fratele său, tămăduind pe cei bolnavi şi îşi împărţea averile sale creştinilor săraci, orfanilor şi văduvelor. Pe cei de prin închisori îi răscumpăra şi îngropa trupurile sfinţilor mucenici cu cinste, care pe vremea aceea erau omorâţi pentru Hristos.

Eparhul cetăţii, cu numele de Almah, auzind de toate acestea de la un om clevetitor, care cu porunca împăratului vărsa fără cruţare sângele robilor lui Dumnezeu, chinuind şi omorând pe cei credincioşi, îndată a poruncit să prindă pe Tivurtie şi pe Valerian. Aducându-i înaintea sa, a zis: *"Pentru ce ocăriţi neamul vostru cel bun şi îngropaţi pe aceia pe care împăraţii au poruncit a-i omorî pentru multe fărădelegi? Şi pentru ce împărţiţi averile voastre oamenilor celor lepădaţi? Sau doar şi voi în aceeaşi rătăcire cu dânşii sunteţi şi vreţi să fiţi ceea ce sunt ei?"*

Tivurtie a răspuns, ca cel ce era frate mai mare: "O! de ne-ar învrednici Dumnezeu şi pe noi să fim socotiţi în numărul robilor Lui, care au lepădat ceea ce se pare a fi şi nu este şi au aflat ceea ce se pare a nu fi şi este".

Eparhul l-a întrebat: *"Ce este ceea ce zici tu că se pare a fi şi nu este? Nu pricep ce zici".*

Iar Tivurtie i-a tâlcuit lui că toate cele de puţină vreme pe care le are lumea aceasta, apoi le arată şi le făgăduieşte a le da, acelea se par a fi, dar nu sunt, pentru că degrabă pier; iar viaţa ce va să fie se pare oamenilor, celor iubitori de lume, a nu fi, căci nu o văd; dar aceea este cu adevărat şi în veac neîncetat va fi, unde celor buni şi credincioşi multă răsplătire li se va da; iar cei răi şi necredincioşi vor avea parte de focul şi de chinul cel fără de sfârşit.

Apoi eparhul, vorbind mai mult cu ei, îi auzea grăind despre Sfânta credinţă şi despre lepădarea de lume şi alte înţelepte învăţături pe care el nevrând a le primi, poruncea să aducă jertfă zeilor.

Sfinţii neplecându-se la porunca eparhului, acesta a poruncit să bată cu toiage pe Valerian.

Dar sfântul fiind bătut, bucurându-se zicea: "Iată vremea pe care foarte mult am dorit-o, iată praznicul şi ziua veseliei mele".

Iar eparhul striga: *"Nu defăima pe zei şi pe zeiţe".*

Apoi striga şi Sfântul mucenic Valerian către popor, zicând: "Bărbaţi, cetăţeni ai Romei, vă rog să nu vă scoată pe voi de la adevăr aceste chinuri ale mele, ci fiţi tari şi pe zeii cei de piatră şi de lemn sfărâmaţi-i, pentru că toţi cei ce se închină lor vor fi arşi în focul cel veşnic".

După aceea s-a apropiat de eparhul lor un sfetnic cu numele Tarvinie şi i-a zis în taină: "De nu vei pierde degrabă pe aceştia, apoi toată avuţia lor va fi împărţită la săraci şi ţie nu-ţi mai rămâne nimic".

Iar eparhul, ascultând sfatul lui, a poruncit să-i ducă pe amândoi la locul ce se cheamă Pag, pe lângă capiştea lui Zeus Jupiter şi de nu vor vrea să aducă jertfă, să li se taie capetele.

Apoi a trimis împreună cu spectatorii şi cu ostaşii, pe postelnicul său Maxim, ca sub a lui purtare de grijă să se săvârşească tăierea mucenicilor. ***Mergând Maxim împreună cu dânşii şi uitându-se la sfinţii răbdători de chinuri, plângea zicând: "O, flori scumpe ale tinereţilor! O, legătură a dragostei frăţeşti! O, frumoasă pereche de tineri de neam bun şi cinstit! Pentru ce de bună voie vă grăbiţi a merge spre moarte, ca spre un ospăţ mare?***

Iar Sfântul Tivurtie a zis către dânsul: "Dacă n-am fi ştiut despre viaţa cea veşnică, ce are să fie după moartea aceasta, apoi nu ne-am fi bucurat lipsindu-ne de această viaţă vremelnică".

Iar Maxim a întrebat: "Care viaţă este după viaţa aceasta?"

Tivurtie a răspuns: "Precum trupul este îmbrăcat cu haină, aşa şi sufletul este acoperit cu trupul. Deci trupul după moarte se preface în ţărână, dar, ca pasărea ce se cheamă "fenix", va învia când va veni vremea; iar sufletul, de va fi sfânt şi drept, îndată se va duce în bunătăţile Raiului şi acolo, petrecând întru bucurie, aşteaptă învierea".

Deci Maxim, uimindu-se de acele cuvinte, a zis: "Şi eu aş fi lepădat această viaţă vremelnică dacă aş fi ştiut cu siguranţă că mă voi învrednici de viaţa aceea de care îmi spui tu".

Iar Valerian a zis către dânsul: "De voieşti să te încredinţezi de viaţa cea veşnică, apoi făgăduieşte nouă cu adevărat că te vei pocăi şi depărtându-te de la rătăcire, te vei întoarce către Dumnezeul cel propovăduit de noi. Iar noi făgăduim ţie că atunci când se vor tăia capetele noastre, va deschide Dumnezeu ochii tăi şi vei vedea slava vieţii celei veşnice, ce se va da nouă".

Maxim a făgăduit cu jurământ zicând: "Să ard cu foc de nu voi crede în acel ceas întru-Unul Dumnezeu, Care dă viaţă veşnică după aceasta vremelnică, numai voi să împliniţi ceea ce mi-aţi făgăduit mie".

Iar sfinţii au zis: "Porunceşte dar slugilor să nu ne oprească a intra în casa ta, iar noi ne vom sârgui a chema la tine un om care va lumina sufletul tău, ca să poţi vedea luminat cele făgăduite de noi".

Iar Maxim i-a luat cu bucurie în casa sa, neîndrăznind nici unul din ostaşi să-i zică ceva împotrivă.

Deci, mergând sfinţii în casa lui Maxim, au ţinut cuvânt pentru mântuire şi-l învăţau pe el să creadă în Domnul nostru Iisus Hristos. Şi toţi din casă i-au ascultat cu luare aminte până noaptea. Apoi Maxim a crezut cu toată casa sa, cum şi mulţi din ostaşi. Iar după ce s-a făcut noapte, a venit la dânşii Sfânta fecioară Cecilia cu nişte preoţi şi s-au botezat cei ce au crezut, petrecând toată noaptea în rugăciune şi în vorbire despre viaţa cea veşnică.

Începând a răsări luceafărul, Sfânta Cecilia a zis către răbdătorii de chinuri ai lui Hristos: "Fiţi tari şi cu sufletele răbdători, ostaşii Domnului! Iată că trece întunericul nopţii şi luna răsare; deci şi voi îmbrăcaţi-vă în arma luminii şi ieşiţi de vă săvârşiţi alergarea voastră; căci cu bună nevoinţă v-aţi nevoit şi credinţa aţi păzit. Mergeţi dar de luaţi cununile dreptăţii, pe care vi le va da vouă Domnul".

Şi-au pornit sfinţii cu sârguinţă la locul cel zis; iar când treceau pe lângă capiştea lui Zeus, au fost siliţi de slujitorii idoleşti să aducă tămâie pe altarul lui, pentru că era cu neputinţă cuiva a trece de capiştea aceea, dacă nu ar fi adus jertfă. Şi toţi cei ce intrau şi ieşeau din cetate erau opriţi la locul acela şi siliţi să aducă jertfă.

Oprindu-i şi pe sfinţii mucenici, îi sileau să pună tămâie pe altar, iar ei nu numai că nu au ascultat, ci au batjocorit nebunia lor şi pentru aceea îndată le-au tăiat capetele lor cele sfinte. ***Fiind tăiaţi, Maxim a adeverit cu jurământ tuturor celor ce stăteau de faţă, zicând: "Iată, văd pe îngerii lui Dumnezeu strălucind ca soarele, care, scoţând din trupuri sufletele mucenicilor celor tăiaţi, ca pe nişte fecioare prea frumoase din cămară, le ridică cu mare slavă către ceruri".*** Acestea zicând, unii din necredincioşi au crezut în Hristos. Înştiinţându-se eparhul că Maxim a primit credinţa creştinească, a poruncit să-l bată tare cu vergi, până într-atât încât şi-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Iar trupul lui, luându-l Sfânta fecioară Cecilia, l-a îngropat împreună cu trupurile mucenicilor Tivurtie şi Valerian. Apoi a poruncit să se închipuiască la mormântul Sfântului Maxim o pasăre ce se chema fenix, arătând credinţa sfântului, căci din pilda acestei păsări, a crezut în învierea morţilor ce are să fie.

După acestea, eparhul a poruncit să caute averea lui Tivurtie şi a lui Valerian, dar n-au aflat-o, pentru că Sfânta Cecilia o împărţise toată săracilor. De aceea a trimis slugile sale să o prindă.

Venind slugile la dânsa, sfânta le-a zis: "Ascultaţi-mă pe mine, vecinii şi fraţii mei, că deşi sunteţi slugi ale eparhului, însă mie mi se pare că nu aveţi credinţa lui. Eu doresc să pătimesc şi să mor pentru Hristos, Domnul meu, pentru că nu voiesc să am tovărăşie cu viaţa aceasta vremelnică, ci caut viaţa cea veşnică. De aceea ca să trec mai degrabă la ea, luaţi-mă şi nu cruţaţi neputinţa tinereţilor mele, chinuiţi-mă şi mă daţi morţii".

Iar slugile, auzind cuvintele ei, le era jale pentru dânsa, văzând o fecioară ca aceea frumoasă, de bun neam, înţeleaptă, care doreşte moartea. Deci o rugau ca să nu piardă cu moartea o aşa frumuseţe.

Iar ea a zis către dânşii: "Nu pierd frumuseţea tinereţilor mele, ci spre mai bine o schimb; căci dau tină pentru aur şi hârb pentru piatră scumpă, iar casa pământească a trupului o dau pentru locaşurile cereşti cele prea luminate. Au doară nu este bună o neguţătorie ca aceasta, pe care şi vouă v-o doresc?"

Deci ea a grăit multe despre răsplătirea drepţilor, încât s-au uimit toţi cei ce o ascultau. Şi era popor mult atunci în casa ei, bărbaţi şi femei, care ascultau învăţătura ei cea folositoare.

Atunci a întrebat sfânta pe toţi, zicându-le cu glas tare: "Oare credeţi că sunt adevărate toate cele grăite de mine?"

Iar ei cu o gură au răspuns: "Credem cu adevărat şi mărturisim pe Hristos cel propovăduit de tine, a fi Dumnezeul nostru adevărat, care te are pe tine ca roabă a Sa".

Atunci sfânta fecioară s-a umplut de nespusă bucurie şi îndată a plecat să cheme pe episcopul Urban, care venind în casa ei, a botezat pe cei ce au crezut, până la patru sute de suflete, parte bărbătească şi femeiască şi s-a făcut casa ei biserică a lui Hristos. După acestea, eparhul a dus la nedreapta sa judecată pe roaba cea dreaptă a lui Hristos şi întrebând-o despre credinţă, a auzit de la dânsa propovăduindu-se cu îndrăzneală numele lui Hristos.

Iar el a zis către dânsa cu asprime: *"De unde ai îndrăzneala aceasta?"*

Sfânta a răspuns: "Din bună ştiinţă şi neîndoită credinţă".

Judecătorul a zis: *"Dar nu ştii, ticăloaso, că am stăpânire de la împăraţi să omor şi să fac viu?"*

Sfânta a răspuns: "Spui minciuni, zicând că ai voie a face viu; căci se cădea ţie să zici că a omorî ai putere, iar nu şi a învia; că a omorî poţi, iar a face viu nu poţi".

Iar judecătorul a zis: *"Jertfeşte şi leapădă-te de Hristos, ca să fii liberă".*

Iar sfânta îndată s-a arătat gata a muri pentru Hristos.

Deci a poruncit judecătorul să o ducă în casa ei şi acolo să o omoare, într-un cuptor aprins. Şi a fost chinuită cu fum şi cu foc trei zile şi trei nopţi, dar cu darul lui Dumnezeu a fost răcorită şi ţinută vie. Înştiinţându-se despre aceasta Almah, că de atâta vreme se află încă vie muceniţa în cuptorul acela, a poruncit să o taie acolo cu sabia.

Venind chinuitorul, a lovit-o peste grumaz cu sabia de trei ori şi nu i-a tăiat capul şi aşa lăsând-o, s-a dus. Iar credincioşii au adunat sângele ei cu burete şi cu pânză.

Sfânta Cecilia a mai trăit trei zile, grăind cu bună pricepere şi întărind pe credincioşi în credinţă. Apoi, rugându-se, şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu şi a fost îngropată cu cinste. Amin.

Sinaxar - Pomenirea Sfintei muceniţe Cecilia şi a Sfinţilor mucenici Valerian şi Tiburtie

Tot în această zi (22 noiembrie), pomenirea Sfintei muceniţe Cecilia şi a Sfinţilor mucenici Valerian şi Tiburtie.

Aceştia au suferit pe vremea împărăţiei lui Diocleţian. Cecilia era din Roma, din neam strălucit. Deci măritând-o după Valerian, l-a adus la credinţa în Hristos şi l-a hotărât a petrece în curăţie.

Iar Valerian a întors pe Tiburtie, care îi era frate bun, şi la atâta faptă bună s-a ridicat Tiburtie încât şi cu îngerii vorbea în toate zilele. Dar, fiindcă îngropau ei moaştele mucenicilor lui Hristos, au fost pârâţi la Tuschie Almachie prefectul cetăţii şi, fiind aduşi înaintea lui şi mărturisind ei pe Hristos, au fost daţi pe seama lui Capelarie Maxim să li se taie capetele. Acesta după ce a tăiat pe sfinţi, văzând îngeri petrecând şi purtând ca nişte odoare sufletele mucenicilor, a crezut şi el.

Iar Sfânta Cecilia, fiind băgată într-o baie foarte tare înfierbântată, a fost silită să stea în ea trei zile. Apoi din porunca prefectului i s-a tăiat capul acolo în baie.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii apostoli Filimon, Arhip, Onisim şi Apfia; Sfânta muceniţă Cecilia

Aceşti Sfinţi apostoli, din cei 70, au fost următori şi ucenici ai Sfântului apostol Pavel, slujind la răspândirea adevăratei credinţe. Sfinţii Filimon, Arhip şi Apfia lucrau în cetatea Colose din Frigia, iar fericitul Onisim la Roma.

Sfântul Arhip este cinstit de Sfântul Pavel cu numele de „împreună oştean cu noi”, precum scrie în Epistola către Filimon, capitolul al 2-lea.

În aceeaşi epistolă, Filimon este zugrăvit ca un fiu duhovnicesc şi prieten adus la credinţă de însuşi apostolul neamurilor.

Sfânta Apfia, soţia lui Filimon, este numită „sora Apfia” datorită vredniciilor ei (Filimon 2).

Sfântul Onisim din sclav ajunge apostol al Domnului şi din răufăcător, frate egal în vrednicie cu fostul său stăpân, Filimon.

Tradiţia Bisericii ne spune că toţi membrii acestei familii de ucenici ai Sfântului Pavel au fost sfinţiţi „episcopi călători” la sfârşitul vieţii marelui apostol, în timp ce „sora Apfia” îşi sfinţea viaţa slujind fraţilor de credinţă în biserica din casa ei.

Toţi aceşti sfinţi au suferit moarte martirică, cei din Colose fiind omorâţi cu pietre din ordinul lui Nero, iar Sfântul Onisim a murit din ordinul lui Domiţian, tăindu-i-se capul.

***

Astăzi Biserica Ortodoxă pomeneşte şi pe Sfânta Cecilia (†232). Aceasta s-a născut la Roma, din părinţi păgâni. Auzind ea de Evanghelia lui Hristos, a hotărât să nu se mărite, ci să se păzească curată, închinându-şi fecioria Domnului.

Părinţii ei însă, împotriva voii sale, au însoţit-o cu un tânăr bun de neam, dar necredincios, pe care-l chema Valerian.

După căsătorie, Sfânta Cecilia l-a înduplecat pe soţul ei să trăiască în curăţie şi primind amândoi botezul din mâinile Sfântului Urban, episcopul Romei, vieţuiau în credinţa cea adevărată.

Valerian l-a convertit la creştinism şi pe fratele său, Tiburtie, care atât de mult se înălţase cu fapta cea bună, încât şi cu îngerii vorbea în toate zilele.

Pentru credinţa lor în Hristos Iisus, din porunca comandantului Maximin li s-au tăiat capetele. Şi văzând Maximin cum sufletele celor doi sunt luate de îngeri, ca nişte odoare, a crezut şi el, şi toată casa lui, în Mântuitorul Iisus Hristos.

Sfânta Cecilia a fost închisă într-o baie înfierbântată timp de trei zile şi pentru că a ieşit de acolo nevătămată i s-a tăiat şi ei capul.

A fost înmormântată în cimitirul Calist din Roma.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfinţii apostoli Filimon, Arhip, Onisim şi Apfia; Sfânta muceniţă Cecilia

1. Sfinţii apostoli Filimon, Arhip, Onisim şi Apfia - aceşti apostoli au făcut parte din cei şaptezeci de ucenici ai Mântuitorului Iisus Hristos şi apoi au fost şi ucenicii Sfântului apostol Pavel.

Ei L-au mărturisit pe Hristos la Colose, în Frigia, unde păgânii o serbau pe zeiţa Artemida. Păgânii i-au prins şi i-au dus la Androcleu, conducătorul Efesului. Din porunca acestuia, sfinţii au fost bătuţi şi apoi ucişi.

2. Sfânta fecioară Cecilia - s-a născut în Roma din părinţi cinstiţi şi bogaţi. Apoi, auzind propovăduirea Sfintei Evanghelii, a crezut în Hristos; şi rănindu-se cu dragostea inimii către Dânsul, a pus în mintea sa ca să nu se mărite; ci curată să-şi păzească fecioria, închinându-o Mirelui Hristos Dumnezeu.

Însă fără voia sa, părinţii au logodit-o cu un tânăr de bun neam, dar necredincios, anume Valerian, care în toate zilele o împodobea cu haine de mult preţ şi cu podoabe de aur. Iar ea pe dedesubtul hainelor de mult preţ purta o haină aspră de păr, iar în inimă purta pe Hristos şi neîncetat se ruga către Dânsul cu

căldura Duhului; că El, cu judecăţile pe care le ştie, să o păzească curată şi slobodă de legătura nunţii.

Proloagele din 22 noiembrie

Luna noiembrie în 22 zile: Pomenirea Sfinţilor apostoli, din cei şaptezeci: Filimon, Arhip, Onisim, Apfia, ce au fost ucenici apostolului Pavel.

Aceşti sfinţi apostoli, din cei şaptezeci, au fost următori şi ucenici ai Sfântului apostol Pavel, slujind acestuia la răspândirea adevăratei credinţe în Hristos, în locuri diferite: Sfinţii Arhip, Filimon şi Apfia lucrând în cetatea Colose din Frigia, iar fericitul Onisim la Roma, slujind adică Domnului, împreună cu Sfântul apostol Pavel însuşi şi însoţindu-l pretutindeni.

Pentru această slujire, Sfântul Arhip este cinstit de Sfântul Pavel cu numele de "împreună oştean cu noi", precum stă scris în Epistola către Filimon, din Biblie (Filimon 2).

În aceeaşi Epistolă, dregătorul Filimon este zugrăvit ca un fiu duhovnicesc şi prieten adus la credinţă de însuşi marele apostol, în casa căruia era Biserica

creştinilor din Colose şi este preţuit de apostol ca "iubitul Filimon, împreună lucrător cu noi" (Filimon 1), iar Sfânta Apfia, soţia lui, este numită "sora Apfia" din cauza vredniciilor ei (Filimon2).

La 15 şi 19 februarie din acest Prolog, stă scris cum, prin credinţa în Hristos, Sfântul Onisim, din sclav, ajunge apostol al Domnului şi, din răufăcător, frate egal în vrednicie cu fostul său stăpân, Filimon.

La rândul ei, Tradiţia Bisericii ne spune cum toţi membrii acestei familii de ucenici ai Sfântului apostol Pavel au fost sfinţiţi "episcopi călători" la sfârşitul vieţii marelui apostol, în timp ce "sora Apfia" îşi sfinţea viaţa, slujind fraţilor de credinţă în Biserica din casa ei.

În sfârşit, tot din Tradiţie ştim că, precum au slujit în locuri diferite, aşa au şi pătimit, pentru credinţă, în locuri diferite.

Cei din Colose, împreună cu Sfânta Apfia, au pătimit pe vremea nebunului împărat Nero (54-68), fiind ucişi cu pietre de păgâni, la sărbătoarea Artemidei din Efes, pentru mărturisirea credinţei lor în Hristos, din cetate în cetate.

Iar Sfântul episcop Onisim a fost prins, propovăduind împărăţia lui Hristos, din cetate în cetate, pe vremea prigoanei lui Domiţian (81-96), când, răbdând multe chinuri, i s-a tăiat capul. Şi aşa cu mucenicească moarte, au trecut sfinţii către Dumnezeu.

Întru această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Cecilia şi a Sfinţilor mucenici Valerian şi Tiburtie (†232)

Aceştia s-au nevoit pe vremea împărăţiei lui Alexandru Sever (223-235). Sfânta Cecilia s-a născut la Roma din părinţi luminaţi, dar închinători la idoli. Auzind ea de propovăduirea Sfintei Evanghelii a crezut în Hristos şi a pus gând în inima ei să nu se mărite, ci să se păzească curată, închinându-şi fecioria ei lui Hristos Dumnezeu.

Însă, fără voia ei, părinţii au însoţit-o prin nuntă cu un tânăr de bun neam, dar necredincios, anume Valerian. Drept aceea, Sfânta Cecilia încă din prima zi de căsătorie, descoperi soţului ei, că şi-a închinat fecioria ei Domnului Hristos şi izbuti să-l înduplece pe el ca să vieţuiască împreună în curăţie, îndreptându-l spre credinţa în Hristos.

Puse deci începutul cel bun, cerând şi primind Sfântul Botez din mâinile Sfântului Urban, episcopul Romei din acea vreme (223-230), într-una din cata-

combele Romei, pe calea Apia, locul unde se adunau creştinii pentru Cuvântul Domnului, pentru Sfintele Taine şi pentru rugăciune.

La rândul său, Valerian întoarse la credinţă pe Tiburtie, care îi era frate bun. Şi la atâta faptă bună s-a înălţat Tiburtie, încât şi cu îngerii vorbea în toate zilele.

Valerian şi Tiburtie, care se făcuseră vestiţi pentru milostenia lor la săraci şi prin nevoinţa lor de a înmormânta pe fraţii creştini morţi pentru Hristos, nu întârziară a fi pârâţi şi, fiind prinşi, au fost duşi înaintea guvernatorului cetăţii, Almatie.
Deci, mărturisind ei pe Hristos, au fost daţi de acesta în seama comandantului Maxim, ca să le taie capetele. Dar acesta, dacă văzu îngeri petrecând şi purtând la cer sufletele celor doi Sfinţi mucenici, ca pe nişte odoare, a crezut în Hristos, el şi toată casa lui.

Cât despre Sfânta Cecilia, ea a fost închisă într-o baie foarte tare înfierbântată şi, nelăsând-o să iasă de acolo vreme de trei zile, nu a păţit nimic rău. Dar, stând tare în credinţă, din porunca guvernatorului Almatie, acolo în baie i s-a tăiat capul şi a fost înmormântată în cimitirul Calist din Roma.

Întru această zi, învăţătură a Sfântului Varlaam, despre viaţa şi moartea oamenilor

Am auzit că era oarecare cetate mare ai cărei cetăţeni aveau de la cei vechi obicei să primească pe un străin, care să nu cunoască legile cetăţii lor, nici obiceiurile lor să nu le ştie nicidecum şi pe acesta şi-l puneau împărat peste ei. Şi, astfel, acesta lua toată stăpânirea şi ţinea toată puterea, până ce se sfârşea un an. După aceea, fără de veste, în zilele când era mai fără de grijă şi se hrănea din destul, socotind el că împărăţia lui în veac petrece, se sculau asupra lui şi, luând după dânsul haina cea împărătească, îl batjocoreau pe el gol, prin toată cetatea şi

îl trimiteau în surghiun departe, într-o mare insulă pustie, unde nu era nici hrană, nici haină, fără numai rea pătimire, încât nici o nădejde nu mai avea el de hrană şi de haină, ci totdeauna numai suferinţă, fără nădejde de mai bine.

Deci, oarecând, după obiceiul cetăţenilor acelora, au pus împărat pe un alt om care, însă, avea multă cunoştinţă în sine şi purtare de grijă, şi nu la fel ca ceilalţi, să-l răpească şi pe el, la împlinirea anului. Că acesta, nerâvnind îndestularea ce i s-a făcut deodată, nerâvnind nici pe împăraţii care au fost mai înainte de el şi rău au fost izgoniţi, nepurtând grijă, acesta în nevoinţă şi în grijă îşi avea sufletul său, cum adică s-ar chivernisi mai bine pe sine.

Deci, sfătuindu-se cu sfetnici înţelepţi, a luat cunoştinţă de la ei, de obiceiul acelora şi de locul cel de surghiun; că i se cuvenea lui, cu drept cuvânt, fără de înşelare a fi înştiinţat de toate.

După ce dar, s-a înştiinţat de aceasta, că adică, oarecând, întru aceeaşi insulă va fi şi el surghiunit şi de împărăţie lipsit, deschizând visteriile sale, pe care încă le avea întru a sa stăpânire, neoprit şi-a luat de cheltuială aur şi argint şi mulţime de pietre de mult preţ, le-a dat la slugile sale credincioase şi le-a trimis în insula aceea, unde avea să fie şi el surghiunit.
Iar sfârşindu-se anul cel hotărât, s-au sculat cetăţenii şi luându-l, l-au trimis gol în surghiun, unde erau şi ceilalţi împăraţi vremelnici, dar nerecunoscători.

Acesta însă, cu bogăţia cea mai înainte trimisă, petrecea de-a pururea în îndestulare, având hrană, şi băutură şi fiind slobod de toată frica acelor cetăţeni necredincioşi şi răi.

Iar tâlcuirea este aceasta: Prin cetate, adică, fraţilor, să înţelegeţi lumea aceasta trecătoare, iar prin cetăţeni, pe începătoriile şi stăpâniile dracilor, care stăpânesc lumea şi întunericul acestui veac, care ne amăgesc pe noi cu desfătări şi cu înşelătoare bogăţie, cu mâncările şi băuturile vieţii acesteia, punându-ne în minte totdeauna, că viaţa aceasta, trecătoare şi vremelnică este nestricăcioasă. Iar prin împăraţi, să înţelegem pe drepţi şi pe păcătoşi şi pe fiecare din noi, care vieţuind în lumea aceasta, unde moartea venind fără de veste, ne răpeşte şi ne duce în insula cea mai înainte-zisă, adică în celălalt veac.

Şi de vom fi vieţuit bine, în viaţa aceasta, cu fapte bune, cu credinţă şi cu blândeţe, cu înfrânare şi cu milostenie, cu post şi smerenie, apoi ne vor lua pe noi îngerii blânzi, în viaţa cea veşnică, iar de vom vieţui rău, cu fapte spurcate, ne vor lua pe noi îngeri înfricoşaţi şi ne vor da pe noi dracilor nemilostivi şi, aşa, ne vor duce pe noi în fundul iadului şi în muncile cele gătite lor, precum zice Scriptura. Va lua fiecare după faptele sale.

Deci, acestea ştiindu-le, să ne înfrânăm trupul de desfrânare şi sufletul de beţie, inima de gândirea semeaţă şi de la iubirea de argint, limba de la multă grăire şi de la clevetire, mâinile de la furtişag şi de la război şi să primim a face numai faptele bune, cu care vieţuind, vom dobândi veşnica viaţă.

Întru aceastã zi, cuvânt al Sfântului Efrem, despre lãcaşurile cele de dincolo

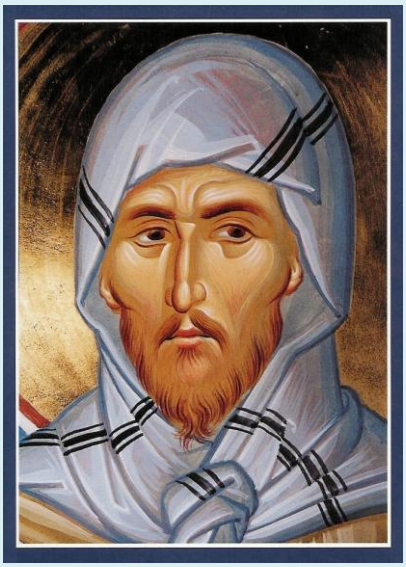

Mântuitorul numeşte "multe lăcaşuri"(Ioan 14,2) ale Tatălui, măsurile deosebite de înţelegere ale minţii celor ce se sălăşluiesc în lumea de dincolo, vreau să spun, adică, despărţirile şi deosebirile întru care se vor desfăta ei cu mintea. Că nu cu deosebirea locurilor a zis "multe lăcaşuri", ci cu treptele darurilor. Că precum fiecare se desfătează de razele soarelui acestuia simţit, după curăţia puterii celei văzătoare a ochiului şi, precum într-o casă un felinar străluceşte o singură lumină, neîmpărţindu-se în multe străluciri, aşa şi în veacul cel ce va să fie, toţi drepţii se vor sălăşui într-o singură bucurie cu nedespărţire. Şi fiecare, după măsura sa, este luminat de un singur soare gândit şi după vrednicie, gustă bucurie şi veselie ca dintr-un singur aer, un singur loc, un singur scaun, o singură privire şi o singură formă. Şi nu vede cineva măsurile celui ce îl întrece, nici ale celui mai jos decât dânsul, ca nu văzând darul cel covârşitor al prietenului, sau lipsa sa, să se facă lui acestea pricină de întristare şi de mâhnire.

Să nu dea Dumnezeu să fie una ca aceasta acolo unde nu este întristare, nici suspin, ci fiecare se veseleşte înlăuntru, după darul cel dat lui, după măsura sa.

Aşa este rânduiala Împărăţiei, aşa este şi rânduiala gheenei şi nu este altă rânduială, care să mijlocească între ele, fără numai felurimea deosebirii răsplătirilor.

Şi dacă aceasta este adevărat, precum şi este adevărat, apoi ce lucru mai nebunesc este şi mai fără de minte decât cei ce zic: "Destul îmi este să scap de gheenă, că de a intra în Împărăţie, nu duc grijă ! Că a scăpa de gheenă, aceasta este însăşi intrarea în Împărăţie. Precum şi a cădea din Împărăţie, este a intra în gheenă".

Că nu ne-a învăţat pe noi Scriptura că sunt trei locuri! Ce, dar, ne-a învăţat? Iată: "Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, va pune oile, adică de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga ! Că n-a zis trei rânduieli, ci una de-a dreapta şi una de-a stânga. Şi a despărţit hotarele lor, după sălaşurile lor, zicând: "Că păcătoşii se vor duce în osânda veşnică, iar drepţii în viaţa veşnică vor străluci ca soarele". Şi iarăşi: "Vor veni de la răsărituri şi de la apusuri şi se vor aşeza în sânurile lui Avraam, în Împărăţia cerurilor, iar fiii împărăţiei vor fi aruncaţi întru întunericul cel mai din afară, unde este plânsul şi scrâşnirea dinţilor"(Matei 8,1).

Dumnezeului nostru slavă !

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei muceniţe Cecilia (22 noiembrie)

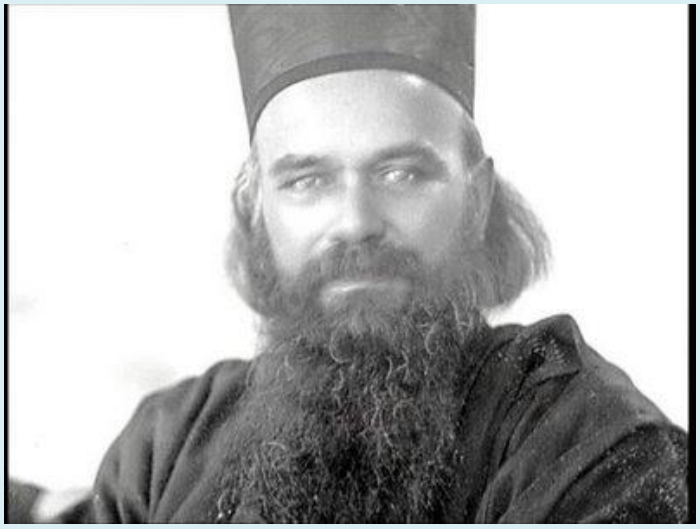

Ea s-a născut la Roma din părinţi slăviţi şi foarte bogaţi. Ea a avut credinţă mare în Hristos Domnul şi râvna fierbinte pentru Sfânta credinţă. Făcând jurământul eternei feciorii înaintea lui Dumnezeu, Sfânta Cecilia a îmbrăcat pe dedesubtul hainelor strălucite la care o obliga rangul, cămaşa aspră, semnul nevoinţelor.

Părinţii ei au obligat-o la căsătoria cu păgânul Valerian, dar Cecilia, sfătuindu-1 pe mirele ei în noaptea nunţii din destul, 1-a dobândit pentru Sfânta credinţă căci, urmând sfatul ei, el a mers la Episcopul Urban şi a primit Sfântul Botez.

Apoi Valerian 1-a adus la Hristos şi pe fratele lui, Tiburtie. Curând după aceea ambii fraţi au fost osândiţi la moarte pentru credinţa lor. Credincioşia lor a rămas de nezdruncinat chiar şi înaintea morţii. Duşi fiind la locul de ucidere, aceşti fraţi minunaţi l-au dobândit pentru Hristos şi pe comandantul gărzii, Maximus. Ei cu toţii au fost omorâţi pentru Hristos Domnul.

Sfânta Cecilia a îngropat cu cinste la un acelaşi loc sfintele lor trupuri. Ea a fost apoi adusă la judecată, căci neobosită propovăduia rodnic credinţa creştină la păgâni. Ea a luminat cu lumina adevărului într-o singură seară ca la patru sute de suflete.

Întrebând-o judecătorul care este sursa curajului ei, ea a răspuns: „Conştiinţa curată şi credinţa neîndoielnică”.

Sfânta Cecilia a fost torturată bestial, apoi osândită la moarte prin decapitare. Călăul a lovit-o de trei ori cu sabia peste gât, fără ca să o poată ucide. Ea doar s-a rănit, iar din rănile ei a curs sânge mult, pe care credincioşii 1-au strâns în batiste, burete şi vase ca să le fie spre vindecare şi mântuire. Trei zile mai târziu,

sfânta fecioară şi muceniţă a lui Hristos şi-a dat mucenicescul ei suflet în mâna lui Dumnezeu, întru Care ea acum se bucură veşnic.

Sfânta Cecilia a luat cununa muceniciei împreună cu ceilalţi cam pe la anul 230. Sfintele ei moaşte se află la Roma, în biserica cea închinată ei.

În Occident, Sfânta Cecilia este cinstită ca patroană a cântărilor şi muzicii bisericeşti.

Cântare de laudă la Sfânta muceniţă Cecilia

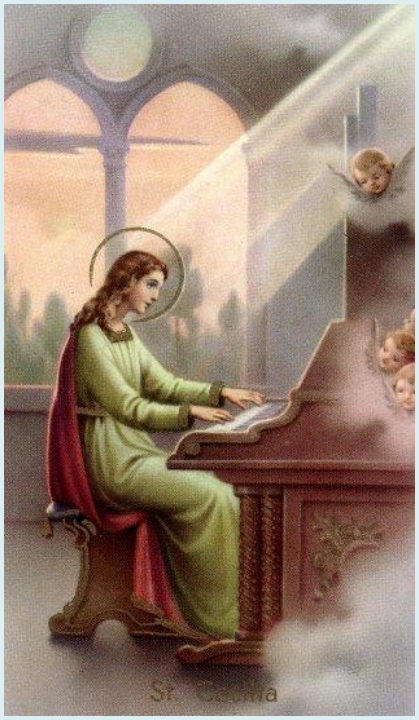

Cecilia fecioară puternică este
întru credinţa cea sfântă.
A ei credinţă mai frumoasă
decât stelele este,
Decât aurul, mai scumpă.

Ea de credinţa în Domnul s-a ţintuit,
ca şi de o Cruce,
Ea a jertfit tinereţe, bucurie,
căsnicie şi onoruri
Pentru Hristos.

Silnicul diavol din a ei bogăţie
nimic nu a putut jefui.
Şi când nu i-a mai rămas decât trupul,
Şi pe acela ea l-a dat lui Hristos.

Pentru dragostea Lui,
ea s-a lepădat de lume,
Şi încă de două lumi:
de trup şi de suflet.

Astfel arde flacăra credinţei,

flacăra iubirii,
Flacăra care pe Cecilia o a proslăvit.

Cugetare

Orice efort spre studiu este zadarnic fără efortul de a dobândi mai întâi curăţia credinţei şi a vieţii. Căci nu celor învăţaţi, ci celor curaţi cu inima li se descoperă dumnezeieştile taine.

Pe când a fost condusă către cămara nupţială de către soţul ei, Valerian, Sfânta Cecilia i-a zis: ***„Trebuie să-ţi descopăr o taină: se află aici lângă mine îngerul lui Dumnezeu, păzitorul fecioriei mele, pe care i-am închinat-o Lui. Tu pe înger nu îl vezi, dar el este gata să mă apere pe mine, roaba Domnului, de orice primejdie. Dacă mă atingi, te va ucide”.***

Valerian a dorit sincer să îl vadă şi el pe înger.

Atunci fecioara i-a zis: ***„Tu eşti un bărbat care nu îl cunoaşte încă pe Dumnezeu. Tu nu îl vei putea vedea pe îngerul Lui dacă nu te curăţeşti mai întâi de necurăţia necredinţei”.***

Primind Sfântul Botez, Valerian l-a văzut pe îngerul Domnului, păzitorul Ceciliei, întru toată strălucirea negrăită a frumuseţii dumnezeieşti.

Asemenea şi Maximus cel împreună-mucenic cu el şi cu Tiburtie: privind la decapitarea celor doi fraţi, el a declarat cu jurământ solemn înaintea călăilor şi a poporului, strigând: ***„Văd îngerii lui Dumnezeu cum strălucesc ca soarele şi ridică la cer întru stălucită slavă sufletele acestor mucenici ce au ieşit din trupurile lor ca şi nişte fecioare din cămara de nuntă!”.***

Însă ceea ce a văzut Maximus, necuraţii păgâni nu au putut vedea.

Sinaxar - Sfânta mare muceniţă Cecilia

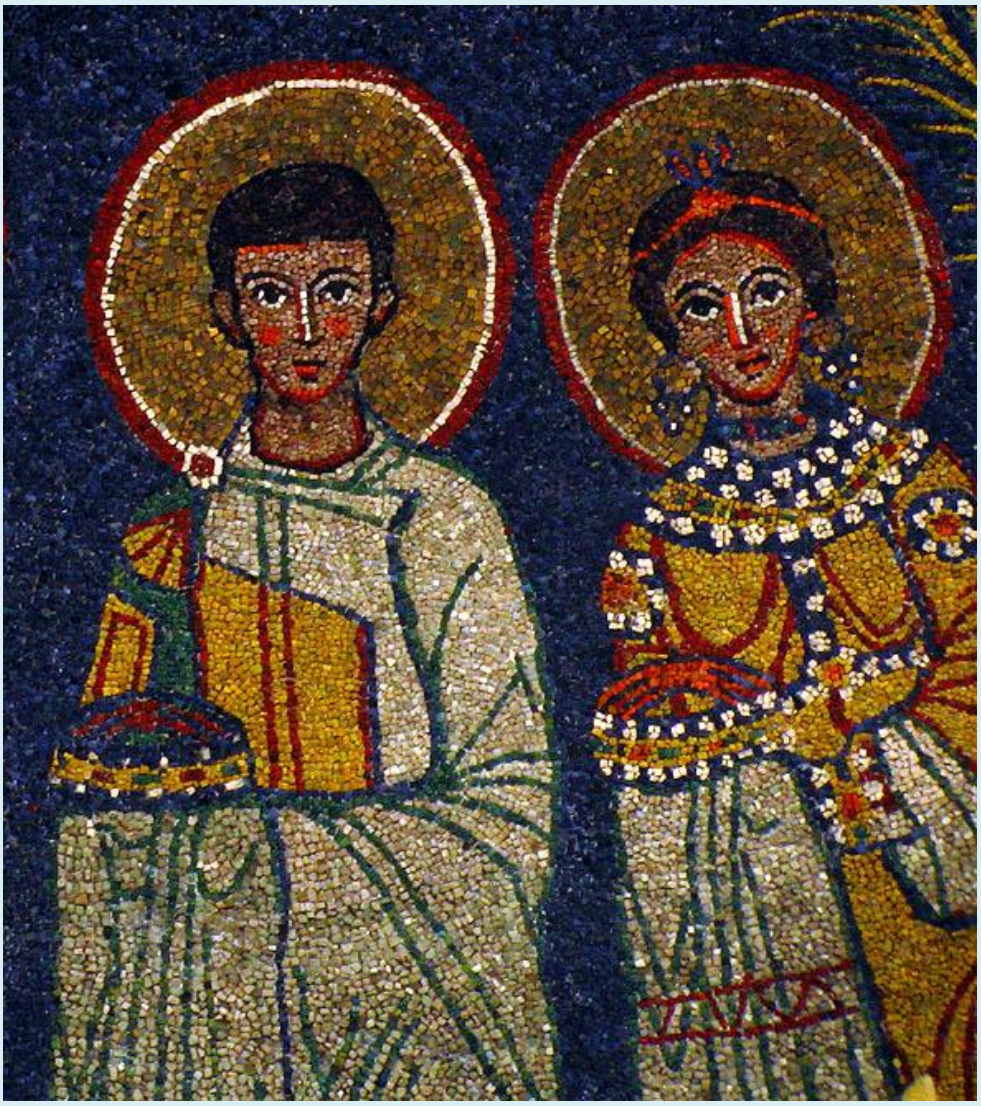

Mozaic de secol IX din Biserica Santa Cecilia în Trastevere, Roma, de pe locul martiriului

Sfânta mare muceniţă Cecilia a trăit la Roma (la începutul secolului al III-lea), trăgându-se dintr-o familie de neam bun, însă păgân. Sfânta avea mare credinţă în Dumnezeul cel Adevărat şi era foarte milostivă. Înseta după desfătarea cea veşnică a Mirelui Ceresc, trăind feciorelnic întru nădejdea Venirii Lui. Atunci când părinţii ei au căsătorit-o cu sila cu păgânul Valerian, aceasta i-a dezvăluit soţului ei o taină: un sfânt înger îi păzea fecioria, iar dacă s-ar curăţa prin Botez, ar putea să-l vadă negreşit.

Valerian a primit şi s-a botezat în ascuns, de teama prigoanei, de către episcopul Romei, Urban. Întorcându-se în căminul conjugal, a găsit-o pe Cecilia rugându-se alături de un sfânt şi luminos înger, care i-a şi încununat cu cunună de slavă, îndemnându-i să trăiască întru feciorie şi bucurie. Valerian, transformat de „schimbarea cea bună”, i-a cerut îngerului să-i fie dăruită şi fratelui său,

Tiburtius, luminarea, lucru care s-a şi întâmplat nu după multă vreme. Tiburtius s-a lepădat de viaţa sa anterioară şi s-a luminat, ajungând la o astfel de virtute încât s-a învrednicit să vorbească zilnic cu Sfinţi Îngeri!

Cei trei sfinţi, [trăind într-o vreme de persecuţie] aveau grijă de a-i îngropa pe martirii creştini, lucru pentru care cei doi fraţi, Valerian şi Tiburtius, au fost denunţaţi prefectului oraşului, arestaţi şi condamnaţi la moarte prin tăierea capului.

Călăul Maximus a văzut, în momentul uciderii celor doi fraţi, cum Sfinţi Îngeri luminoşi luau sufletele martirilor şi le duceau cu slavă către ceruri, drept pentru care a mărturisit şi el credinţa în Hristos, fiind martirizat pe loc şi bucurându-se de aceeaşi slavă cu mucenicii, slavă pe care o văzuse şi la care râvnise.

Rămasă singură şi văduvă, Sfânta Cecilia a continuat să îngroape mucenici, să facă milostenii săracilor şi să răspândească cuvântul lui Dumnezeu. Curând, a fost şi ea arestată şi chinuită îngrozitor. Bărbăţia, tăria şi minunile făcute în timpul martiriului ei au avut ca rezultat întoarcerea la credinţa în Hristos a patru sute de suflete. Tiranii au pus-o într-un cazan cu apă clocotită, dar pentru că a rămas nevătămată, au hotărât să i se taie capul. Călăul, se spune, a lovit-o de trei ori în gât cu sabia, fără însă să izbutească să o omoare. Sfânta, rănită, a mai trăit încă trei zile, întărindu-i pe credincioşii care-i adunau sângele din răni, sânge ce săvârşea vindecări şi minuni. Încredinţându-şi sufletul curat Domnului nostru, cu rugăciuni de mulţumire s-a mutat la El.

Cripta din Biserica Sfintei Cecilia

În locul martiriului ei s-a ridicat ulterior o biserică. S-a descoperit că Sfânta Cecilia era cinstită în catacombele Sfântului Calist. În anul 817 i-a fost găsit mormântul, iar în anul 1599, atunci când a fost deschis, sfintele ei moaşte au fost găsite întregi şi nestricate.

În textul latin al martiriului Sfintei Cecilia se menţionat că în timpul nunţii ei, atunci când afară se auzea muzică, în inima ei Sfânta psalmodia imnuri de iubire pentru Mirele cel adevărat. Ulterior, în Apus, Sfânta Cecilia a fost considerată patroana muzicienilor.

Fie ca slăviţii mucenici Cecilia, Valerian, Tiburtius şi Maximus să ne însoţească înaintea Mirelui Ceresc!

Moaştele Sfintei muceniţe Cecilia

https://doxologia.ro/clipuri/video-moastele-sfintei-mucenite-cecilia

În anul 821, în vremea papei Pascal I, moaştele Sfintei Cecilia şi o parte din veşmântul cu care a fost îngropată, care era ţesut cu fir de aur au fost descoperite într-o criptă din catacombele Sfântului Callist. Pe inscripţia mormântului era trecut numele Sfintei, iar poziţia osemintelor arăta că trupul a fost aşezat pe partea dreaptă, cu mâinile pe lângă corp, având întinse trei degete de la mâna dreaptă şi arătătorul de la mâna stângă. Capul era aşezat cu faţa spre spate, semn că fusese decapitată.

Moaştele au fost lăsate în poziţia în care au fost descoperite şi au fost mutate în Bazilica Santa Cecilia in Trastevere, fiind aşezate într-o raclă de chiparos. Se spune că moaştele Sfintei au fost pierdute mai apoi, dar ea s-a arătat papei în vis şi i-a spus locul în care se află. Au găsit moaştele întregi şi neatinse.

În anul 1599, racla a fost redeschisă şi s-a făcut o cercetare amănunţită a lor, luându-se în considerare datele cuprinse de documentele din secolul al IX-lea, Sculptorul Stefano Maderno (1571-1636) a sculptat în marmură chipul Sfintei Cecilia, aşa cum a fost descoperită: culcată pe partea dreaptă, cu degetele întinse, mărturisind Unicitatea şi Treimea lui Dumnezeu. Această statuie a fost aşezată în bazilica Sfintei şi acolo se găseşte până astăzi, iar o copie a acestei statui a fost aşezată în Catacomba lui Callist, pe locul în care a fost mormântul Sfintei.

Amintirea Sfintei Cecilia se face în fiecare an pe data de 22 noiembrie şi pentru cei care o cinstesc, ea este un adevărat model de viaţă cerească trăită pe pământ.

Catacombele Sfântului Calist din Roma - Cripta Sfintei muceniţe Cecilia, locul unde a fost înmormântată Sfânta

Sfântă muceniţă Cecilia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Mai multe imagini din Biserica Sfanta Cecilia in Trastevere - Roma puteţi vedea aici:
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/pasi-de-pelerini-la-moastele-sfintei-mucenite-cecilia-trastevere-roma-galerie-foto

Mai multe imagini din Catacombele Sfântului Callist puteţi vedea aici: https://doxologia.ro/imagine/catacombele-sfantului-calist-din-roma-cripta-sfintei-mucenite-cecilia-galerie-foto

(Arhidiacon Sebastian Serdaru, Catacombele romane, pp. 67-68)

Pr. dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la pomenirea Sfintei muceniţe Cecilia

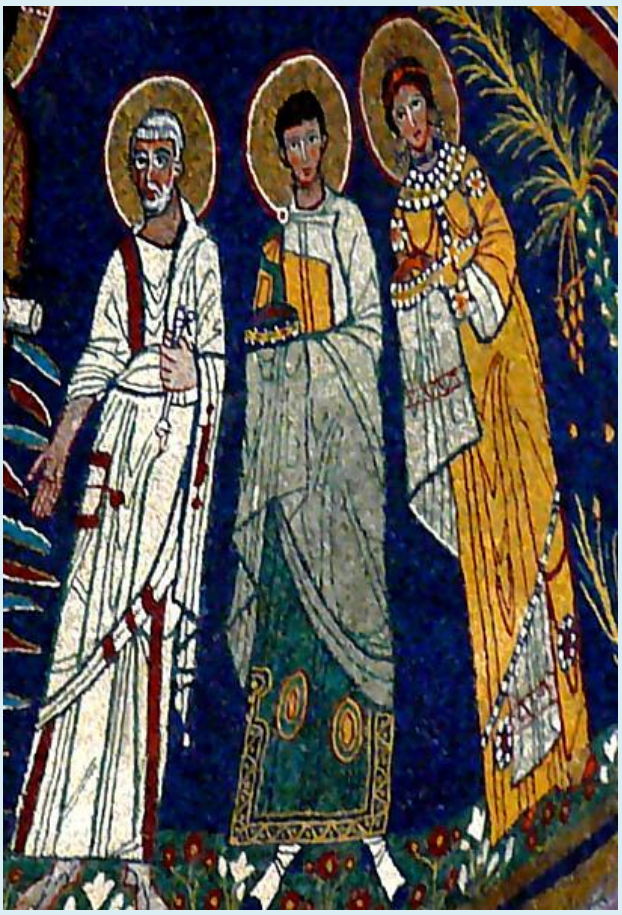

Mozaicul de faţă e din Biserica Sfânta Cecilia în Trastevere, Roma, înfăţişându-i pe Sfântul apostol Petru, pe Sfântul mucenic Valerian, soţul Sfintei Cecilia şi pe Sfânta muceniţă Cecilia, astăzi pomenită.

Iubiţii mei, e lucru foarte bun să iubim fecioria!

Maica lui Dumnezeu, în al cărei praznic suntem, este expresia cea mai înaltă a fecioriei şi a maternităţii deopotrivă.

Dar trebuie să iubim fecioria şi înainte de căsătorie…şi după căsătorie.

Sau şi la tinereţe şi la maturitate şi la bătrâneţe.

Pentru că fecioria înseamnă să iubeşti curăţia, să te umpli de curăţia harului dumnezeiesc, să fii atent întru toate…să fii loial întru toate.

Şi poţi să fii loial lui Dumnezeu şi căsătorit şi necăsătorit, şi mirean şi monah…şi dacă faci copii şi dacă nu faci…şi dacă ai mai multe sau mai puţine cunoştinţe teologice.

Pentru că loialitatea/ credincioşia faţă de Dumnezeu constă în faptul de a nu dori să fim cu altcineva…decât cu El.

De aceea, a desfrâna nu înseamnă doar a pofti la un altul în mod sexual sau a te culca cu cineva ci înseamnă toată călcarea de poruncă a lui Dumnezeu.

Pentru că Dumnezeu ne vrea într-un fel, ne vrea adică plini de har, cu totul ai Lui, şi orice cădere a noastră, orice păcătuire a noastră…e o rupere a relaţiei cu El…o alipire de altcineva..adică o desfrânare.

Şi dacă orice păcat înseamnă o desfrânare, adică o ieşire din relaţia cu El, o uitare, o întoarcere a spatelui lui Dumnezeu, de aici înţelegem că viaţa noastră în credinţă înseamnă modul în care ne situăm noi, în interiorul nostru, clipă de clipă, faţă de Dumnezeul nostru.

Şi am început cu fecioria…pentru că ***Sfânta Cecilia, astăzi pomenită, trăitoare în secolul al 3-lea, la Roma, era o fecioară. O fecioară care a crezut în Hristos…„rănindu-se cu dragostea inimii către Dânsul, a pus în mintea sa ca să nu se mărite; ci curată să-şi păzească fecioria, închinând-o Mirelui Hristos Dumnezeu”.***

Însă părinţii ei au logodit-o, fără voia ei, cu Valerian…viitorul Sfântul mucenic Valerian.

În ziua nunţii, când muzica era în toi, Sfânta Cecilia se ruga ca Domnul să-i păzească fecioria. Şi când mirele a intrat la mireasa lui, în noaptea nunţii…ea i-a spus că e păzită de Îngerul Domnului şi că, dacă va încerca să se culce cu ea, acela, Îngerul, îl va omorî. Însă mirele, Sfântul Valerian…încă păgân, în loc să o considere pe soţia lui „o nebună”…are o cerere surprinzătoare: vrea să îl vadă şi el pe Înger.

Soţia lui, Cecilia, îi spune că trebuie să fie botezat de Episcopul Romei, de Sfântul Papă Urban I (222-230). Din sursa de aici aflăm că martirizarea ei s-a făcut pe la anul 230. Astfel, martiriul ei coincide cu ultimul an de episcopat al Sfântului Urban.

Cecilia îl trimite pe Valerian la Sfântul Papă Urban…care „se ascundea dinaintea chinuitorilor prin morminte, prin peşteri şi prin casele săracilor”.

De ce? Era în funcţie persecuţia religioasă împotriva creştinilor, promovată de împăratul roman Alexander Severus.

Sfântul Urban îl catehizează şi îl botează pe Sfântul Valerian.

Iar când Sfântul Valerian se întoarce acasă, proaspăt botezat…„a aflat pe fecioară [pe Sfânta Cecilia, soţia lui] în casă, rugându-se, şi a văzut ***Îngerul*** *stând lângă dânsa cu mare strălucire şi frumuseţe nepovestită, ţinând în mâinile sale două cununi împletite din trandafiri roşii şi din crini albi, care împrăştiau bună mireasmă. O cunună a pus-o pe capul fecioarei, iar cealaltă pe capul lui Valerian, zicând:* ***„Păziţi-vă cununile acestea cu inimă curată şi cu trup neîntinat, căci din Raiul lui Dumnezeu vi le-am adus şi au puterea aceasta, că niciodată nu se veştejesc, nici îşi pierd buna mireasmă; şi nimeni nu poate să le vadă, fără numai cel ce iubeşte curăţia ca şi voi. Iar tu Valerian, de vreme ce te-ai învoit la sfatul curăţiei, pentru aceea m-a trimis Dumnezeu ca să mă arăt ţie, ca să primeşti orice vei cere de la El””.***

Adică Dumnezeu nu a socotit „o pierdere de timp” cererea lui Valerian, aceea de a vedea un Înger…ci, mai mult decât atât, a trimis un Înger care le-a vorbit şi care le-a confirmat, în mod extatic, existenţa Împărăţiei lui Dumnezeu, prin darurile oferite dar şi ce bunătate imensă e fecioria după Dumnezeu.

După Botez…vedere extatică…

Pentru că avea nevoie de confirmări dumnezeieşti pentru a trăi dumnezeieşte cu soţia lui cea sfântă.

Însă Sfântul Valerian nu a cerut de la Dumnezeu, prin Înger, ceva pentru sine…ci s-a gândit…la fratele lui de sânge, la Tivurtie, şi el pomenit azi, pentru că şi el e Sfântul mucenic al Domnului. I-a spus că vrea ca şi Tivurtie să fie creştin.

Iar Tivurtie, când a venit pe la Sfânta noastră familie, pe la Valerian şi Cecilia…le-a spus: „am mirosit aici o bună mireasmă de trandafiri şi de crini”.

Pentru că era chemat de Dumnezeu la credinţă…

Şi când Dumnezeu cheamă…şi tu ai sufletul copt pentru primirea Lui…atunci Îl simţi pe cel nevăzut…care te cheamă, prin harul Său, la El.

Şi vrea şi Tivurtie să îl vadă pe Înger! Cecilia îl catehizează, el crede şi e botezat tot de Sfântul Urban. ***Iar „după Botez s-a învrednicit Sfântul Tivurtie de atâta dar încât adesea vedea pe Sfinţii Îngeri şi vorbea cu dânşii, şi toate cele ce le cerea de la Dumnezeu, le primea. Şi multe minuni făcea, împreună cu fratele său [Valerian], tămăduind pe cei bolnavi, şi îşi împărţea averile sale creştinilor săraci, orfanilor şi văduvelor. Pe cei de prin închisori îi***

răscumpăra şi îngropa trupurile Sfinţilor mucenici cu cinste, care, pe vremea aceea erau omorâţi pentru Hristos”.

Adică creştinii, când sunt creştini…adică atunci când sunt conştienţi de ceea ce sunt…se văd de o poştă…

Creştinii fac lucruri palpabile, pentru că iubirea lor pentru Dumnezeu şi pentru oameni se manifestă cu multă dăruire, cu mult dinamism.

Însă eparhul cetăţii îi chestionează pe cei doi binefăcători ai oamenilor…şi pentru că îşi mărturisesc credinţa…sunt bătuţi.

Hotărăşte martirizarea celor doi fraţi, a lui Valerian şi a lui Tivurtie, iar eparhul/ guvernatorul, Almah, îl trimite pe omul lui de încredere, pe Maxim, ca să îi omoare.

Ajunge Maxim la locul de execuţie…iar lui, Sfântul Tivurtie îi spune: „trupul [nostru, al oamenilor], după moarte, se preface în ţărână, dar, ca pasărea ce se cheamă “finix”, va învia când va veni vremea; iar sufletul, de va fi sfânt şi drept, îndată se va duce în bunătăţile Raiului şi acolo, petrecând întru bucurie, aşteaptă învierea” universală a morţilor.

Iar Maxim, viitorul Sfânt mucenic Maxim…îi ia în casa lui pe cei doi sfinţi…pentru că vrea şi el viaţa veşnică împreună cu Dumnezeu.

Însă prin sfinţii lui Dumnezeu nu a crezut numai Maxim…ci şi toată casa lui…şi mulţi dintre ostaşii lui. Sfânta Cecilia, noaptea, a venit cu preoţi şi i-au botezat pe toţi cei care au crezut, „petrecând toată noaptea în rugăciune şi în vorbire despre viaţa cea veşnică”.

Şi încurajaţi de Sfânta Cecilia, toţi cei care au crezut, l-au mărturisit pe Hristos în privelişte, în faţa oamenilor…şi nu au dorit să aducă tămâiere lui Zeus.

Iar, pe când le tăiau capetele sfinţilor mucenici…***Sfântul mucenic Maxim a mărturisit vedenia pe care o avea, acum, înaintea martirizării: „„Iată, văd pe Îngerii lui Dumnezeu strălucind ca soarele, care, scoţând din trupuri sufletele mucenicilor celor tăiaţi, ca pe nişte fecioare prea frumoase din cămară, le ridică cu mare slavă către ceruri”. Acestea zicând, unii din necredincioşi au crezut în Hristos”.***

Pentru că mărturiile sfinţilor mucenici erau cu putere duhovnicească, pline de putere harică…şi veneau din vedenii şi din răbdarea, în faţa tuturor, a celor mai cumplite chinuri.

Sfântul mucenic Maxim a fost bătut cu vergi până a murit.

Iar Sfânta Cecilia, fecioara Domnului, care, după nume înseamnă „oarbă”…pentru că nu avea ochi decât pentru Dumnezeu…şi-a îngropat soţul, cumnatul şi pe Maxim, cel care a dorit veşnicia lui Dumnezeu, adică pe 3 Sfinţi mucenici ai Domnului.

I-a îngropat pe mucenicii Domnului…şi Sfânta Cecilia a împărţit toate ale lor.

Tocmai de aceea, pentru că a dat totul la săraci, au venit oameni care să o ducă la judecată.

Însă Sfânta Cecilia i-a convins pe cei trimişi să o prindă…şi pe mulţi alţii…să creadă în Hristos. Astfel Sfântul Urban botează încă aproximativ 400 de persoane, bărbaţi şi femei, convertiţi la dreapta credinţă din cauza Ceciliei.

Adică creştinii nu stau degeaba, nu şomează…ci sunt vii în societatea unde trăiesc, sunt lumini frumoase, sunt oameni care dinamizează lumea. Care o schimbă. Care nu o lasă indiferentă.

Sfânta Cecilia e judecată în mod nedrept…şi aruncată într-un cuptor aprins.

Stă în foc…3 zile şi 3 nopţi…în mod dumnezeieşte.

Stă în cuptorul aprins…care nu o mistuia…ci o răcorea, pentru că era acoperită de slava Domnului, cea care ne curăţeşte şi ne sfinţeşte pe toţi.

Şi acelaşi Almah, guvernatorul provinciei, trimite pe cineva să o omoare cu sabia…pe când ea stătea în cuptorul aprins, de 3 zile!

Ce nebun face un astfel de lucru?

Ce om greu la inimă…şi neom, se poate atinge de un astfel de om minunat al lui Dumnezeu…după ce vede pe cineva stând în foc 3 zile şi 3 nopţi?

Şi uite că e posibil!

E posibil să fii foarte bădăran în relaţia ta cu oamenii şi cu Dumnezeu.

Trimisul, un alt bădăran, vine…şi o loveşte de trei ori cu sabia în gât…şi nu îi poate tăia capul…O lasă acolo…în foc…şi pleacă…

Nu era din cauza sabiei!

Sabia…lui, cu siguranţă, era ascuţită, era în bună funcţiune, pentru că era ostaş…şi nu copil, care se joacă cu sabie de lemn!

Însă tot harul lui Dumnezeu a făcut gâtul mai tare ca sabia…după ce făcuse focul mai slab decât muceniţa Domnului.

Sfânta Cecilia, ne spune Viaţa sa în română, din chinurile ei…a curs sânge, pe care creştinii l-au adunat „cu burete şi cu pânză", a mai trăit încă 3 zile după ce a fost lovită cu sabia***…„grăind cu bună pricepere şi întărind pe credincioşi în credinţă. Apoi, rugându-se, şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu şi a fost îngropată cu cinste".***

Adică nu mor caii…când vor câinii…după cum nici mucenicii, când vor persecutorii…ci când vrea Domnul.

Sfintele sale moaşte, ca şi ale soţului ei, ale Sfântului mucenic Valerian sunt păstrate în cripta de aici (din Santa Cecilia in Trastevere), închinată ei.

Cripta Sfinţilor mucenici Cecilia şi Valerian

Şi ea e cinstită ca sfântă muceniţă şi de ortodocşi şi de romano-catolici şi de anglicani şi de greco-catolici.

Romano-catolicii o socotesc „Patroana Sfinţilor muzicieni şi a muzicii bisericeşti” şi o portretizează în acest fel. Două sfinte Icoane ale ei.

Ce rezultă însă dintr-o astfel de fulminantă şi iradiantă existenţă?

Că atunci când ai o încredere mare în Dumnezeu…o ai pe baza curăţiei tale şi a experienţelor tale mistice.

Şi că nu poţi să propovăduieşti altora ceea ce tu însuţi nu ai experimentat, nu ai trăit.

Viaţa ei şi a lor…martirizarea lor şi a tuturor celorlalţi ne arată că erau stabili în credinţa lor, că nu se temeau de nimic, că trăiau curat şi cuviincios…dar erau tranşanţi în iubirea lor.

Extremiştii noştri de azi pot învăţa de la Sfânta Cecilia acest lucru semnificativ: că trebuie să fii tranşant în iubirea ta pentru Dumnezeu, atunci când e timpul…dar nu tranşant în cuvânt tot timpul.

Pentru că vorba noastră trebuie să cheme la credinţă, să convingă, să bucure, să încălzească inima, să o dinamizeze spre virtuţi…şi nu spre proteste şi spre pierderea timpului.

Doamne, pentru rugăciunile Sfintei Tale muceniţe Cecilia şi ale tuturor sfinţilor Tăi, dă-ne să ne întărim în credinţă şi în evlavie, în cumsecădenie faţă de toţi oamenii!

Pentru ca să convingem făcând, să convingem iubind, să convingem inspirând pe oameni la toată bucuria şi fapta credinţei. Amin!

Oana-Ilinca Moldoveanu - Sfânta Cecilia, patroana muzicienilor

Catedrala Sfintei Cecilia din Albi

Sfânta Cecilia, patroana muzicienilor, cântăreţilor, compozitorilor şi poeţilor, este unul dintre martirii cei mai veneraţi de la începuturile Bisericii. Numele ei, faptul că a înălţat o biserică şi că a fost înmormântată într-o criptă din catacombele Sfântului Callixt de la Roma sunt printre singurele dovezi istorice ale vieţii Sfintei Cecilia, sărbătorită anual la 22 noiembrie.

Povestea Sfintei Cecilia s-a născut, parţial, din legende. Se spune că Sfânta Cecilia a venit pe lume în înstărita familie Caecilia din Roma, care a dat Imperiului Roman numeroşi senatori. Cecilia era înzestrată cu toată frumuseţea şi inocenţa pe care şi le putea dori o tânără fată. Bogată, cultivată, era pasionată de artă, fiind deosebit de talentată la muzică. Pe când era foarte tânără, şi-a consacrat viaţa lui Dumnezeu, făcând un jurământ de castitate.

Îngerul

Împotriva voinţei sale, tatăl ei o mărită cu un tânăr păgân, numit Valerian. În ziua nunţii, în timp ce oaspeţii petreceau în cântec şi dans, Cecilia se retrage pentru a invoca protecţia lui Dumnezeu în această situaţie dificilă, cântând şi

recitând psalmii. Astfel a ajuns, în timp, Sfânta Cecilia să fie venerată ca protectoare a muzicii.

În noaptea nunţii, după ce mirii s-au retras în camera lor, Cecilia îl roagă pe Valerian să îi promită că nu va spune nimănui secretul pe care ea i-l va dezvălui. Tânăra fată îi spune că are lângă ea un înger care veghează asupra ei şi că, dacă Valerian s-ar fi atins de ea în cadrul căsătoriei, îngerul l-ar face să se căiască pentru dorinţele sale. Cecilia îi mai spune că, dacă Valerian îi va respecta hotărârea de a rămâne fecioară, va fi şi el apărat de înger.

Valerian însă o roagă să îi arate şi lui îngerul, iar Cecilia îi răspunde că, după ce se va boteza şi el, îngerul i se va arăta. Valerian îi promite Ceciliei să îi respecte hotărârea, fiind impresionat de credinţa soţiei sale.

Cu ajutorul papei Urban I, Cecilia reuşeşte să îl convertească pe Valerian la creştinism. Pe când se întorcea într-o zi acasă, Valerian o găseşte pe Cecilia rugându-se, un înger cu aripi de foc stând lângă ea. Îngerul pune pe capul Ceciliei o coroniţă de trandafiri, iar pe capul soţului ei aşează o coroniţă de liliac, spunându-le: Primiţi aceste coroane, sunt un semn de la Dumnezeu. Niciodată nu se vor usca şi nu îşi vor pierde parfumul. Iar tu, Valerian, cere-mi ce voieşti.

Valerian îi spune îngerului că şi-ar dori ca fratele lui, Tiburcius, care îi era foarte drag, să devină şi el creştin.

La puţin timp după aceea, Tiburcius se converteşte şi este botezat de papa Urban I.

Cecilia şi Valerian au continuat să trăiască în feciorie, dedicându-şi viaţa actelor de caritate. Cecilia îl slăvea pe Dumnezeu prin cântec, acompaniindu-se adesea şi de un instrument muzical. Prin credinţa ei, Cecilia a reuşit să convertească foarte mulţi romani la creştinism. Se spune chiar că, într-o singură zi, papa Urban I ar fi botezat mai bine de 400 de persoane.

Persecuţiile

Însă viaţa lor liniştită va fi întreruptă de persecuţiile împotriva creştinilor. Pentru că înmormântau martirii creştini în catacombele din afara Romei, Valerian şi Tiburcius sunt arestaţi. Prefectul Romei, Almachius, ar fi încercat chiar să îi oblige să renunţe la religia creştină, însă ei ar fi refuzat. Au fost condamnaţi mai întâi la biciuire, apoi la moarte prin decapitare.

Se spune că Maximus, soldatul însărcinat cu aplicarea sentinţei, ar fi avut o viziune cu sfinţii martiri şi s-ar fi convertit pe loc la creştinism, ceea ce i-ar fi adus şi lui condamnarea la moarte.

Valerian, Tiburcius şi Maximus au fost executaţi undeva în afara Romei. Cecilia a înmormântat trupurile celor trei bărbaţi în catacombele de pe Via Appia, ceea ce a stârnit furia mai marilor Romei.

Însă pentru autorităţile romane ale vremii nu era deloc uşor să execute o fată provenind dintr-una din familiile de vază ale Romei. Pentru că nu o puteau executa public, Cecilia a fost închisă în sudatorium (un fel de baie) chiar în casa ei din Trastevere, urmând să se asfixieze din cauza aburului. Însă nici căldura şi nici aburul nu au putut-o răpune. După o zi şi o noapte, Cecilia îşi pierde cunoştinţa, iar prefectul ordonă să fie decapitată. La vederea sfintei, soldatul trimis să o ucidă se înfricoşează şi loveşte, cu mâna tremurândă, de trei ori, însă în zadar. Pentru că legea romană interzicea a patra lovitură, Cecilia a fost lăsată să zacă într-o baltă de sânge. Imediat, creştinii au pătruns în casă şi i-au şters rănile cu hainele ei, fără să o mişte de jos.

Ultimele clipe

Cecilia a mai trăit încă trei zile, timp în care nu a încetat nici o clipă să se roage, să propovăduiască credinţa şi să îi încurajeze pe săraci. Când papa Urban I a sosit la căpătâiul ei, Cecilia i-a spus că îi lasă casa pentru ca acolo să se înalţe o biserică şi, cu ultimele puteri, şi-a donat averea săracilor. Sfânta Cecilia şi-a dat sufletul la data de 22 noiembrie a anului 230.

A fost înmormântată exact în poziţia în care a murit, întoarsă pe partea dreaptă, cu faţa către pământ, într-o criptă din catacombele Sfântului Callixt de pe Via Appia Antică din Roma, alături de cripta papilor, având, la picioare, hainele cu care creştinii i-au şters rănile. Catacombele Sfântului Callixt sunt printre cele mai mari din Roma. Acest cimitir construit la jumătatea secolului al II-lea d.H. se întinde pe 15 hectare, acoperind 20 kilometri de galerii dispuse pe mai multe niveluri, la 20 metri sub pământ.

Moaştele Sfintei Cecilia

În anul 817, papa Pascal I a vrut să mute câteva mii de rămăşiţe ale martirilor din catacombele care cădeau în ruină, în locuri mai sigure, la adăpost de cotropitori. Însă rămăşiţele Sfintei Cecilia nu s-au putut găsi.

Într-o dimineaţă a anului 822, pe când oficia slujba la Roma, Cecilia i s-a arătat papei Pascal I, dezvăluindu-i locul unde era înmormântată. În aceeaşi zi,

rămăşiţele sfintei au fost descoperite în catacombele Sfântului Callixt: Cecilia fusese depusă într-un sicriu din lemn de chiparos, îmbrăcată cu o rochie ţesută cu fir de aur, cu veşmintele impregnate de sânge la picioarele ei. Tot atunci s-au descoperit şi mormântul lui Valerian, cel al fratelui său, Tiburcius, şi cel al soldatului Maximus.

Papa Pascal I a aşezat moaştele Sfintei Cecilia într-un sarcofag de marmură albă, sub altarul principal al bisericii din Trastevere, care se va numi, mai târziu, Titulus Sanctae Caeciliae: biserică înălţată de o femeie pe nume Cecilia. Rămăşiţele lui Valerian, Tiburcius şi Maximus au fost aşezate într-un alt loc din capelă.

În 1599, după mai bine de 800 de ani de la moartea ei, în timpul pontificatului papei Clement al VIII-lea biserica Sfintei Cecilia a fost renovată, iar cardinalul Sfondrati a deschis sarcofagul şi a găsit trupul Sfintei Cecilia intact: întoarsă pe partea dreaptă, cu faţa către pământ, ca într-un somn profund, ceafa sa păstrând încă urmele loviturilor. Veşmintele sale bogate nu îşi pierduseră nici ele din frumuseţe. Se pare că este un caz unic în istoria Bisericii ca trupul unui sfânt să se păstreze în poziţia decesului. La deschiderea mormântului Sfintei Cecilia, artiştilor li s-a permis să o picteze, iar mii de oameni au avut privilegiul de a o vedea în sarcofag, pentru că, vreme de cinci săptămâni, acesta a fost expus spre închinare.

Acum, Cecilia şi Valerian stau din nou alături, pentru eternitate: moaştele lor şi cele ale Sfântului Urban sunt adăpostite de o boltă somptuoasă, sub marele altar al bisericii Sfânta Cecilia din Trastevere.

Ceremonia închiderii moaştelor într-un sicriu de argint şi aşezarea lor sub altar a avut loc în prezenţa papei, slujba fiind oficiată de 42 de cardinali.

În anul 1601, sculptorul baroc Carlo Maderno a împodobit altarul cu o statuie de marmură reprezentând-o pe Sfânta Cecilia în momentul morţii. O replică a acestei statui se află în catacombele Sfântului Callixt, marcând locul unde a fost descoperit mormântul Sfintei Cecilia.

Patroana muzicienilor

Până în Evul Mediu, patronul muzicienilor era Sfântul Grigorie cel mare, însă o dată cu fondarea Academiei de muzică de la Roma, în anul 1584, plasată sub protecţia Sfintei Cecilia, ea a fost recunoscută oficial ca protectoare a muzicienilor, a compozitorilor, cântăreţilor, lutierilor şi poeţilor.

Asocierea Sfintei Cecilia cu muzica datează de la sfârşitul secolului al V-lea, datorându-se pelerinilor care veneau să se închine la moaştele sale. Acest moment marchează apariţia numeroaselor reprezentări ale Sfintei Cecilia în picturi, fresce, mozaicuri şi vitralii, dar şi invocarea sa în rugăciuni. Poetul englez John Dryden este autorul Cântecului pentru sărbătoarea Sfintei Cecilia, în timp ce poetul Alexander Pope a compus o odă închinată sfintei.

Din secolul al XV-lea, simbolul Sfintei Cecilia este orga. În diferite reprezentări picturale, Sfânta Cecilia este înfăţişată cântând la orgă, harpă sau alte instrumente muzicale. Înainte, era întruchipată purtând pe cap o coroniţă de trandafiri sau ţinând în mână o ramură de palmier.

Cel mai cunoscut tablou înfăţişând-o pe Sfânta Cecilia este, poate pânza omonimă a lui Rafael Sanzio, expusă la Pinacoteca Nazionale din Bologna.

Astăzi, una dintre cele mai vizitate catedrale gotice din Franţa este catedrala Sfântă Cecilia din oraşul Albi, situat la aproximativ 50 de minute de mers cu maşina de Toulouse. Cu cei aproape 114 metri lungime şi 40 metri înălţime, catedrala Sfânta Cecilia din Albi este cel mai mare edificiu de cărămidă din lume, o capodoperă a stilului gotic din sudul Europei, înscrisă, din 2010, pe lista monumentelor din patrimoniul mondial UNESCO.

(Oana-Ilinca Moldoveanu, Foto: Guillaume Piolle)

Ode pentru Sfânta Cecilia

Stefano Maderno - St. Cecilia, 1599

Articol scris pentru website-ul Festivalului Enescu, o avancronică a concertului „Odes for St.Cecilia”

Toate festivalurile de muzică ale lumii… ar trebui să se numească la fel: Sfânta Cecilia.

„Amatorii de orori sunt serviți atunci când citesc detaliile diverselor torturi la care au fost supuși primii creștini. Jupuiți, arși, sfâșiați de fiare sălbatice, crucificați, unși cu ulei pentru a servi drept torțe vii: li s-a făcut totul. Totul. Sigur, nu era o epocă a metodelor blânde, dar această încrâncenare specială a intrigat - chiar dacă a fost mult exagerată mai târziu, pentru a construi un martirolog edificator. Toți primii sfinți ai creștinismului au fost supliciați, mai ales fe-cioarele, care par să fi inflamat imaginația sadică a călăilor de altădată. Ico-nografia religioasă, morbidă, le reprezintă despuiate, cu ochii ațintiți spre cer, cu ramura martiriului în mână, lângă instrumentele supliciului lor: clești, vergele ascuțite, foarfeci, grătare, cuțite, lanțuri și funii… Amintiți-vă de ironia lui Flaubert, exasperat de clișeele imaginarului romantic: «Martiri. Au fost toți primii creștini.» (Dicționar de idei primite de-a gata)”, Xavier Darcos – Dictio-nnaire amoureux de la Rome Antique (Ed. Plon, 2011, Paris)

Printre aceste fecioare-martir, Santa Cecilia, căreia i se atribuie, mistic, inventtarea unui instrument devenit sacru: orga.

În Ortodoxie i se spune Sfânta mucenița Cecilia, dar în toate riturile creștine ea este patroana muzicii sacre. Din nefericire, instrumentele muzicale fiind interzise în bisericile ortodoxe, nici un compozitor român nu și-a asumat-o.

Primul festival de muzică dedicat ei datează încă din 1570 (în Franța, la Évreux, în nordul Normandiei, azi e locul unui festival de muzică rock).

Accademia di Santa Cecilia de la Roma a fost creată în 1585, poate că tocmai patronimului acestei orchestre i se datorează câteodată inspirația…

Henry Purcell a compus o odă în onoarea ei. Benjamin Britten, născut chiar de ziua Sfintei Cecilia, nu avea cum să rateze scrierea unui imn. Cât despre Haendel, am fi mirați dacă nu i-ar fi scris o cantată.

Sâmbătă, 5 septembrie, 2015, Ora 22.30, Ateneul Român
The King's Consort - orchestră şi cor
Dirijor: Robert King
„Odes for St.Cecilia"
Purcell - Ode to St.Cecilia „Welcome to all the pleasures" (1683)
Britten - „A Hymn to St.Cecilia" (1942)
Händel - Ode to St.Cecilia „From Harmony" (1739)
Soliști: Carolyn Sampson - soprană, Robin Blaze - contratenor, James Gilchrist - tenor, David Wilson-Johnson - bas

Sursa: **https://despreopera.com/2015/08/07/ode-pentru-sfanta-cecilia/**

De ce a permis Dumnezeu ca fecioarei Cecilia să i se facă nuntă pe pământ

O tânără frumoasă și bogată, Cecilia, și-a propus să-și păstreze fecioria și să-și închine viața Mirelui Hristos. Însă fără voia sa, părinții au logodit-o cu un bărbat de neam bun, dar necredincios. Valerian, viitorul soț, o împodobea în toate zilele cu haine de preț și podoabe de aur. Deși le accepta și le purta, fecioara păstra sub hainele cele scumpe o haină aspră de păr - iar în inimă îl avea neîncetat pe Hristos, căruia I se ruga s-o păstreze curată și s-o dezlege de legăturile nunții.

Dar Mântuitorul avea alt plan. În ciuda faptului că s-a căsătorit, Cecilia n-a cârtit și a continuat să se roage, cerând de la Dumnezeu să-i trimită un înger în ajutor, pentru păzirea fecioriei.

Despre acest înger și-a înștiințat soțul în noaptea nunții - iar Valerian a voit să-l cunoască.

„Tu eşti om care nu cunoşti pe Dumnezeul cel adevărat. Pentru aceasta dar, nu poţi să vezi pe îngerul lui Dumnezeu, până când nu te vei lepăda de necurăţia necredinţei tale”, i-a spus fecioara.

Dar soțul a continuat să-și dorească întâlnirea cu îngerul, așa că a acceptat să meargă în căutarea episcopului Urban și să-și curețe sufletul.

„Au doar astfel este roaba ta Cecilia, Doamne Iisuse, care, ca o albină iubitoare de osteneală, aduce miere Bisericii Tale? Căci iată, pe tânărul acesta l-a primit ca pe un leu în cămara sa, iar către mine l-a trimis ca pe un miel şi de n-ar fi crezut el învăţătura ei, n-ar fi venit la mine. Deci deschide, Doamne, inima lui,

până la sfârşit ca să Te cunoască pe Tine adevăratul Dumnezeu, iar de satană şi de toate lucrurile lui să se lepede", s-a bucurat prigonitul episcop care, din cauza chinuitorilor, locuia prin morminte, prin peşteri şi prin casele săracilor. Văzând dorința sinceră a tânărului, l-a învățat dreapta credință și l-a botezat.

Reîntors acasă, Valerian a aflat pe fecioară rugându-se şi a văzut îngerul stând lângă dânsa cu mare strălucire, ţinând în mâinile sale două cununi împletite din trandafiri roşii şi din crini albi, care împrăştiau bună mireasmă. O cunună a pus-o pe capul fecioarei, iar cealaltă pe capul lui Valerian.

Mirele creștin s-a rugat și pentru fratele său, Tivurtie, să cunoască dreapta credință - ceea ce, prin învățăturile Sfintei Cecilia, s-a și întâmplat.

Atât de puternică le-a devenit credința celor doi frați, încât și ei, după botez, vorbeau cu îngerii Domnului și făceau minuni, prin fapte de milostenie și prin tămăduirea celor bolnavi. Așa că, atunci când li s-a cerut lepădarea de credință, ei au preferat să moară pentru Hristos. Tăria dragostei lor, învățăturile Sfintei Cecilia și puterea de a îndura toate chinurile la care au fost supuși au adus la credință pe mulți dintre cei ce-i vedeau și ascultau.

După moartea mucenicească a celor doi frați, eparhul cetății a trimis și după Cecilia s-o omoare. Iar în casa în care i se pregătea moartea și în care a fost chinuită în foc, ea a făcut biserică lui Hristos și a pregătit alte sute de suflete să primească botezul.

Astfel și-a dat viața Cecilia în mâinile Domnului, soție și fecioară.

Biserica Sfânta Cecilia în Trastevere - Roma

Biserica Sfânta Cecilia - Santa Cecilia în Trastevere - este una dintre renumitele biserici creştine aflate în Roma, Italia. Aceasta a fost construită deasupra mormântului Sfintei Cecilia, o femeie de rang înalt ce deţinea o locuinţă în acest loc, şi care a fost martirizată în secolul al III-lea. Trupul sfintei a fost găsit nestricat, în anul 1599. În zona gâtului se văd încă şi astăzi adâncile urme de secure, obiect cu care a fost omorâtă.

Sub altarul central, o statuie din marmură albă ne înfăţişează modul în care a fost găsit trupul sfintei. Sub podeaua bisericii, pelerinii pot vizita galeriile şi ruinele casei Sfintei Cecilia, amenajate minuţios de arheologi.

Sfânta muceniţă Cecilia din Roma - Proloagele de la Ohrida

Sfânta muceniţă Cecilia s-a născut la Roma, din părinţi slăviţi şi foarte bogaţi. Ea a avut credinţă mare în Hristos Domnul şi râvnă fierbinte pentru Sfânta Credinţă. Făcând jurământul eternei feciorii înainte lui Dumnezeu, Sfânta Cecilia a îmbrăcat pe dedesubtul hainelor strălucite la care o obligă rangul, cămaşa aspră, semnul nevoinţelor.

Părinţii ei au obligat-o la căsătoria cu păgânul Valerian, dar Cecilia, sfătuindu-l pe mirele ei în noapte nunţii din destul, l-a dobândit pentru Sfânta Credinţă căci, urmând sfatul ei, el a mers la Episcopul Urban şi a primit Sfântul Botez. Apoi Valerian l-a adus la Hristos şi pe fratele lui, Tiburtie.

Curând după aceea ambii fraţi au fost osândiţi la moarte pentru credinţa lor. Credincioşia lor a rămas de nezdruncinat chiar şi înaintea morţii. Deşi fiind la locul de ucidere, aceşti fraţi minunaţi l-au dobândit pentru Hristos şi pe comandantul gărzii, Maximus. Ei cu toţii au fost omorâţi pentru Hristos Domnul.

Sfânta Cecilia a îngropat cu cinste la un acelaşi loc sfintele lor trupuri. Ea a fost apoi adusă la judecată, căci neobosită propovăduia rodnic Credinţa creştină la păgâni. Ea a luminat cu lumina adevărului într-o singură seară ca la patru sute de suflete.

Întrebând-o judecătorul care este sursa curajului ei, ea a răspuns: "Conştiinţa curată şi credinţa neîndoielnică." Sfânta Cecilia a fost cumplit chinuită, apoi osândită la moarte prin decapitare. Călăul a lovit-o de trei ori cu sabia peste gât, fără ca să o poată ucide. Ea doar s-a rănit, iar din rănile ei a curs sânge mult, pe

care credincioşii l-au strâns în batiste, burete şi vase ca să fie spre vindecare şi spre mântuire.

Sfânta Cecilia - Tavanul bisericii din Roma

Trei zile mai târziu, sfânta fecioară şi muceniţă a lui Hristos şi-a dat mucenicescul ei suflet în mâna lui Dumnezeu, întru Care ea acum se bucură veşnic. Sfânta Cecilia a luat cununa muceniciei împreună cu ceilalţi cam pe la anul 230. Sfintele ei moaşte se află la Roma, în biserica închinată ei. În Occident Sfânta Celicia este cinstită ca patroană a cântărilor şi muzicii bisericeşti.

Biserica Santa Cecilia în Trastevere din Roma - scurt istoric

A fost foarte dificil a stabili anii între care a vieţuit Sfânta Cecilia, însă nişte detalii istorice au ajutat la o determinare aproximativă a anilor. Astfel, se crede că sfânta a vieţuit în Roma, între anii 175 - 250. Primul sinaxar al sfintei datează de pe la jumătatea secolului al V-lea. Ca şi toate celelalte martirologii din această perioadă, şi acesta este destul de îmbogăţit literar.

Potrivit legendei locului, sfânta deţinea o casă în cartierul Trastevere, în care va şi înfiinţa o micuţă biserică, ca loc de adunare al creştinilor vremii. Cercetările arheologilor au arătat că ruinele cele mai vechi din acest loc aparţin unei case romane din secolul al II-lea, iar arhitectura locului arată faptul că era folosit pentru slujbele creştine. Acestea au fost ţinute aici până spre secolul al V-lea.

Sfânta Cecilia a fost înmormântată, de către creştini, în Catacomba Sfântului Calist - San Callisto, din apropierea Criptei Papilor, în vreme ce Valerian şi Tibertius au fost înmormântaţi în Catacomba Pretestato.

Actuala biserică din Trastevere a fost construită peste ruinele casei Sfintei Cecilia de către Papa Pascal I (817-824). Trupul sfintei, alături de cele ale lui Valerian, Tibertius şi Maximus, a fost exhumat şi aşezat în noua biserică închinată sfintei.

În cadrul lucrărilor de restaurare a bisericii, întreprinse în anul 1599, Sfânta Cecilia a fost exhumată pentru a doua oară. De fiecare dată, sfânta era găsită neschimbată în cele trupeşti. Exhumarea a fost făcută în faţa unei mulţimi de oameni, creştini şi personalităţi ale vremii. Un sculptor a lucrat minunata statuie a sfintei, care se găseşte în biserică încă şi astăzi.

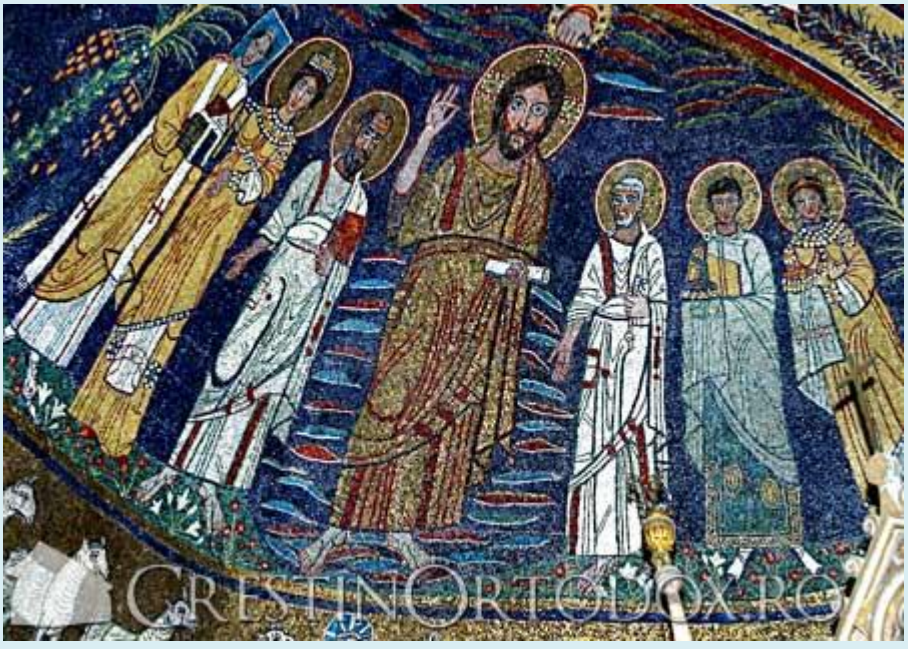

Faţada bisericii a fost adăugată în anul 1725, de către Ferdinando Fuga. Alte renovări au fost efectuate în anul 1823, incluzând coloanele navei mai în interior. Antica încăpere romană, de sub biserică, a fost excavată şi restaurată în anul 1897. O ultimă restaurare a avut loc în anul 1990.

Biserica Santa Cecilia în Trastevere - arhitectură şi podoabe

Biserica Sfânta Cecilia este o construcţie de tip basilica romană, fără transept, având însă un singur turn nordic. Clădirea este orientată spre vest, potrivit tradiţiei romane. Întreaga arhitectură de cărămidă a exteriorului se păstrează intactă, încă din secolul al IX-lea. Cu toate acestea, foarte puţin din aceasta poate fi văzută, căci adăugirile ulterioare acoperă destul de mult.

Intrarea în biserică se face trecând printr-o micuţă curte, situată în partea de est. Această curte încorporează o urnă romană. Porticul şi nartexul păstrează arhitectura şi inscripţiile aşezate în secolul al XIII-lea.

În partea stângă, imediat după intrare, se află sacristia şi scările ce duc la subsol, unde se află ruinele vechii case romane. Ruinele sunt de fapt rămăşiţele a două case romane, cu podele de mozaic, sarcofage creştine primare şi un mic muzeu. Opt coloane sunt păstrate încă în bună stare, iar o statuie a zeiţei Minerva indică rămăşiţele unui vechi cult păgân.

O criptă modernă, construită între anii 1899-1901, se află în capătul vestic al excavaţiilor. În spatele unui grilaj de fier, ce separă cripta mormântului sfintei, se află confesionarul de secol IX. Acesta păstrează mormintele celor trei sfinţi mai sus amintiţi, alături de cele ale Papilor Urban I (222-230) şi Lucius I (253-254). În spatele acestora se află mormântul original, venind chiar sub altarul central, de deasupra. Din păcate, puţine din decoraţiile de secol IX s-au păstrat până astăzi.

În interior, nava este flancată de abside şi capele laterale. Puţin din arhitectura originală a fost scoasă la lumină, în urma restaurărilor din secolul al XIX-lea. Una dintre tristele măsuri de siguranţă este incorporarea coloanelor originale în carcase de beton. Corul se află în capătul vestic, cu o criptă ce păstrează relicvele sfintei.

Martyrdom of Saint Cecilia, by Stefano Maderno, one of the most famous examples of Baroque sculpture

O capelă laterală, în capătul estic al absidei nordice face parte din bisericuţa de secol IX. Singura capelă originală inclusă în iniţiala basilică a fost construită deasupra băii casei Sfintei Cecilia. Mai multe capele au fost adăugate ulterior. Printre acestea se numără şi Capela Relicvelor, ridicată în secolul al XV-lea.

Cele mai considerabile lucrări de artă din interiorul bisericii sunt Judecata de Apoi, a lui Pietro Cavallini (1293)

The Last Judgment (detail of the apostles), by Pietro Cavallini

şi baldachinul lui Arnolfo di Cambio, de deasupra altarului (1200).

Ciborium attributed to Arnolfo di Cambio

Alături de acestea două, nu putem trece cu vederea statuia din marmură albă a Sfintei Cecilia. Aceasta, aflată în faţa corului, este opera sculptorului Ştefano Maderno. Poziţia trupului este aceea care a fost văzută în anul 1599, la exhumare.

În faţa statuii, pe podea, un mozaic păstrează inscripţia autorului, care dă mărturie astfel: "Priviţi trupul Sfintei muceniţe Cecilia, pe care eu însumi l-am văzut zăcând în mormânt, neputrezit. În această bucată de marmură am imortalizat poziţia în care aceasta a fost găsită în mormânt."

Mozaicul din bolta absidei centrale este unul impresionant. Datând încă din secolul al IX-lea, acesta înfăţişează cea de-A Doua Venire a Mântuitorului. Lucrarea cuprinde un număr de mai multe personaje. Hristos şade în centru, iar apostolii şi sfinţii stau în laterale.

La baza mozaicului, se păstrează încă inscripţia, care zice: "Această casă spaţioasă păstrează mozaicul lucrat din mulţime de pietre emailate. Această hală, care a fost în vremurile antice dărâmată, a fost reconstruită de către generosul prelat Paschal, într-o mai bună şi mai rezistentă formă. Adormind în

Domnul, acesta s-a aşezat cu trupul lângă trupurile sfinţilor mucenici din criptă. Roma este nobilă, întotdeauna triumfătoare şi veşnic cinstită."

FRANCISCVS · TITV · SANCTÆ · CÆCILIÆ · CAR · DE · AQVAVIVA

SANCTA
CÆCILIA

SANCTA
AGNES

CAR·DE AQVAVIVA

PAVLVS · TT · S · CAECILIAE

(Foto) Paşi de pelerini la moaştele Sfintei muceniţe Cecilia în Trastevere, Roma

foto: Magda Buftea

Sfânta muceniţă Cecilia provine dintr-o famile nobilă de romani şi a fost martirizată în secolul al III-lea. Ea a fost înmormântată în Catacombele Sfântului Calist. În 821 moaştele sale au fost transferate la Trastevere, în biserica dedicată sfintei.

© doxologia.ro

FRANCISCVS · TITV · SANCTÆ · CÆCILIÆ · CAR · DE · AQVAVIVA
© doxologia.ro

FRANCISCVS · T
© doxologia.ro

VIETATO CALPESTARE
© doxologia.ro

FRANCISCVS · TITV · SA · TÆ · CÆCI · CAR · DE · AQVAVIVA
© doxologia.ro

FRANCISCVS · TITV · SA · TÆ · CÆCI · CAR · DE · AQVAVIVA
NON POTABILE
© doxologia.ro

SANCTÆ CÆCILIÆ CA
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

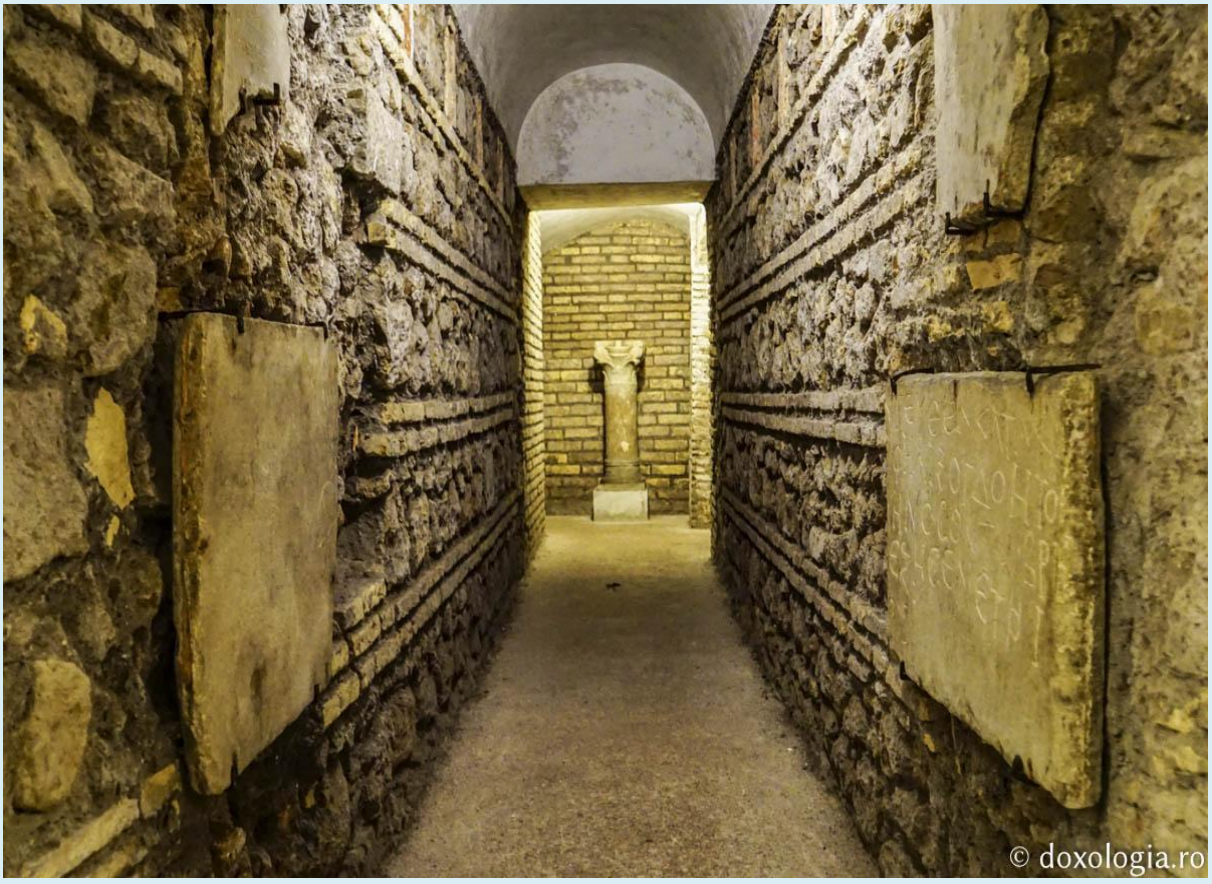
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

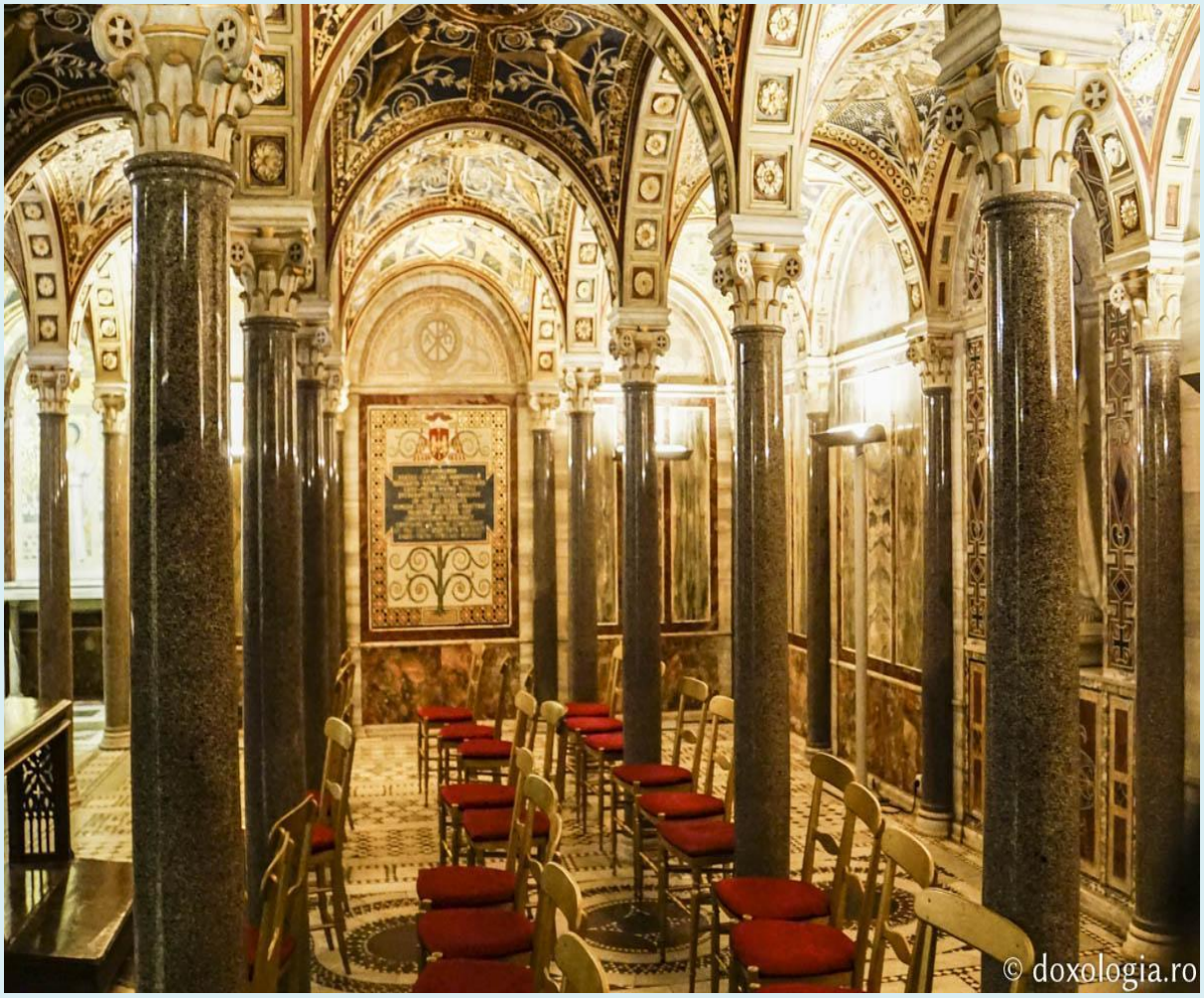
© doxologia.ro

© doxologia.ro

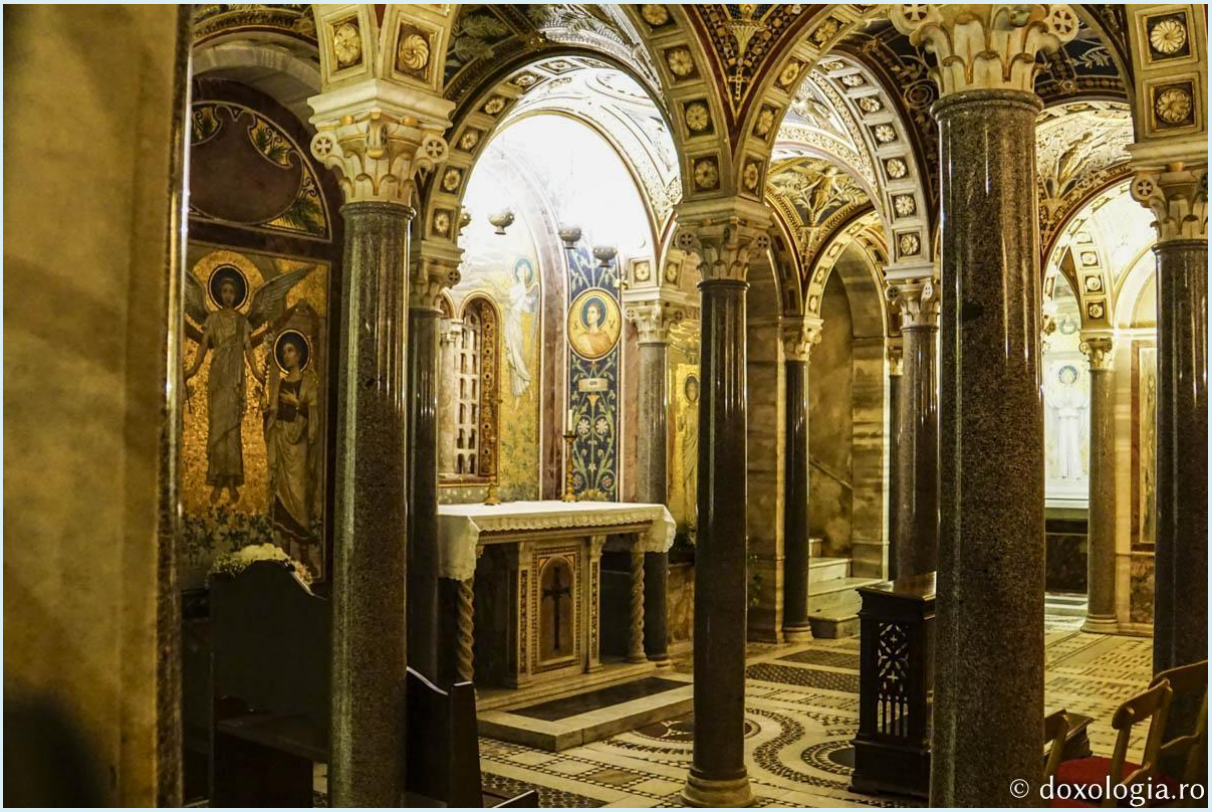
© doxologia.ro

(Foto) Catacombele Sfântului Calist din Roma - Cripta Sfintei muceniţe Cecilia

Catacombele Sfântului Calist sunt printre cele mai mari şi cele mai importante catacombe din Roma.

Sfânta muceniţă Cecilia provine dintr-o famile nobilă de romani şi a fost martirizată în secolul al III-lea. Ea a fost înmormântată în Catacombele Sfântului Calist, exact unde se află acum statuia sfintei, în Cripta Sfintei Cecilia. În 821 moaștele sale au fost transferate la Trastevere, în biserica dedicată sfintei.

CATACOMBE
S.CALLISTO

CATACOMBE
S. CALLISTO

CATACOMBE
S. CALLISTO

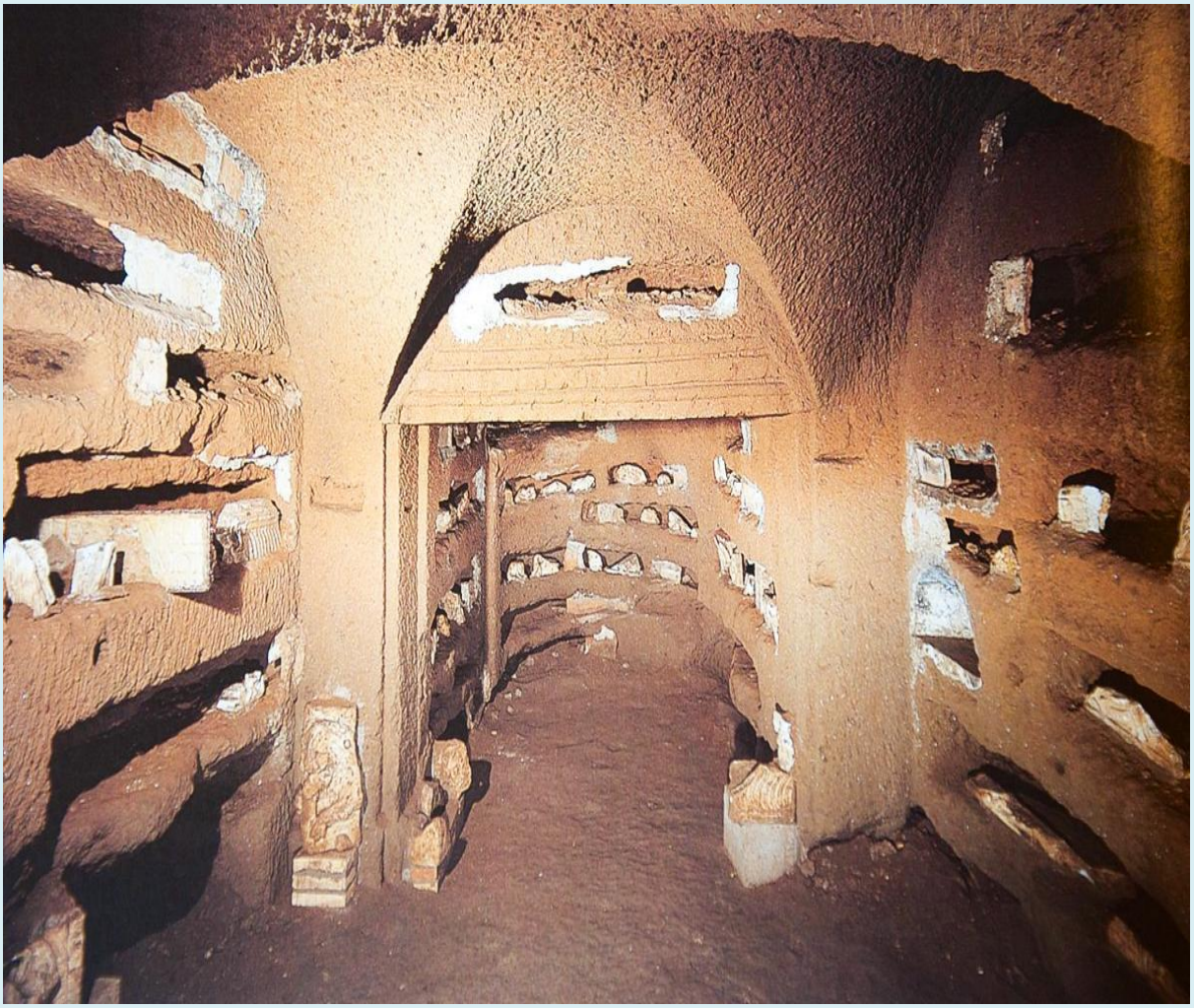

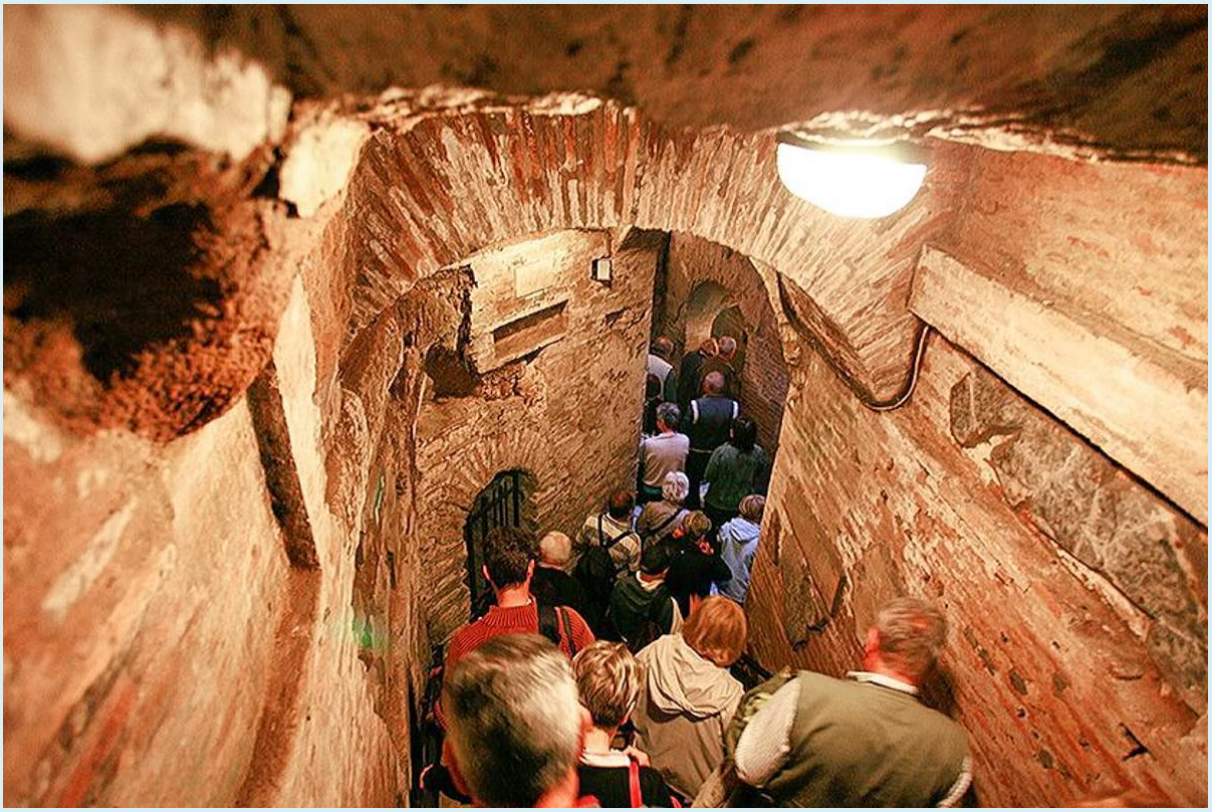

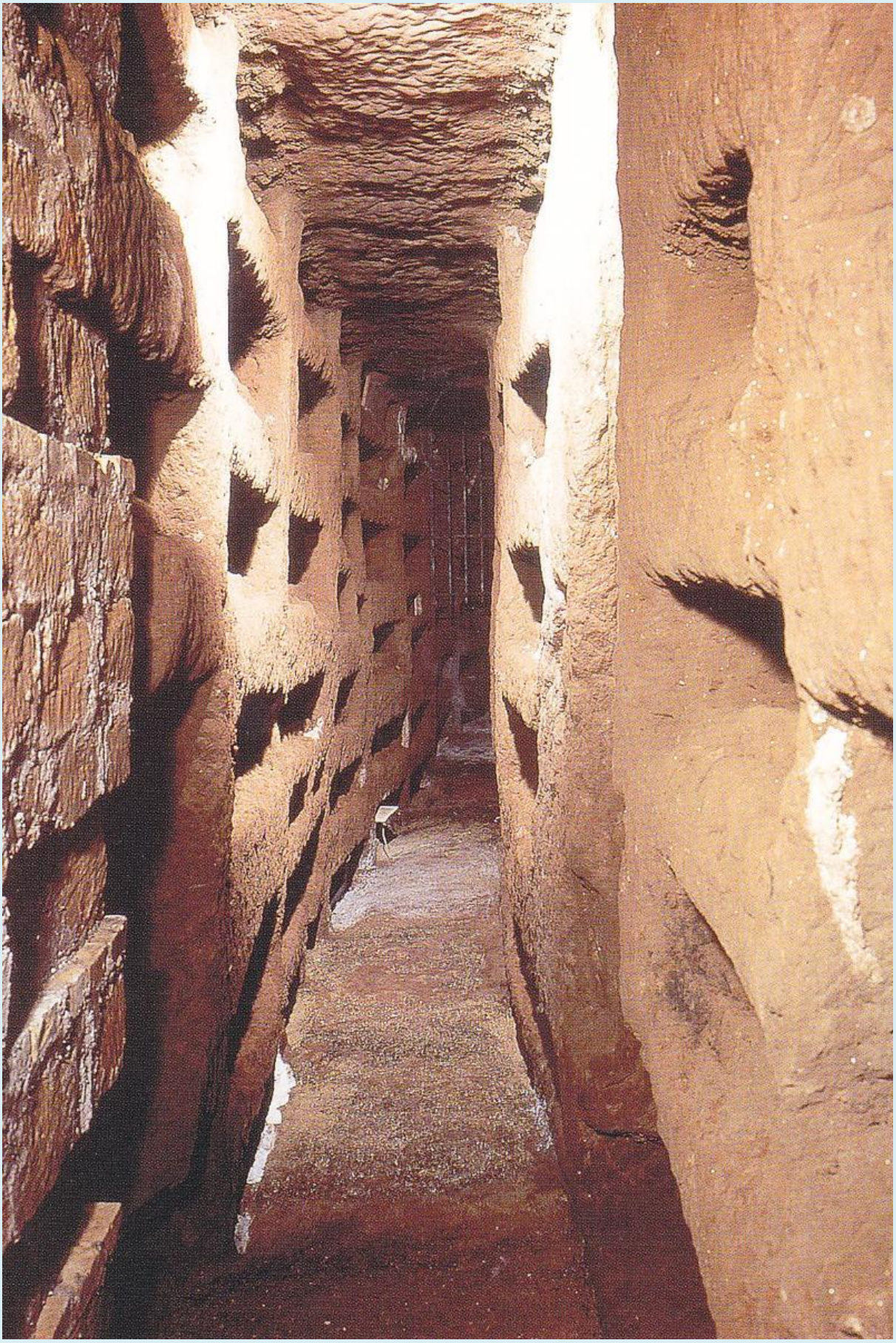

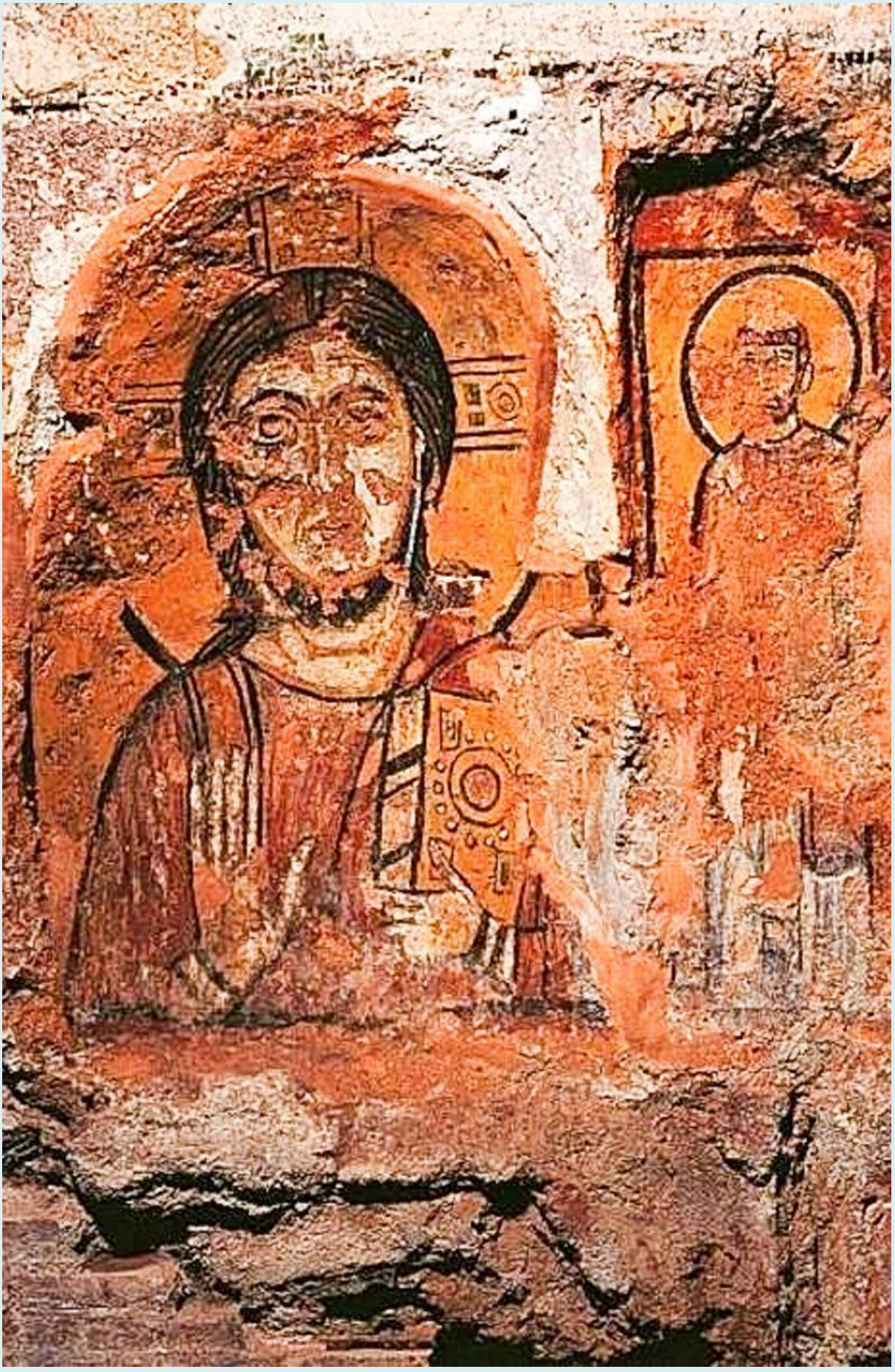

Arhidiacon Sebastian Serdaru - Catacombele romane leagănul Bisericii din Roma

Este minunat felul în care Dumnezeu a avut grijă de Biserica Sa! Catacombele sunt leagănul Bisericii din Roma. Comunitatea creştină de acolo s-a născut în ele. Timp de două secole, acele galerii au fost locul săvârşirii Sfintei Jertfe. Acei pereţi au ascultat rugile înnăbuşite de plâns ale celor care şi-au găsit speranţa în viaţa de veci. Timp de trei secole, în ele şi-a aflat mormântul întreaga creştinătate a Romei.

Catacombele Sfântului Callist - Cripta Sfintei muceniţe Cecilia

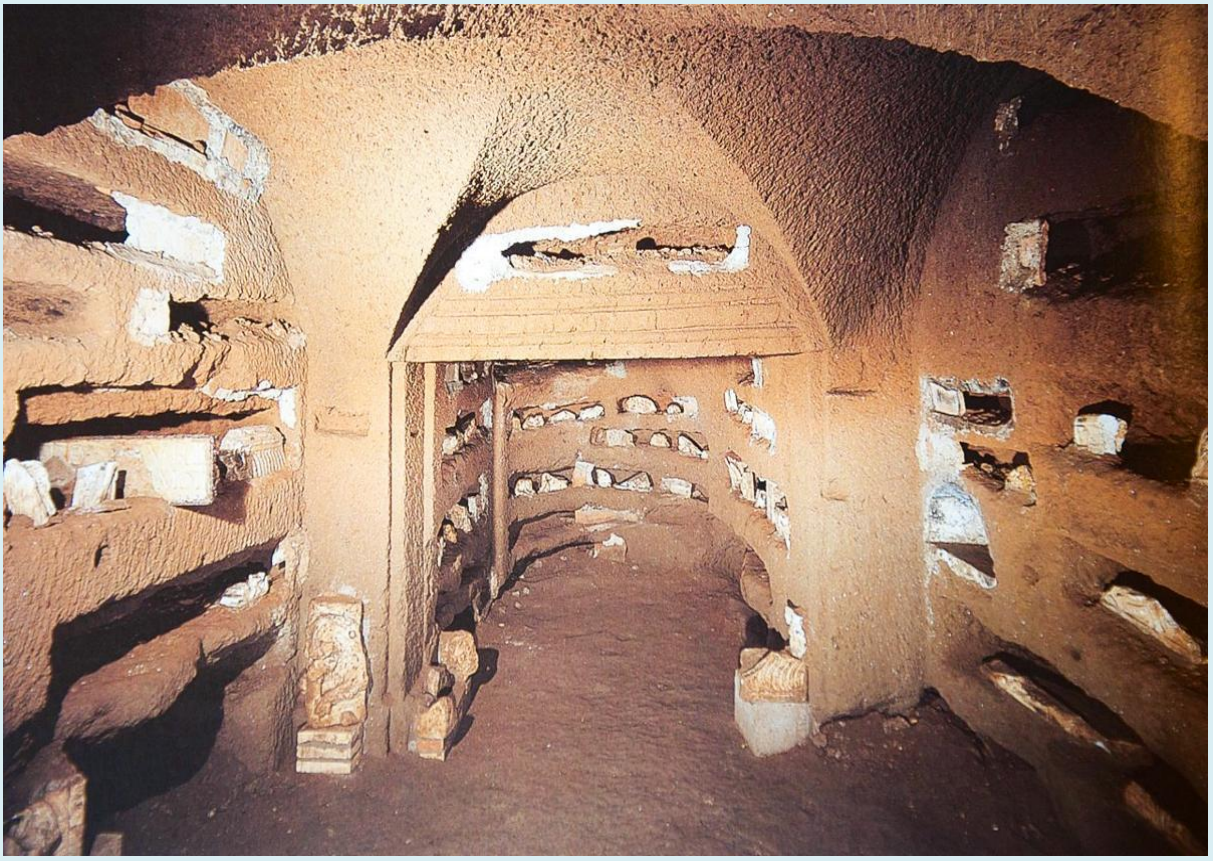

Catacombele Sfântului Callist

Catacombele Sfântului Callist

Catacombele Sfântului Callist

Ad catacumbas este numele unei depresiuni de pe Via Appia, situată la ieşirea din Roma, şi provine din transcrierea unei expresii greceşti care înseamnă lângă adâncitură (în apropiere se afla o carieră de piatră, iar catacombele sunt săpate în solul vulcanic din jurul Romei). Stratul geologic de tuf poros şi granular a fost cel care a permis săparea acestor catacombe, căci nici nu se surpă, nici nu poate fi pătruns de apă, iar puzzolana este o rocă vulcanică nisipoasă, uşor de excavat. În această zonă a Campaniei, romanii au săpat cariere pentru procurarea materialelor de construcţii.

Dar se crede că aceste săpături subterane sunt cu mult mai vechi, poate chiar din perioada etruscă, de la care romanii au moştenit aceste meleaguri.

Totuşi, de câte ori se vorbeşte despre catacombe, de obicei se face referire la catacombele romane. În secolul I d.Hr., comunităţile evreieşti stabilite în Roma au transfomat câteva galerii în cimitire, iar în secolul al II-lea creştinii au început să le folosească pentru acelaşi motiv. De la început, aceste galerii au fost numite coemeteria sau dormitoria, căci pentru primii creştini ele reprezentau doar locuri de odihnă, de somn, din care vor fi treziţi la Învierea de Apoi.

Locuri de înmormântare şi de întâlnire pentru creştinii primelor veacuri, locuri de amintire a jertfei martirilor şi de rugăciune către aceştia pentru creştinii de astăzi, catacombele continuă să fie până în zilele noastre locuri pline de taină, purtătoare ale mesajului creştinismului primar peste veacuri.

La Roma s-au descoperit 40 de catacombe, fiecare dintre ele având câte un labirint de galerii subterane ce duceau către o serie de încăperi. În multe încăperi se aflau cubicula, acele cavouri care adăposteau membrii adormiţi ai aceleiaşi familii. Când sunt mai largi şi mai încăpătoare, aceste cavouri (de fapt camere mortuare) poartă numele de cripte. Se crede că, iniţial, oamenii bogaţi deţineau pe proprietăţile lor astfel de încăperi subterane sau hipogee (morminte subterane care pot avea mai multe camere), care mai apoi au fost unite între ele prin galerii. Mulţi creştini doreau să fie îngropaţi lângă martiri, aşa că în jurul mormintelor sfinţilor tunelurile devin foarte largi, pentru ca să poată fi îngopaţi cât mai mulţi adormiți în Domnul.

În perioada aceea, la Roma cimitirele nu puteau fi situate decât la marginea oraşului. Aşa că pe pământurile donate de patricienii bogaţi creştinii au săpat kilometri întregi de tuneluri şi coridoare (360 km după unele estimări), legate între ele prin galerii în care se găsesc mormintele aliniate pe mai multe rânduri. Săpătorii în nisip, arenarii, erau foarte pricepuţi şi dintre ei s-au distins mai apoi acei fossores. Aceştia se ocupau de proiectarea, săparea şi împodobirea catacombelor, şi tot ei se ocupau cu distribuirea locurilor de înmormântare. Locul lor în comunitatea primară era foarte important, căci erau mai mult decât simpli

gropari (ei au fost cei care au proiectat unele catacombe, care se întind pe atât de mulţi kilometri). Ei au avut înţelepciunea să sape coridoarele labirinturilor subterane, ocolind atât hipogeele păgâne, cât şi solul roşiatic din care romanii scoteau pietrele pentru clădiri. De aceea, catacombele nu sunt legate între ele, ca un singur tunel, căci pământul nu permite acest lucru. (…)

Este minunat felul în care Dumnezeu a avut grijă de Biserica Sa! Catacombele sunt leagănul Bisericii din Roma. Comunitatea creştină de acolo s-a născut în ele. Timp de două secole, acele galerii au fost locul săvârşirii Sfintei Jertfe. Acei pereţi au ascultat rugile înnăbuşite de plâns ale celor care şi-au găsit speranţa în viaţa de veci. Timp de trei secole, în ele şi-a aflat mormântul întreaga creş-tinătate a Romei.

(Arhidiacon Sebastian Serdaru, Catacombele romane, pp. 35-37)

Arhidiacon Sebastian Serdaru - Catacombele lui Callist (papă în sec. III)

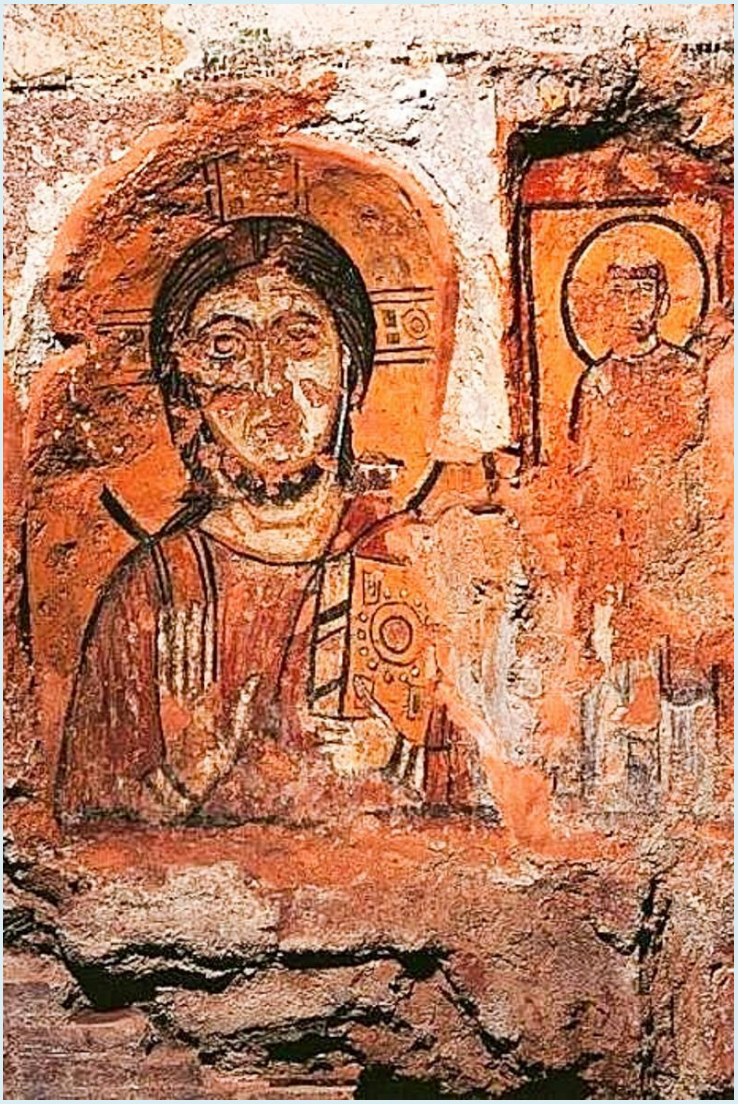

Catacombele Sfântului Calist din Roma

Adevărate monumente ale credinţei şi artei creştine, catacombele lui Callist, sunt cele mai vechi şi mai mari, aşa că sunt şi cele mai vizitate. Galeriile catacombei măsoară peste 7 km şi sunt săpate la 20 m sub sol, cuprinzând 4 niveluri.

Aici se află cripta primilor papi (Ponţian, Anter, Fabian şi alţii), mormintele Sfinţilor martiri Cecilia (sec. III), Lucina, Eusebiu, Gaius, precum şi al Sfântului Tarciziu, copilul care a fost ucis în timp ce ducea Sfânta Împărtăşanie de la catacombe la închisoarea creştinilor care urmau să fie ucişi (din acest motiv i se spune „Sfântul Euharistiei”).

Catacombele lui Callist se împart în cinci părţi: partea cea mai veche, numită cripta Lucinei, cimitirul Sfintei Cecilia şi al lui Callist, în care se găseşte cripta

papilor, şi camera Tainelor (sau a Sacramentelor), partea liberiană, în care s-au găsit mai multe inscripţii pe timpul papei Liberiu, cimitirul lui Marcu şi al Balbinei şi partea numită de către de Rosi, Santa Sotera.

Sfântul Callist a fost episcopul Romei între anii 217-222. El s-a născut în anul 155 în cartierul Trastevere, din Roma, ca fiu al lui Domiţiu, care era sclav în casa lui Carpofor (un înalt funcţionar al împăratului Comodus). Bucurându-se de aprecierea stăpânului său, i-a fost încredinţată administrarea bunurilor materiale ale acestuia. Dar în urma unor neînţelegeri a fost condamnat să învârtă o piatră de moară. Încercând să-şi facă dreptate împotriva celor care l-au ruinat, aceştia l-au denunţat că este creştin şi au obţinut condamnarea lui la biciuire şi deportarea în Sardinia, „ad metalla", pentru a lucra la minele de metale sau carierele de piatră. Această pedeapsă era atât de cruntă, încât Biserica îi considera martiri pe cei trimişi acolo şi încerca din răsputeri să le vină în ajutor.

Prin intervenţia unei nobile doamne, Marcia, se pare că împăratul Comodus i-a eliberat pe toţi creştinii condamnaţi. Callist nu s-a mai întors la Roma ci s-a stabilit la Antium, unde trăia din ajutorul pe care Biserica îl dădea celor care suferiseră pentru credinţă.

În anul 203, papa Zefirin, cunoscând calităţile lui Callist, îl cheamă la Roma şi-l ridică la treapta preoţiei, încredinţându-i de asemenea administrarea cimitirului donat Bisericii de către familia Ceciliilor.

Prin grija lui Callist, Biserica Romană a obţinut dreptul de proprietate în faţa legilor romane (se pare că acesta este primul act oficial care consemnează existenţa comunităţii creştine din Roma).

Datorită îngrijirii lui Callist, cimitirul a fost extins şi înfrumuseţat, devenind renumitele „catacombe ale Sfântului Callist".
În anul 217, la moartea papei Zefirin, clerul din Roma, ţinând cont de calităţile lui Callist, l-a ales ca urmaş al acestuia în episcopat, trecând peste faptul că provenea dintr-o familie de sclavi.

Una dintre problemele cu care comunitatea creştină de atunci se confruntă era validitatea căsătoriei între persoane pro-venind din clase sociale diferite, sau între clavi şi oamenii liberi. Cu toate că legea romană nu recunoştea aceste căsătorii, papa Callist, în numele egalităţii între oameni şi a libertăţii aduse prin mântuire, a declarat că în faţa Lui Dumnezeu aceste căsătorii sunt admise.

După cinci ani de episcopat, Callist a fost asediat în casa sa din Trastevere şi aruncat pe fereastră într-o fântână din apropiere, în ziua de 14 octombrie a anului 222. Trupul lui a fost aşezat în catacombele Sfântului Calepod şi apoi

mutat în Bazilica Santa Maria din Trastevere, ridicată de papa Iuliu I pe locul unde a fost martirizat Sfântul papă Callist.

La jumătatea secolului al III-lea, papa Leon al IV--lea, a încredinţat moaştele lui contelui Everard, care le-a dus în Franţa.

Numele de „Callist”provine din limba greacă şi înseamnă „frumos”; are şi forma feminină de Callista. O altă formă a numelui este şi Calistrat (kalos-frumos şi stratos-armată).

(Arhidiacon Sebastian Serdaru, Catacombele romane, pp. 47-48)

Icoane

Sfinţii apostoli Filimon şi Arhip şi Sfânta muceniţă Cecilia - Icoană sec. XX, Grecia - Colecţia Sinaxar la Sfinţii zilei (icoanele litografiate se găsesc la Catedrala Mitropolitană din Iaşi)

Sf. Ap. FILIMON
Sf. Mc. CECILIA
Sf. Ap. ARHIP
22 noiembrie

22 noiembrie

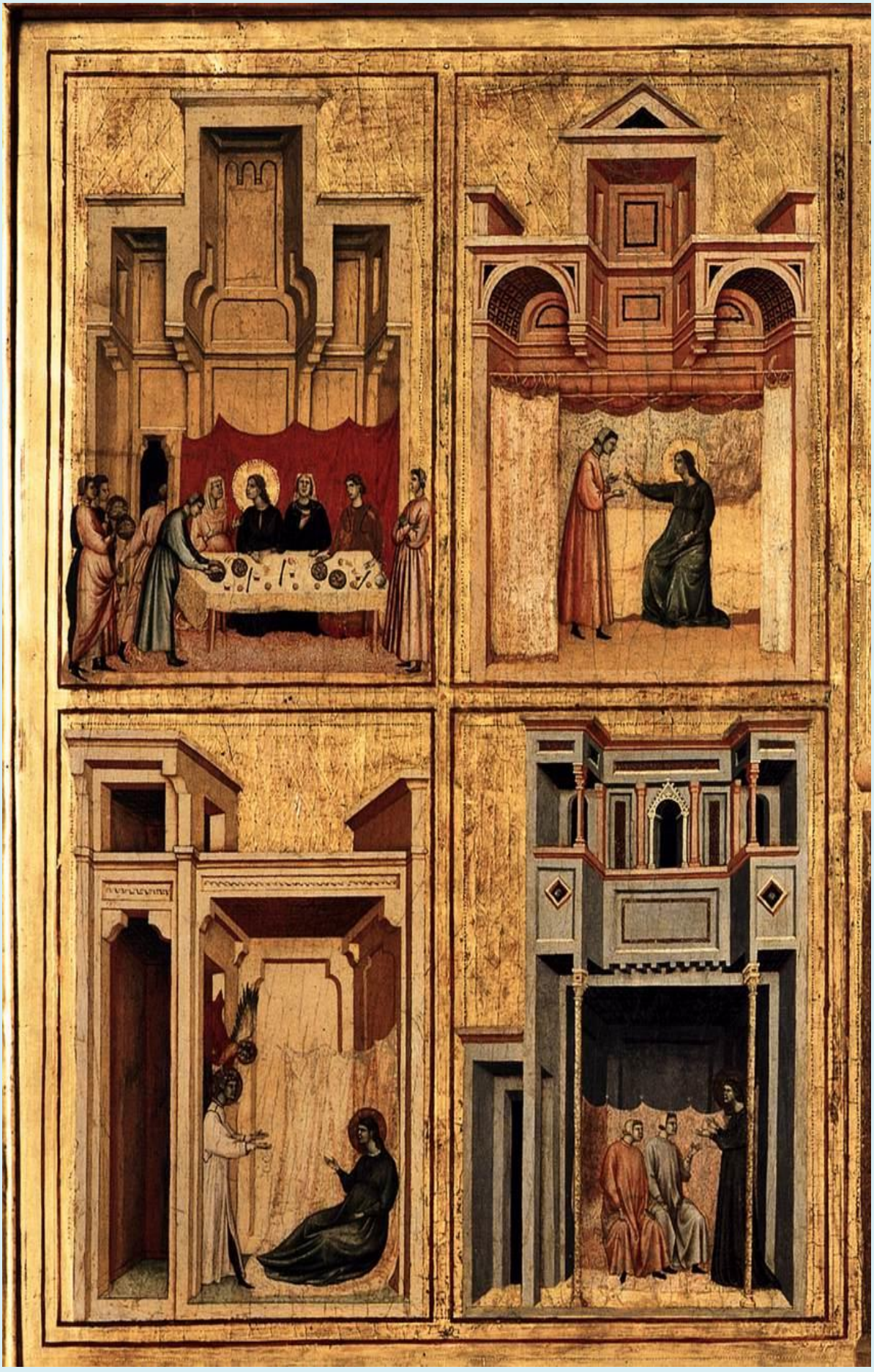

SAINT
CECILIA

SANTA CECILIA

Η
ΑΓΙΑ
ΚΑΙΚΙΛΙΑ
ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΣ

Sf. Mc.
Cecilia

SAINT
CECILIA

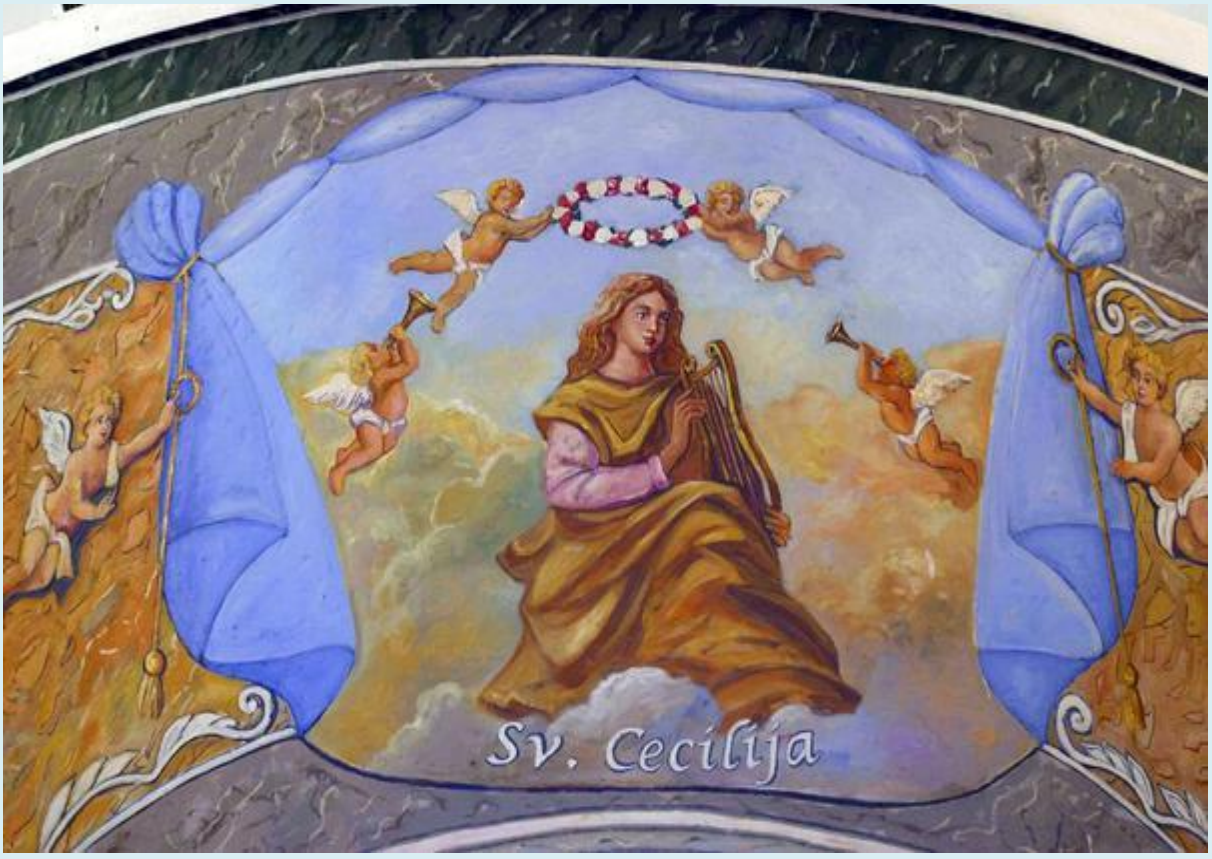
Sv. Cecilija

SAINT
CECILIA
OF
ROME

SF MC.
CECILIA

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΤΙΒΟΥΡΤΙΟΣ
Η ΑΓΙΑ ΚΙΚΙΛΙΑ

SAINT
OF ROME
CECILIA

SAINT
CECILIA
OF
ROME

SAINT
CECILIA

SAINTE CECILE

SAINT
CECIL
I
A

SANCTA CECELIA

SANCTA
CECILIA
Cæci·li·a·Dom
immacu·lá·tu
Ale·ri·a·nu
um Ange·lo o nantar
argumentosa
Cæci·li·a

SAINT CECILIA

St. Cecilia
SASSOFERRATO
NO DATE

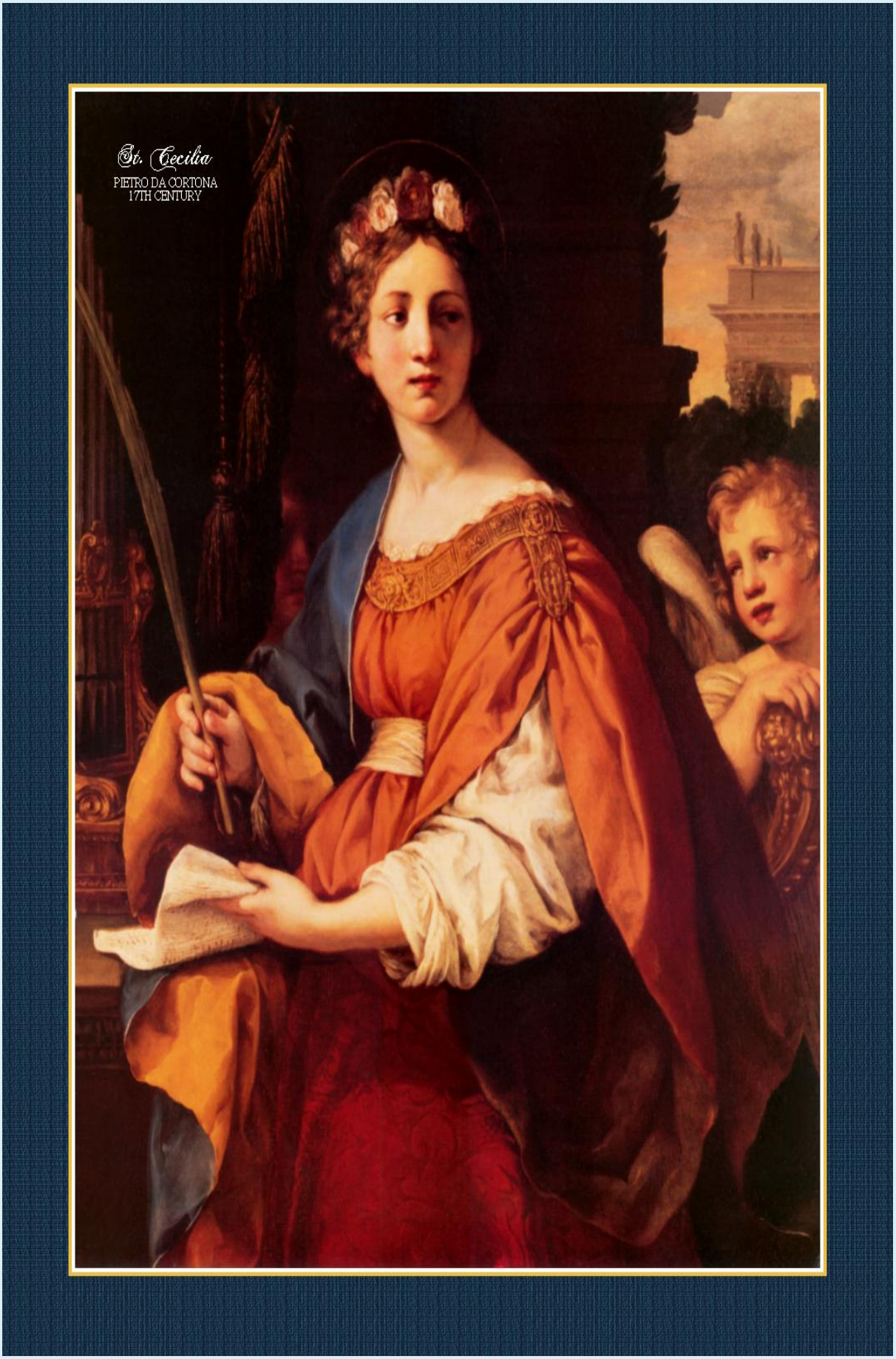
St. Cecilia
PIETRO DA CORTONA
17TH CENTURY

St. Cecilia
JOHN STRUDWICK
1849-1937

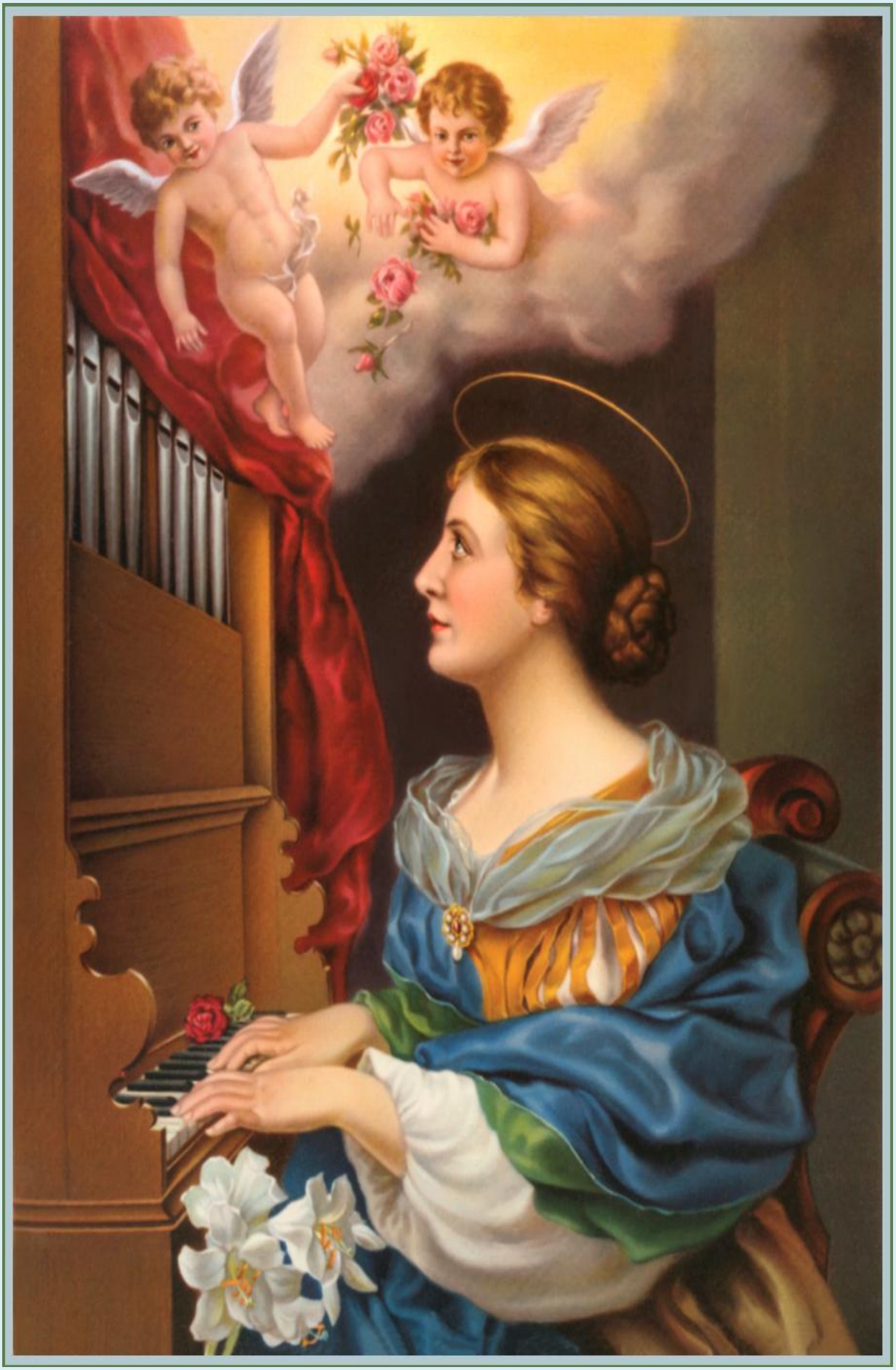

Św. Cecylia

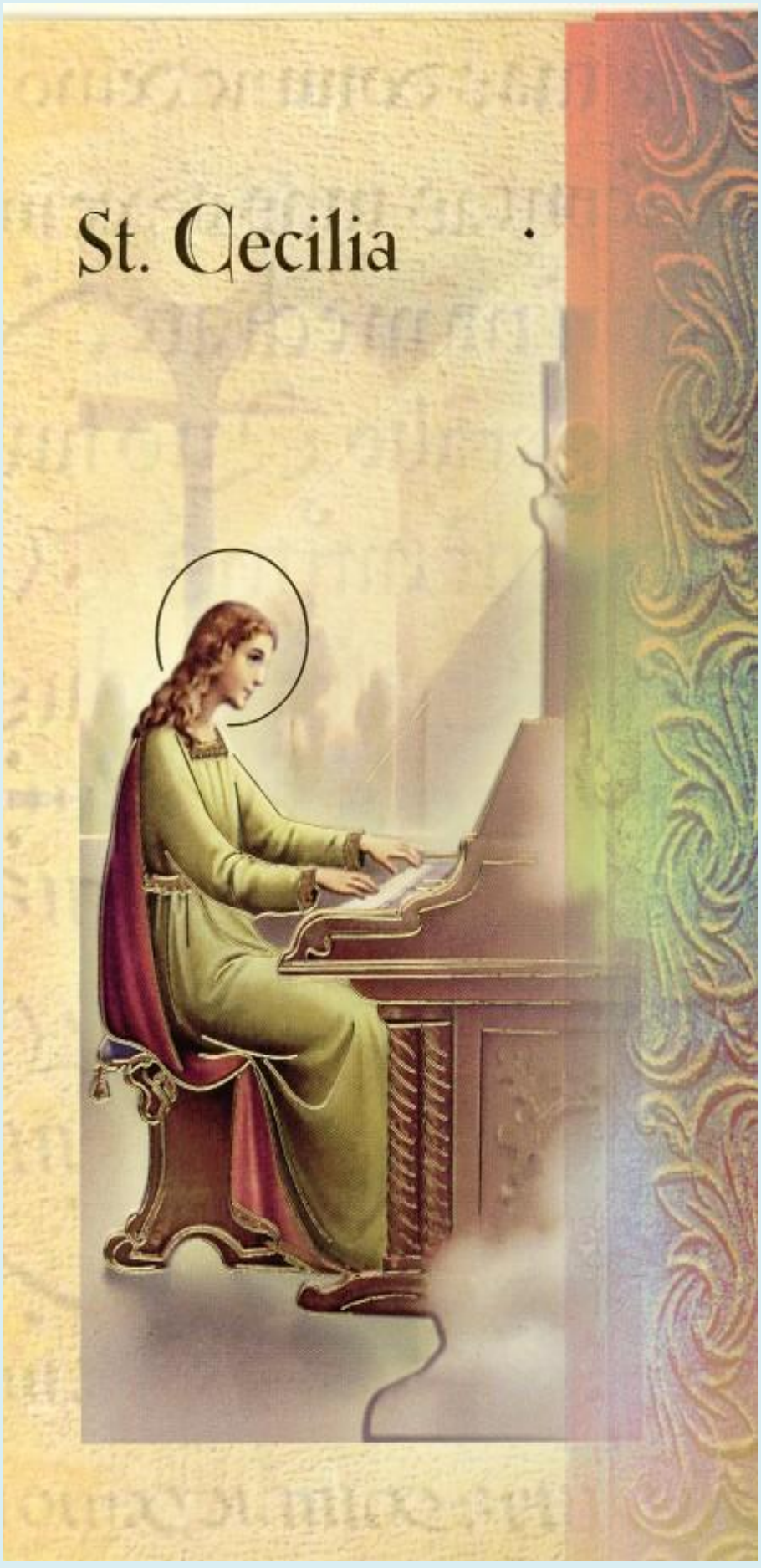
St. Cecilia

St. Cecilia
CARLO DOLCI
1616

St. Cecilia
GIOVANNI LANFRANCO
1620

To the Glory of God

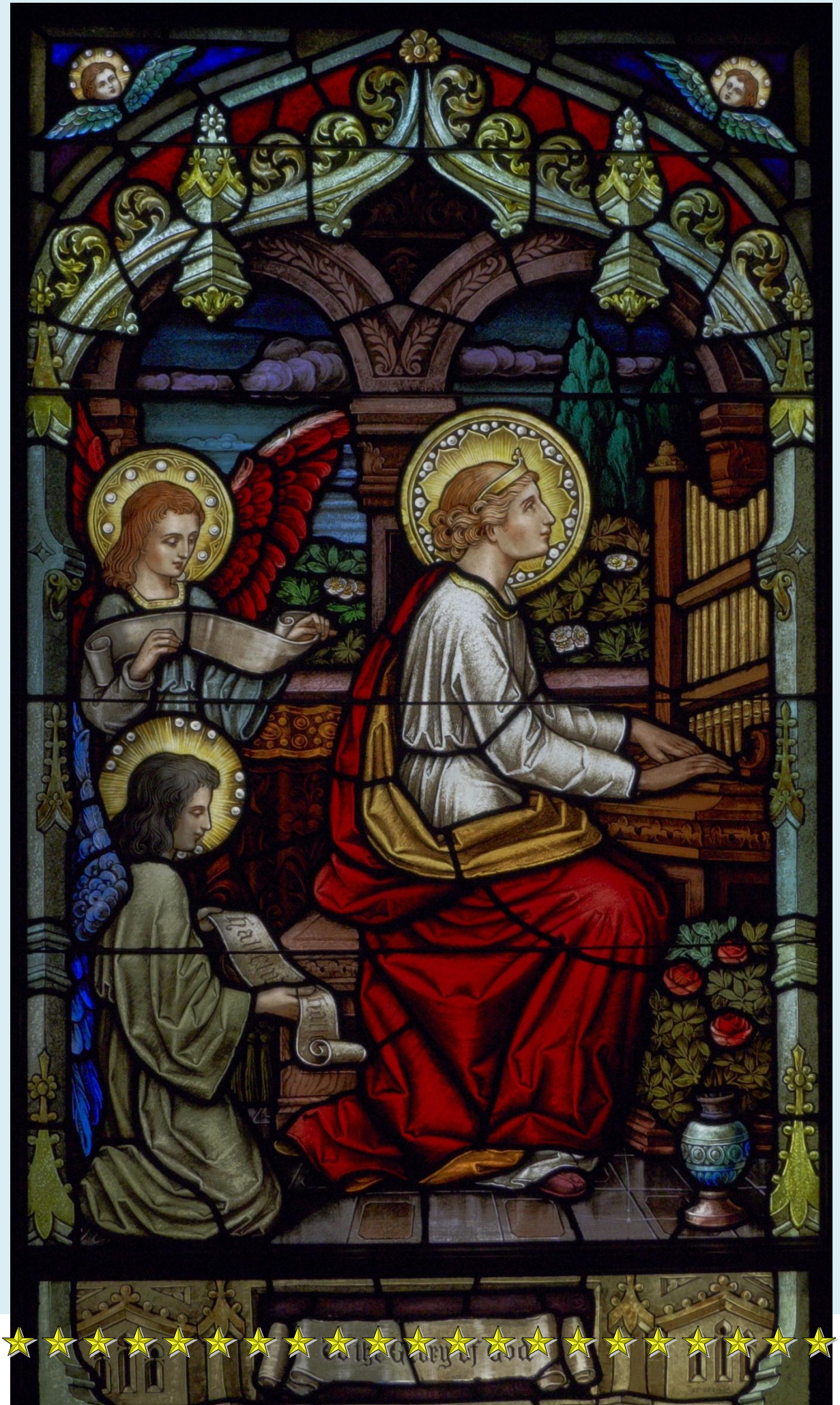

St. Cecilia

S. Cäcilia.
Das schönste Lied, dem Herrn zur Ehr',
Sei unser Herz und Leben!
Wenn das Ihn preist, kann kaum Ihn mehr
Der Engel Chor erheben!

S·CECILIA

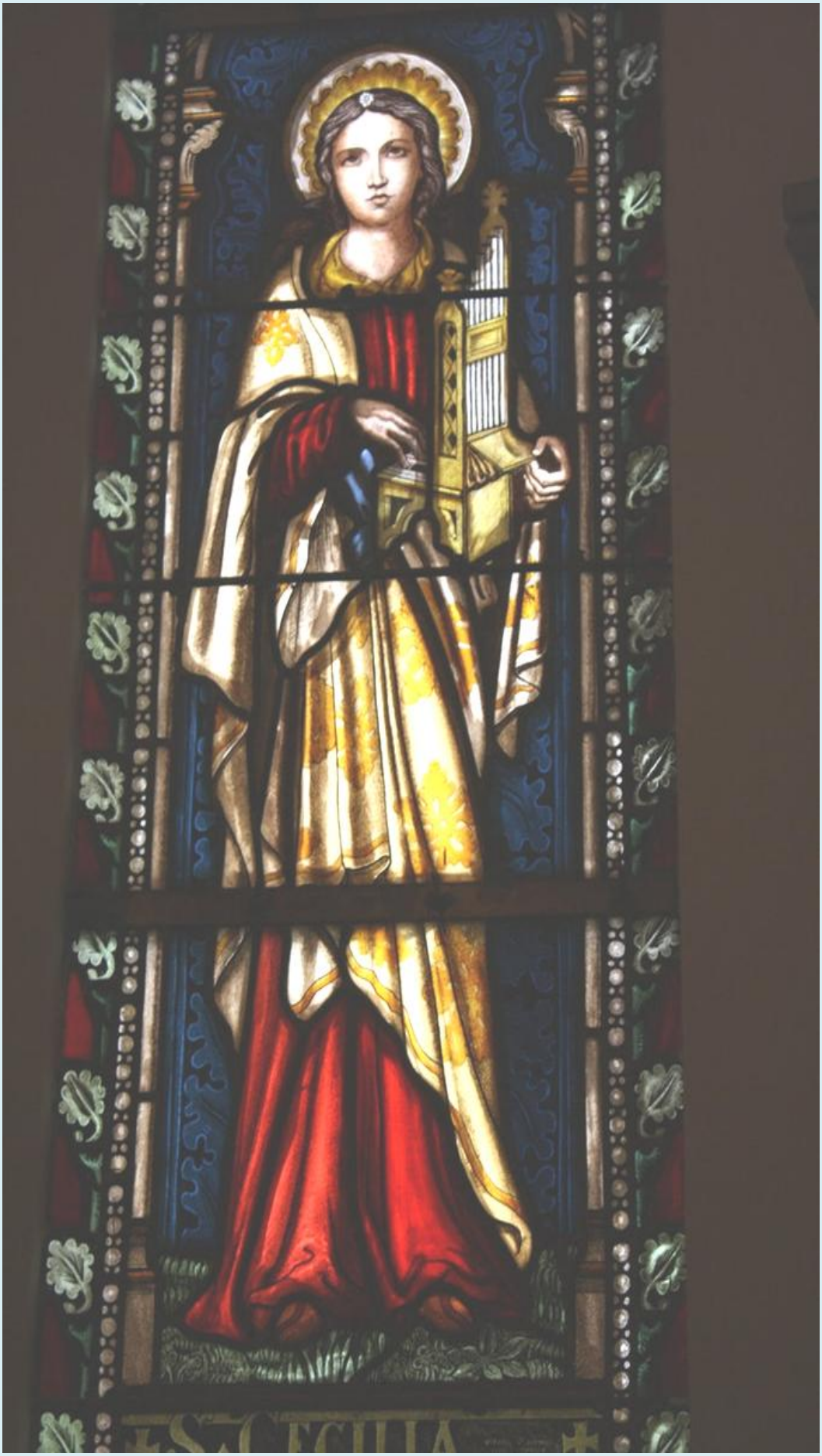

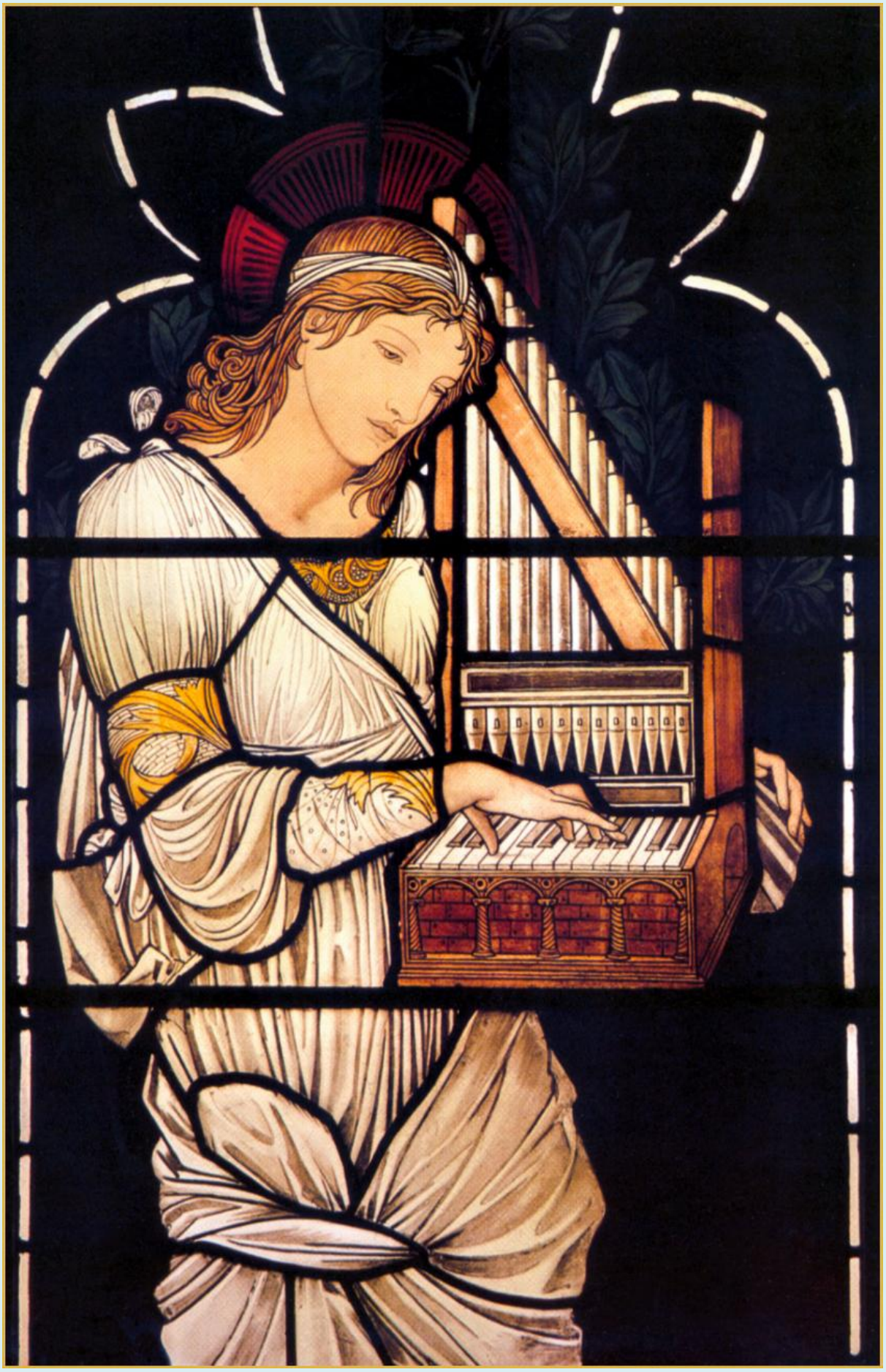

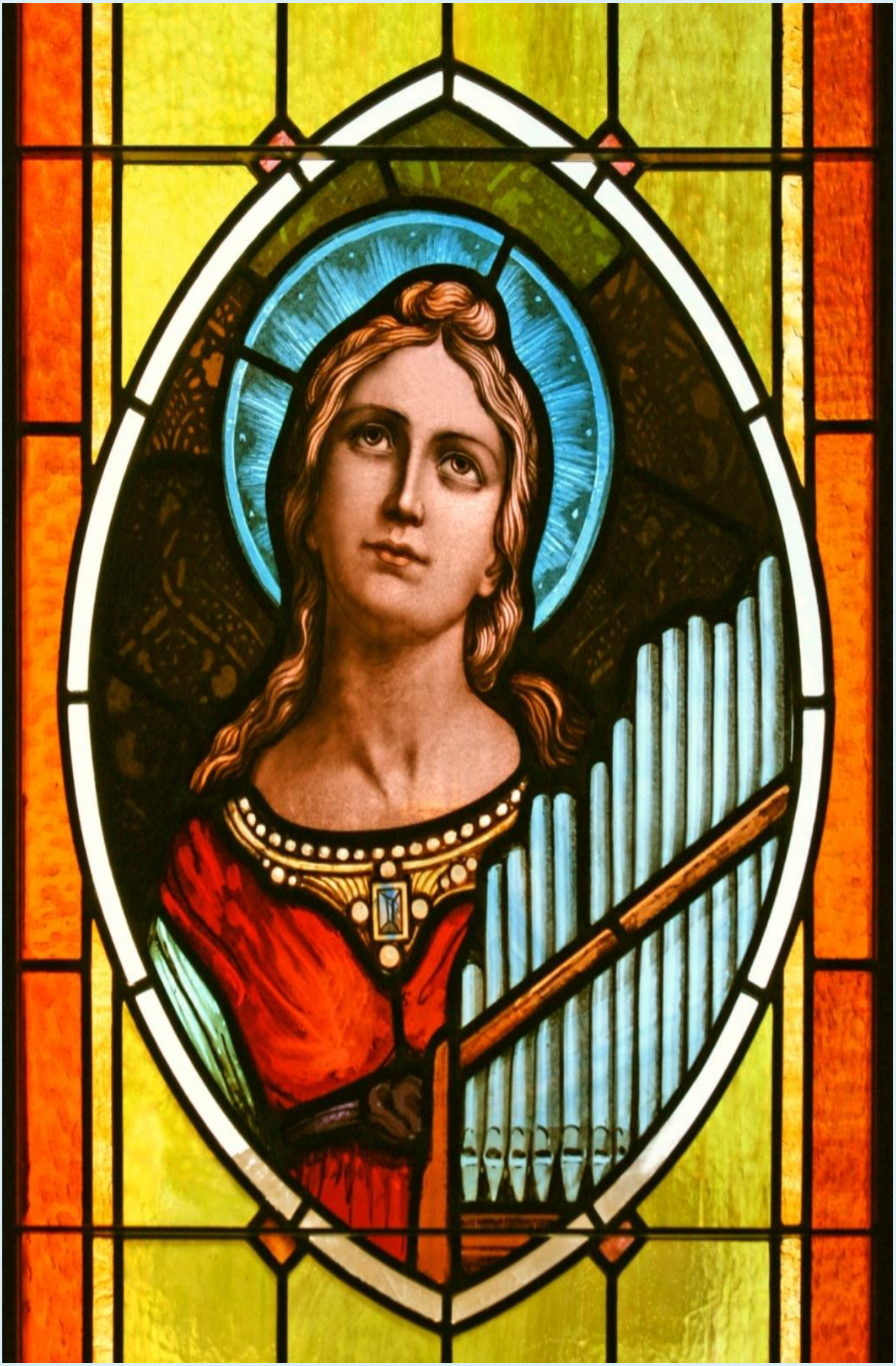

ST CECELIA
ST GREGORY

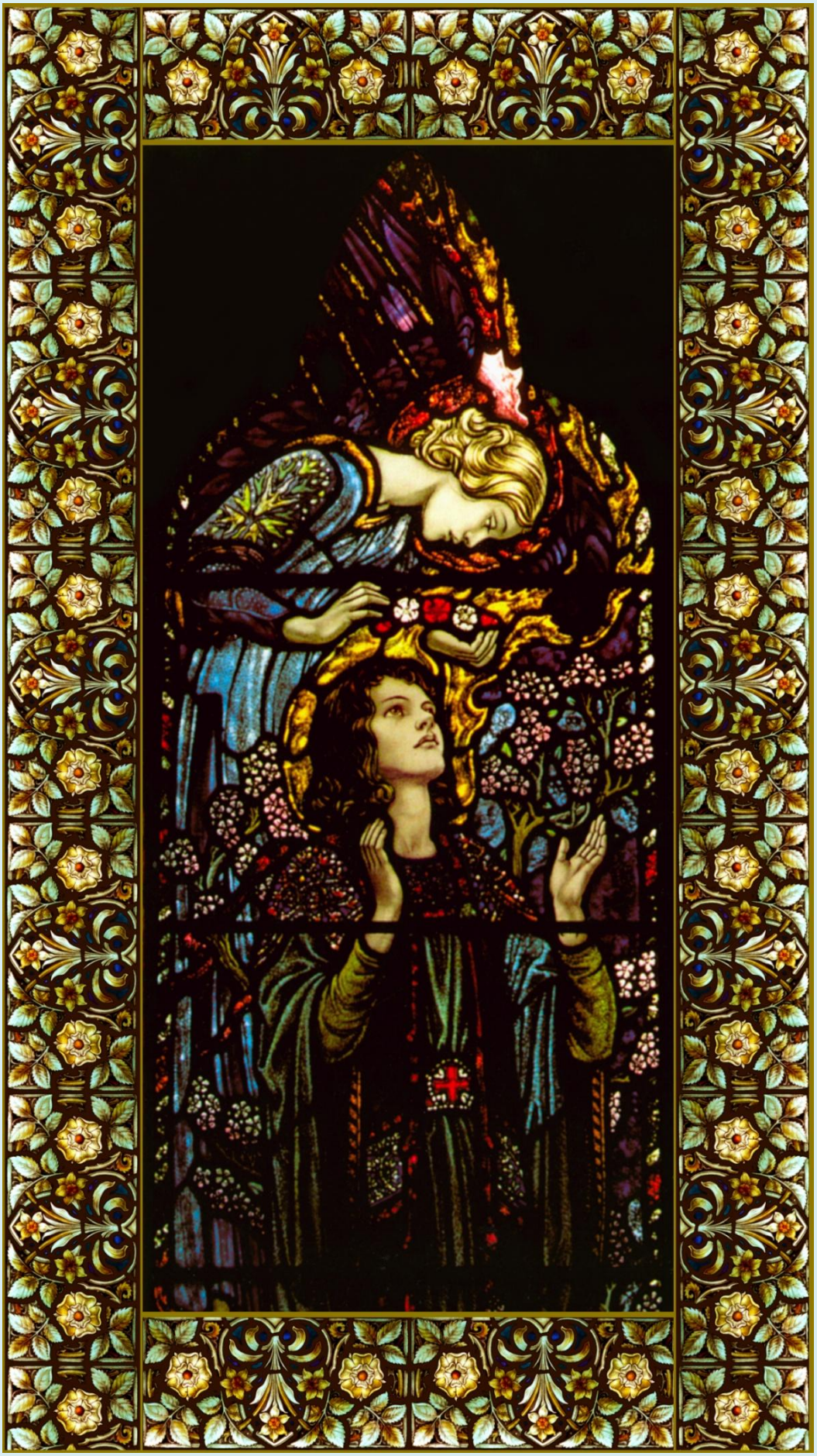

St Cecilia
STAINEDGLASSINC.COM

DONATED BY ISABEL Mc COURTNEY
IN MEMORY OF
DECEASED MEMBERS OF
Mc COURTNEY FAMILY.

SANCTA
AGNES

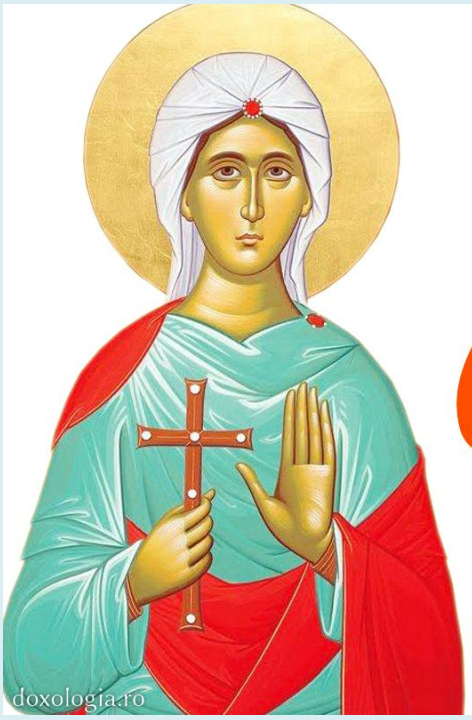

22 Noiembrie

Sfânta Muceniță

Cecilia

canon
icoane fotografii articole

Sănătate trupească și sufletească le dorim tuturor celor ce poartă numele Sfintei Mucenițe Cecilia
La mulți ani!
BASILICA.RO

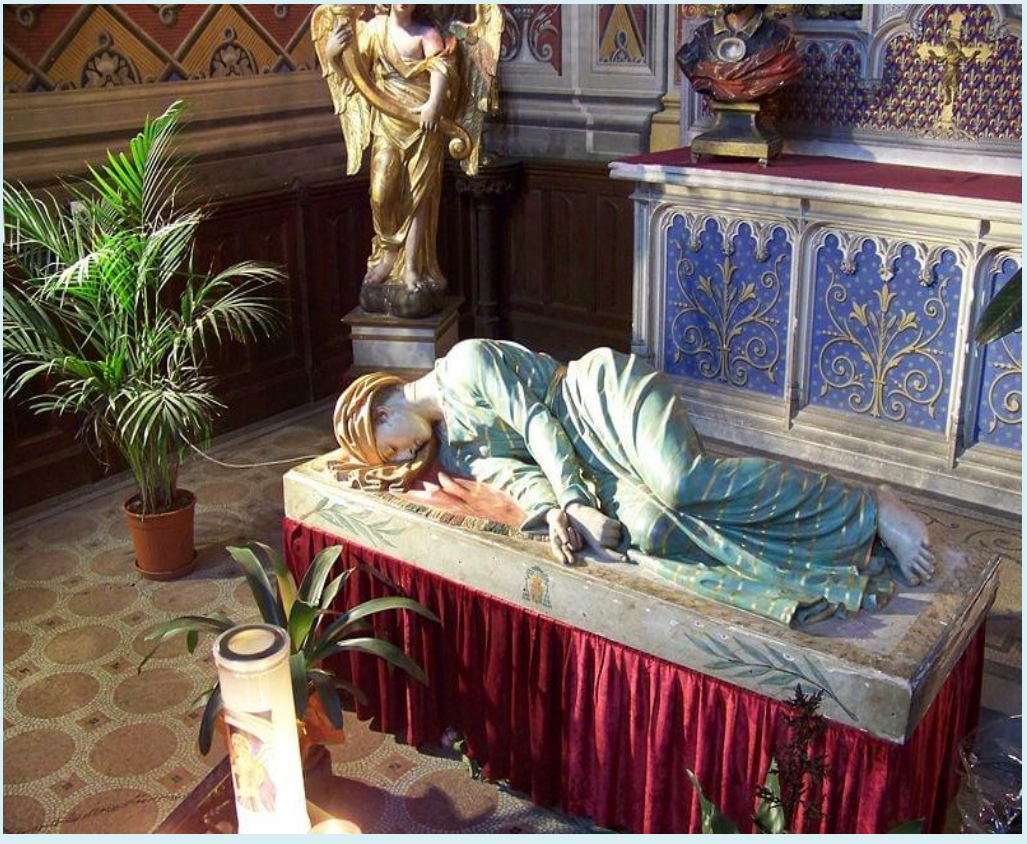

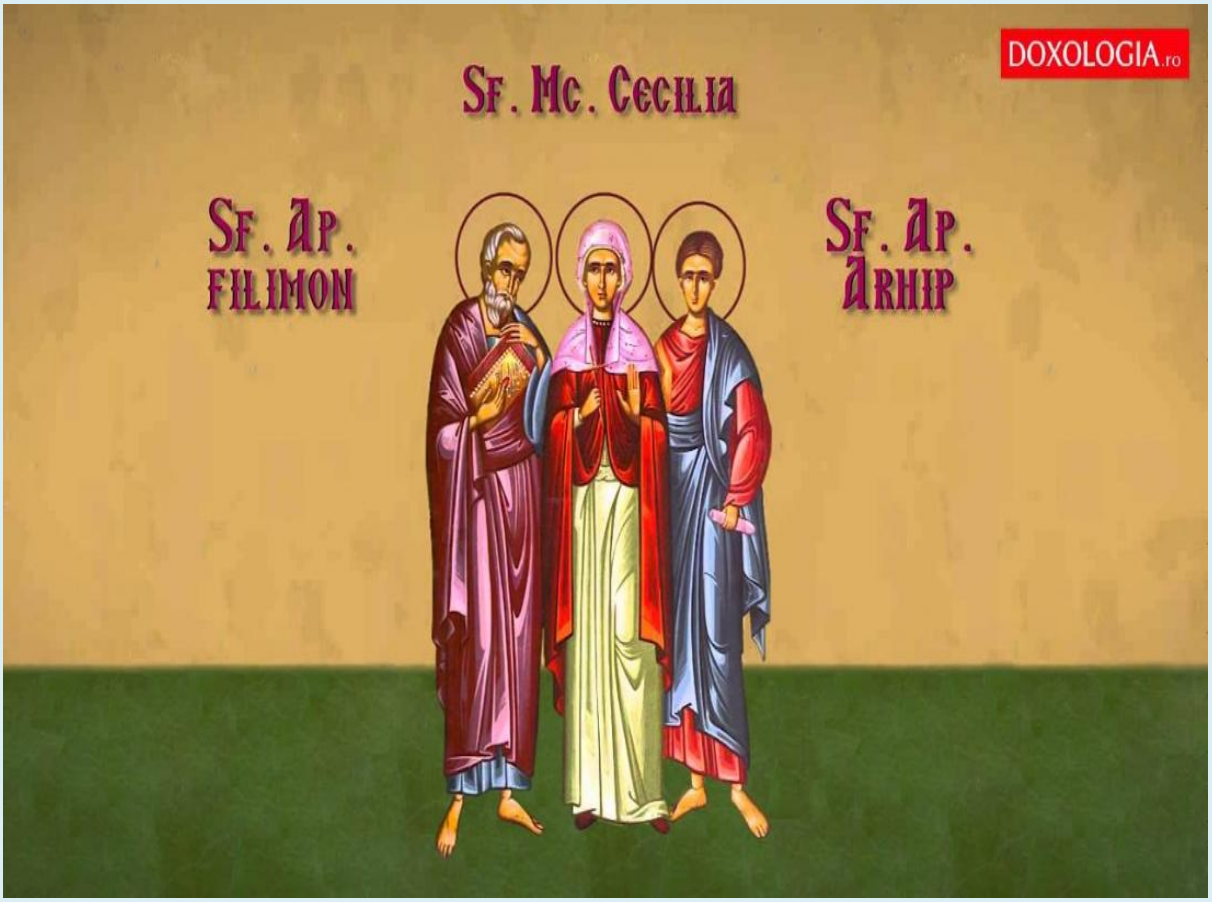
DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc. Cecilia
Sf. Ap. Filimon
Sf. Ap. Arhip

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc.
Cecilia

Troparul Sfintei Mucenițe Cecilia

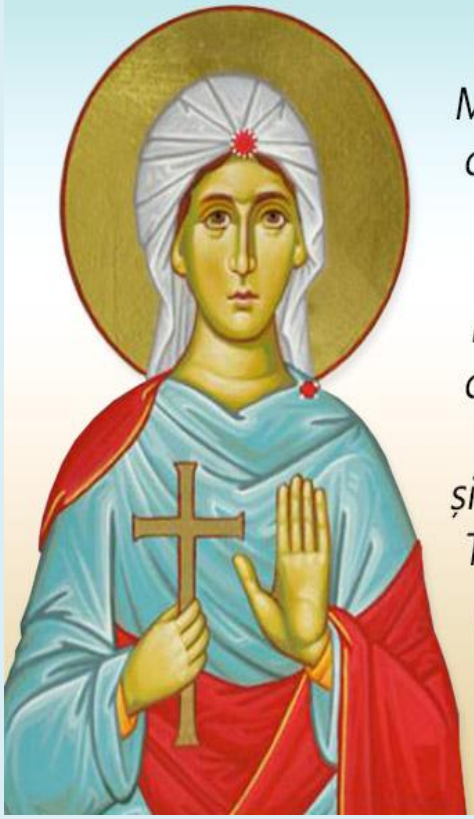

22 Noiembrie - Glasul 4

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Cecilia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Troparul Sfintei Mucenițe Cecilia

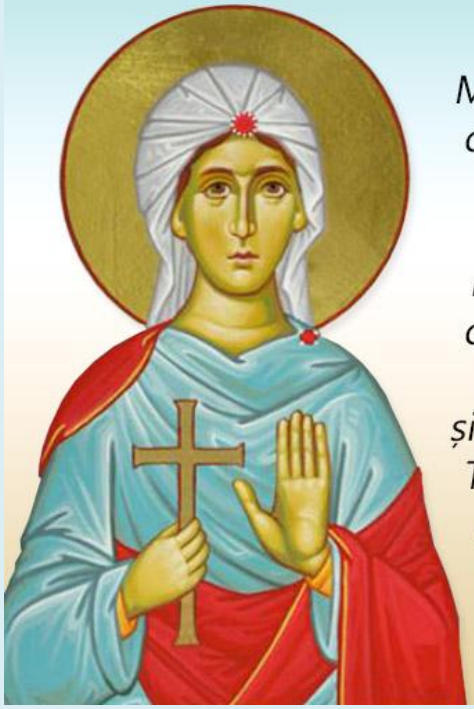

22 Noiembrie - Glasul 4

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Cecilia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Bucură-te, Sfântă muceniţă Cecilia!